

**JACK
HIGGINS**

A Fine Night for dying

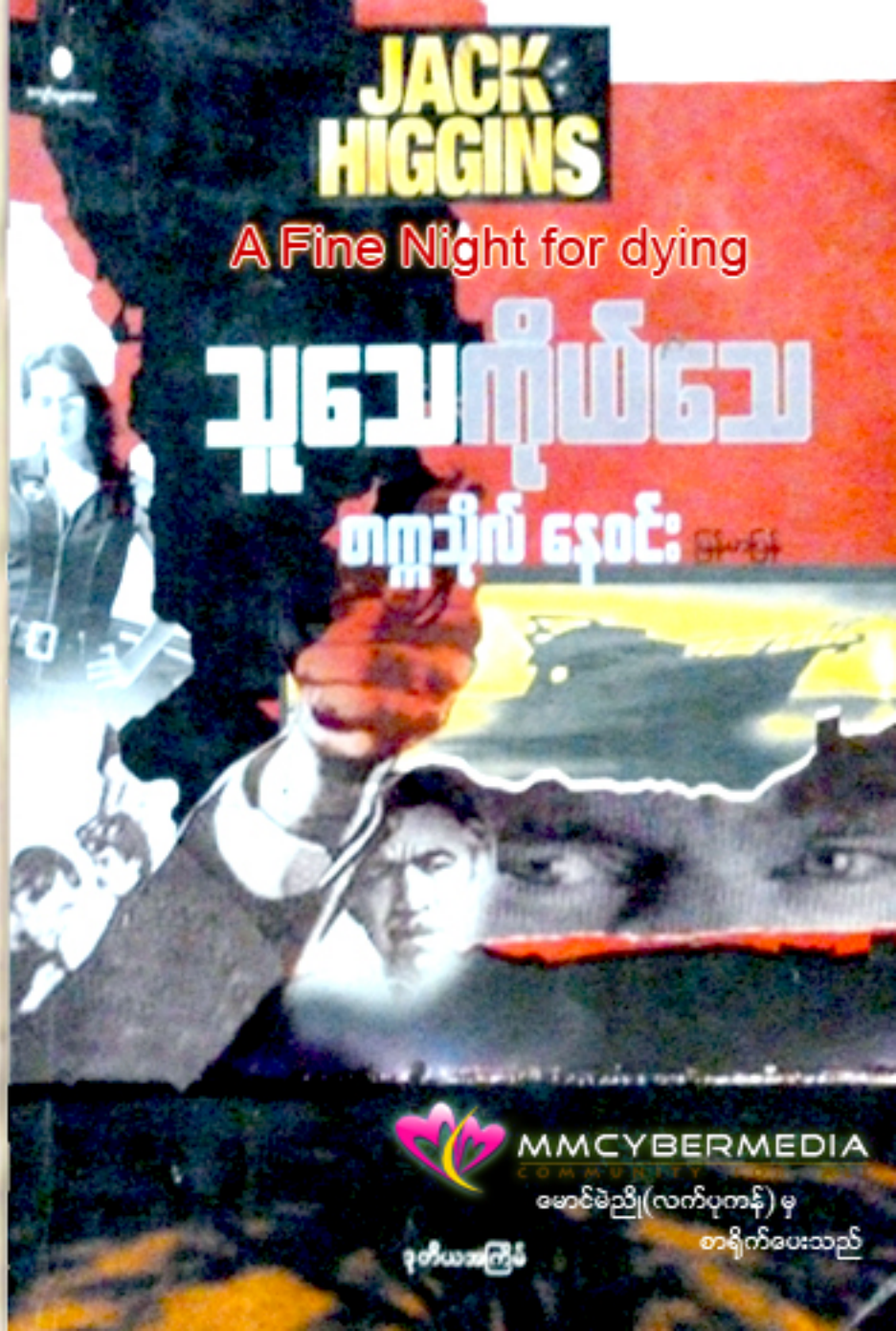
လောလောလော

**JACK
HIGGINS**

A Fine Night for dying

သူ့သေ့ကိုယ်သေ

စာတိုက် နေ့စဉ်

MMCYBERMEDIA
COMMUNITY FOR ALL

မောင်မဲညို(လက်ပုကန်) မှ

စာရိုက်ပေးသည်

ခုတ်ယာအကြိမ်

တက္ကသိုလ်နေဝင်း
(မြန်မာပြန်)

သူသေ ကိုယ်သေ

JACK HIGGINS
A Fine Night For Dying

လျှို့ဝှက်သည်းစို (စွန့်စားခန်း) ဝတ္ထု

ကျော်မွှေးစာပေ
အမှတ် ၁၂/BI တတိယအလွှာ၊ စက်တွင်းလမ်း
ဆင်မင်းရပ်ကွက်၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၁၇၅၃၀၅၁၂
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၅၀၀၀၁၀၆၀၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်
၁၉၈၃ ဇူလိုင် 'သက်တင်စာပေ'
ဒုတိယအကြိမ်
၂၀၀၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ 'ကျော်မွှေးစာပေ'

အုပ်ရေ ♦ ၅၀၀

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

မျက်နှာဖုံး
ကိုစိုင်း (Stars)

အတွင်းဖလင်
ပုံရိပ်ရှင်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသန်းဆွေ `Unity စာပေ
အမှတ်-၃၆ (အပေါ်ဆုံးထပ်)
ဟင်္သာတလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

MMCYBERMEDIA.COM

မောင်မဲညို(လက်ပုကန်) မှ
စာရိုက်ပေးသည်

တက္ကသိုလ်နေ့ဝင်း

(မြန်မာပြန်)

သူသေကိုယ်သေ

မျက်နှာစုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
ဦးဇော်မြင့်ဝင်း ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၈၄ (ခ)၊ ၃၁-လမ်း (အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပြန်ချိစရ
ကျော်မွှေးစာပေ

တန်ဖိုး ♦ ၁၅၀၀ ကျပ်

(ဝ)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်း၍နေသည့်ကြားမှ မော်တော်သင်္ဘောသည် မှန်မှန်ခတ်မောင်း လျက်ရှိသည်။

ရေယာဉ်များတွင် ဥပဒေစည်းကမ်းအရ ညဘက်မောင်းနှင်သွားလာလျှင် မီးလုံးအပြည့်အစုံ ပါရှိရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဤမော်တော်သင်္ဘောတွင် မည်သည့်မီးမှ မရှိသဖြင့် မှောင်ထဲတွင် ခဲယဉ်းစွာ မှန်း၍ မောင်းနှင်နေရပေသည်။

အရေးထဲ 'ယူရယ်လ်' တောင်တန်းကြီးများဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းသည် 'စိန်ပယ်လို' ပင်လယ်ကွေ့ပေါ် ဖြတ်သန်းတိုက်လျက်ရှိရာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့တိုင်အောင် အေးလှပေသည်။

မာစီယာသည် သင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင်ရပ်ရင်း စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်နှင့် လှုပ်ရှားနေ မိသည်။

ယခု မိမိတို့သင်္ဘောရောက်ရှိနေသည့် ရေလယ်မှ လှမ်းကြည့်၍ ဘာမှမမြင်ရသော်လည်း တစ်နေရာရာတွင် ကမ်းခြေ (ကုန်းခြေ) တစ်ခု ရှိရမည်မှာ သေချာပေသည်။ ထိုကမ်းကို မိမိ ယခုမမြင်ရသလို အလားတူ ကြိုတင်မမြင်ရသော ဘေးအန္တရာယ်အနှောက်အယှက်တို့သည်လည်း ဧကန်မချ ရှိနိုင်သည်ဟု မာစီယာက စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

မော်တော်သင်္ဘော၏ အရှိုန် အနည်းငယ်လျော့လာသဖြင့် သူသည် အင်ဂျင်စက်လီဇာကို တင် လိုက်ပြီး ပွဲကိုင်စက်ပိုင်းကိုလည်း သတိထားကိုင်းကာ မှောင်မည်းနေသော ရေပြင်ကို ကြိုးစားကြည့်ရင်း ထိန်းမောင်းနေရလေသည်။

မာစီယာသည် လက်တစ်ဖက်က ပွဲကိုင်စက်ပိုင်းကို ထိန်းထားရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လေသည်။ ထိုအခါ သူ၏လက် တုန်နေသည်ကို မာစီယာက သတိပြုမိ လေသည်။

တစ်ကယ်တော့လည်း သူသည် ရာသီဥတုအေးမြခြင်းဒဏ်ကြောင့် လက်တုန်ခြင်းမဟုတ်ပဲ စိတ်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေ၍ လက်တုန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု သူ လက်ခံလုပ်နေသော အလုပ်က ငွေလွယ်လွယ်နှင့် များများရ၍သာ လက်ခံလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ ပင်ကိုယ်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းဖြစ်သော ငါးဖမ်း (တံငါ) လုပ်ငန်းသည် ပင်ပန်း သလောက် ငွေကြေးကျတော့ အရနည်းပါးလှသည်။ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရလျှင် ယခု သူ လက်ခံလုပ်နေသော အလုပ်မှ ရရှိသည့် ငွေပမာဏသည် သူ မိုးထဲရေထဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ ငါးဖမ်းအလုပ် သုံးလလုပ်၍ ရသည့်ငွေနှင့် ညီမျှလေသည်။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ မာစီယာ၏ ဇနီးသည်မှာ နာမကျန်းဖြစ်နေရာ ဆေးဖိုးပါးခအတွက် ခရီး စရိတ်စကငွေပို လိုအပ်သဖြင့် ဤအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မှောင်ထဲမှ မီးရောင်တစ်ခု ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

သုံးကြိမ်တိတိ မီးဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်နှင့် အချက်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း မာစီယာသည် တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ သူ စိတ်ကူးယဉ် မြင်ယောင်မိတာများလားဟု ရုတ်တရက် သံသယဖြစ်မိသေးသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်းလိုပင် မှောင်ထဲမှ မီးရောင် နောက်တစ်ချိန်ပေါ်လာပြန်ကာ စောစောကအတိုင်း သုံးကြိမ် တိတိ မှိတ်လိုက်လင်းလိုက် လုပ်ပြုပြန်သည်။

သည်တော့မှ မာစီယာသည် သူ စိတ်ကူးနေခြင်းမဟုတ်၊ တစ်ကယ်ပင် အချက်ပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချသွားလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ဂျက်ကော့ဆိုသူသည် မာစီယာအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

သူ၏ ပါးစပ်မှ အနံ့တထောင်းထောင်းထွက်နေသဖြင့် ဂျက်ကော့သည် ထုံးစံအတိုင်း အရက် တော်တော်များများသောက်ထားကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

မာစီယာသည် ဂျက်ကော့အား လုံးဝသဘောမကျမိချေ။ ယခု သူ မူးမူးနှင့် ရောက်လာသည် ကိုလည်း စက်ဆုပ်မိသည်။

ဂျက်ကော့သည် မာစီယာအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင် စက်ဝိုင်းကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်မလဲအချက်ပြမီး”

ဂျက်ကော့က မာစီယာအား မေးရင်း မှောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်စဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အချက်ပြ မီးသည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပေါ်လာပြန်သည်။

ဤတွင် ဂျက်ကော့သည် အင်ဂျင်စက်ကို အမြန်နှုန်းဖြစ်အောင် တင်လိုက်ပြီး ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းကို ကိုင်ကာ ထိန်းမောင်းသွားလေသည်။

မော်တော်သင်္ဘောသည် ရေပြင်တွင် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တွင်တွင်ကြီးသွားလျက် ရှိလေပြီ။

ဂျက်ကော့သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပုလင်းဝက်ခန့်ကျန်သေးသော ရမ်အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ယူကာ မော့သောက်လိုက်ပြီးနောက် ပုလင်းလွတ်ကို ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ဂျက်ကော့၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ဖော်ပြရလျှင် မျက်လုံးများက အလွန်သေးငယ်ပြီး ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာပေါက်ကလည်း ကြည့်ရဆိုးလှသည်။ ထို့ပြင် နှစ်ရှည်လများ အရက်သေစာလွန်ကျူးစွာသောက်ခြင်း၊ ရောဂါမျိုးစုံ ရှိနေခြင်းတို့ကလည်း ဂျက်ကော့၏ အင်္ဂါရုပ်တွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။

ဘေးမှ ရပ်နေသူ မာစီယာသည် လေအေးတိုက်၍ ချမ်းသလို ကိုယ်လုံးတုန်သွားရာ ဂျက်ကော့က လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးဖြေဖြေနှင့်

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ သိပ်ပြီး ကြောက်နေသလားဗျ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်သည်။

မာစီယာက ဘာမှပြန်မပြောပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရာ ဂျက်ကော့ကပင် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်။

“ကောင်းတယ် ခင်ဗျားကြောက်နေတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ကျုပ်က သဘောကျတယ်၊ ကိုင်း ... လှေငယ်ကို အဆင်သင့်သွားလုပ်စမ်း”

ပြောရင်းနှင့် ဂျက်ကော့က လူကိုပါ ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ မာစီယာသည် ယိမ်းယိုင်ပြီး ရေထဲ လိမ့်ကျလှမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဂျက်ကော့၏ ရိုင်းပြုကြမ်းတမ်းမှုကို စိတ်ထဲမှ ထောင်းကန် ဒေါသဖြစ်သွားသော်လည်း မာစီယာ သည် စိတ်ကိုချုပ်လိုက်ပြီး ဘာမှပြန်မပြောပဲ ကမ်းသို့ လှော်ခတ်သွားနိုင်သည့် လှေငယ်ရှိရာသို့ ဆက် သွားလိုက်သည်။

လှေငယ်ကို ခိုင်မြဲအောင်ဖမ်းချည် တုတ်နှောင်ထားသောကြိုးကို ဖြတ်ရန်အတွက် မာစီယာသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်၍ ကြိုးဖြတ်လိုက်သည်။

ဓားသွားက သင်ခန်းစားတမျှ ထက်နေလေရာ မာစီယာသည် ဂျက်ကော့အကြောင်း စဉ်းစားနေ မိပြန်သည်။ အရက်မူးနေသူ ဂျက်ကော့အား ဤဓားဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်ဖြစ်သော ကြောက်စိတ်က ဝင်လာသဖြင့် ကယျာကယာ မောင်းချဓားကို ပြန်ပိတ်သိမ်းလိုက်ပြီး လှေငယ်နားတွင် ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

မော်တော်သင်္ဘောသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆက်လက်ခုတ်မောင်းလျက်ရှိစဉ် မှောင်ထဲမှ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အချက်ပြမီး ပေါ်လာပြန်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ယခုနောက်ဆုံးအကြိမ် အချက်ပြမီးကိုမြင်သည်နှင့်ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ် နားလည် သဖြင့် သင်္ဘော၏ အင်ဂျင်စက်ကို အရှိန်လျှော့ချလိုက်သည်။ နောက် စက်ကိုရပ်ပစ်လိုက်သည်။

မာစီယာက ဘာလုပ်ရမည်ကို နားလည်သူပီပီ ချက်ချင်းပင် သင်္ဘောကို ကျောက်ချလိုက်သည်။

မာစီယာကပင် ကမ်းကပ်လှေငယ်ကို ရေသို့ချလိုက်သောအခါ ဂျက်ကော့သည် မော်တော်ပေါ်မှ လှေငယ်ပေါ်သို့ ဆင်းလာပြီး မာစီယာအား ကမ်းသို့ လှော်ခတ်ပို့ပေးရန် ခိုင်းပြန်သည်။

“ဟေ့လူ မြန်မြန်လည်းလှော်ပါ။ ကျုပ်က မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပြီ”

မာစီယာမမျှာ လှော်တက်နှစ်ခုဖြင့် လှော်ခတ်ရင်း စိတ်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေမိပြန်သည်။

ယခု သူတို့ဦးတည်သွားနေသည့်ကမ်းခြေကို မာစီယာက ယခင်က လေးငါးကြိမ် ရောက်ဖူးသော်လည်း လူသူသွားလာနေထိုင်ခြင်း လုံးဝမရှိသော နယ်မြေရိုင်းဖြစ်၍ အချိန်မရွေး ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူက စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခုက ယခု မိမိလက်ခံလုပ်နေသော အလုပ်သည် တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း သိနေ၍ မာစီယာက ကမ်းခြေသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရဲများစောင့်ဖမ်းမည့် အန္တရာယ်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ အကယ်၍ ဖမ်းခံသွားပါက အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်ငါးနှစ် အပြစ်ပေးခံရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

ရုတ်တရက် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်ပေါ်ထကြွလာသဖြင့် လှေငယ်သည် မြောက်တက်သွားပြီး တိမ်းမှောက်တော့မလိုဖြစ်သွားရာ မာစီယာသည် တက်များဖြင့် အထူးကြိုးစားထိန်းထားလိုက်ရသည်။ သူ၏ ကျင်လည်မှုကြောင့်သာ လှေကို မမှောက်ရန် ထိန်းလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းခြေသို့ နီးကပ်လာပြီဟု မာစီယာက ခန့်မှန်းမိစဉ်မှာပင် လက်နှိပ်ခါတိမ်မီး အလင်းရောင် တစ်ခုသည် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် စူးရှတောက်ပစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

"မင်းတို့ နောက်ကျလှချည်လား၊ ကဲ ... လာ သွားကြမယ်"

ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်နှင့် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မာစီယာက သိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

လူကို မမြင်ရသေးသော်လည်း အသံကို ကောင်းစွာသိနေခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရိုဆီတာဆိုသူဖြစ်သည်ဟု မာစီယာက တထစ်ချ တွက်လိုက်မိသည်။

ထိုလူနှင့်အတူ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ သို့သော် မှောင်နေ၍ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရချေ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေကြသောအခါ မာစီယာက ထိုဘာသာမတတ်သဖြင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း နားမလည်ချေ။

ထို့နောက် လှေငယ်ကို သင်္ဘောဆီသို့ ပြန်လှော်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

သင်္ဘောဘေးသို့ကပ်မိသောအခါ ဂျက်ကော့၏ အကူအညီဖြင့် ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် သင်္ဘောပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လူစိမ်းမည့်သည်က တက်ပြီး ရိုဆီတာဆိုသူက သူ၏ သားရေ သေတ္တာ တစ်လုံးဆွဲလျက် နောက်မှ တက်လိုက်သည်။

မာစီယာသည် လှေငယ်ကို မော်တော်သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တင်၍ နေရာတကျ ချည်နှောင် ထားလိုက်ပြီးချိန်တွင် ရိုဆီတာနှင့် သူ၏ အဖော်တို့သည် သင်္ဘောအောက်ထပ်အခန်းငယ်တစ်ခန်းသို့ ဝင်သွား နှင့်ကြည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။

ဂျက်ကော့ကတော့ ပွဲကိုင်စက်ဝိုင်းရှိရာ သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး မကြာမီ သင်္ဘောသည် စက်နှိုးကာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ခုတ်မောင်းထွက်ခွာစပြုလေသည်။

မာစီယာသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်အနံ့အပြားသို့ လျှောက်ကြည့်ပြီး အစစအရာရာ နေရာတကျ ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ရိုဆီတာဆိုသူ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားသည် ပွဲကိုင်မောင်းနေသူ ဂျက်ကော့အနီး သို့ ပြန်လာပြီး စကားပြောနေလေသည်။

မာစီယာသည် ထိုလူနှစ်ယောက်အား အကဲခတ်ရင်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။

တစ်ဦး (ရိုဆီတာ) က လူကြီးလူကောင်း ရည်ရည်မွန်မွန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအသွင်ဖြစ်သလောက် ကျန် တစ်ယောက် (ဂျက်ကော့) ကမူ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့် တူသည်ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ခြားနားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ရိုဆီတာ နှင့် ဂျက်ကော့တို့ ယခုလို ရင်းနှီးစွာပေါင်းမိနေကြသည်ကို မာစီယာသည် စဉ်းစား၍မရချေ။

ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း မာစီယာက သင်္ဘောဦးပိုင်း ပွဲကိုင်စက်ဝိုင်းအနီးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားစဉ် ရိုဆီတာနှင့် ဂျက်ကော့တို့သည် ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေရာမှ နှစ်ယောက်စလုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ရယ်မောပုံချင်းသည်ပင်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း မတူကြ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရိုဆီတာက အသံထွက်ရုံ ရယ်မောသော်လည်း ဂျက်ကော့ကမူ အလွန်ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောပုံမှာ အောက်တန်းစားလူတစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်ပြင်မှာ အံ့သြလောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်နေသဖြင့် သူတို့၏ မော်တော်သင်္ဘောသည် အခက်အခဲမရှိ ချောမောစွာ ခုတ်မောင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလန်ပြည်၏ ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ချဉ်းကပ်လာချိန်တွင် မာစီယာက သင်္ဘော၏ ပဲ့ကိုင် စက်ဝိုင်းကို ကိုင်တွယ်ထိန်းမောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ခဏမျှကြာသော် ဂျက်ကော့က သူ၏ အနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

ဂျက်ကော့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းနေပေသည်။ ဆက်တိုက် အိမ်ရေးပျက် ထားသဖြင့် မျက်လုံးများက နီပြီး ဖူးယောင်နေသလိုဖြစ်နေခြင်းကပင်လျှင် အကြည့်ရဆိုးလှသည်။

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း သွေးမရှိသလို မီးခိုးရောင်သန်းနေပေသည်။

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟေ့”

ဂျက်ကော့က ခပ်ထန်ထန်မေးရာ မာစီယာကလည်း မှောင်ထဲ ဖော့ဂ်ခေါ် မြူနှင်းတွေပိတ်နေသည့် ရေပြင်ဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“အခြေအနေက သိပ်မကောင်းလှဘူး ဆရာ၊ ဖော့ဂ်တွေ သိပ်ကျနေတယ်၊ ဘာမှ မမြင်ရဘူး”

“အခုငါတို့က ကမ်းခြေနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

“ခြောက်မိုင် ခုနစ်မိုင်လောက်တော့ ရှိမယ်”

မာစီယာက ပြောလိုက်လျှင် ဂျက်ကော့သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် မာစီယာအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲထုတ် ဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“အိုကေ ... ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ကြည့်လုပ်မယ်”

ထိုအခိုက် ရိုဆီတာသည်လည်း အပြင်ဘက် ထွက်လာပြီး

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပြဿနာအခက်အခဲ ရှိနေလို့လား” ဟု မေးရာ ဂျက်ကော့က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ခက်ခက်ခဲခဲ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး”

ဂျက်ကော့က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် ရိုဆီတာလည်း ကုန်းပတ်တစ်နေရာသို့ လျှောက်ထွက်သွားလျက် ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ရိုဆီတာ၏ မျက်နှာအမူအယာက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် ပူပန်ကြောင့်ကြနေဟန် ဖြစ်နေလေသည်။ ခဏမျှကြာသော် သူသည် သင်္ဘော၏ အောက်ထပ်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။

မာစီယာသည် ပင်လယ်လေပြင်းကြောင့် အေးလာသဖြင့် သူ၏ အင်္ကျီကော်လာကို ထောင်ပြီး လက်ကိုလည်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ နှိုက်ထားလျက် အအေးဒဏ်ကို ကြိုးစားကာကွယ်၍ နေလေသည်။

မီးခိုးရောင်အဆင်းရှိသော နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်တွင် မော်တော်သင်္ဘောသည် သာမန်အည တရ တံငါသည်တစ်ဦး၏ ငါးဖမ်းစက်လှေတစ်စင်းနှင့်သာ တူနေပေသည်။ အင်ဂျင်စက်ခန်းပေါ်၌ ငါးဖမ်းပိုက် များ မသေမသပ်ဖြန့်ပစ်ထားခြင်း၊ ကုန်းပတ်တစ်နေရာတွင် ပုစွန်များထည့်သည့် ခြင်းကြားကြီးများ စုပုံထား ခြင်းတို့ကလည်း ရေလှုပ်သားကြီးတစ်ဦး၏ စက်လှေ ခပ်စုတ်စုတ်တစ်စင်းဟု ထင်ရအောင် ဖန်တီးလျက် ရှိပေသည်။

မာစီယာသည် အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့်ရာမှ ကြောက်စိတ်ဝင်လာပြန်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သောက်ရန် မီးညှိနေစဉ် သူ၏ လက်များပင် တုန်နေလေသည်။

မော်တော်သင်္ဘောသည် မှန်မှန်ကြီး ခုတ်မောင်းလျက်ရှိရာ မကြာမီ မာစီယာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်မိသလိုရှိ၍ ထကြည့်လေသည်။

သူတို့သင်္ဘော၏ ရှေ့တည့်တည့် ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာရေပြင်တွင် မီးခိုးရောင်သဏ္ဍာန်ကြီး တစ်ခုက လမ်းကြောင်းကို ဆီးပိတ်ထားလေသည်။

သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း၏ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုအတောအတွင်း ဂျက်ကော့နှင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသား ရိုဆီတာတို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မော်တော်သင်္ဘော၏ စက်လှေကို အရှိန်လျှော့လိုက်စဉ် တစ်ဖက်သင်္ဘောမှ မီးရောင်ဖြင့် အချက်ပြ ဆက်သွယ်လေသည်။

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့သဘောပေါ် တက်စစ်ဆေးချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့သဘောက ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်က ဖြစ်တယ်”

အချက်ပြဆက်သွယ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သိရှိကြသဖြင့် ရိုဆိုတာက

“ဟေ့ ငါတို့မောင်းပြေးကြရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် မာစီယာက ပို၍ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် အခြေအနေအမှန်ကို သိသဖြင့်

“ရေတပ်သဘောက တစ်နာရီကို သုံးဆယ့်ငါးမိုင်ပြေးအောင် ခုတ်မောင်းနိုင်တယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့မောင်းထွက်ပြေးလို့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ရိုဆိုတာက ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် မာစီယာ၏ ရင်ဘတ်မှရှုပ်အကျီစကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ ဖမ်းမိသွားရင် အလုပ်ကြမ်းနဲ့ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ်ကျမှာ ကျိန်းသေတယ်ကွ၊ ကဲ မင်း အသာဖယ်လိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ရိုဆိုတာသည် ဂျက်ကော့အား ခေါင်းညိတ်အချက်ပြလိုက်ပြီးနောက် သဘောအောက်ထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ဆင်းသွားလေသည်။

ဂျက်ကော့က သဘောအင်ဂျင်ကို စက်ကုန်ဖွင့်လျက် အမြန်ဆုံးသွားအောင် ကြိုးစားနေလေသည်။

ဖော့ဂ်ခေါ် မြူနင်းတွေကျနေသည့်ကြားမှပင် သူတို့မော်တော်သဘောသည် ခပ်သွက်သွက် ခုတ်မောင်းသွားလျက် ရှိပေပြီ။

ရေတပ်သဘောကလည်း နောက်မှ ခုတ်မောင်းလိုက်လာလေသည်။ သို့သော် မြူနင်းတွေကြောင့် စက်လှေကို ကောင်းစွာ မမြင်ရချေ။

ရိုဆိုတာသည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာရာ သူနှင့်အဖော် ကပ္ပလီ (လူမည်း) လည်း ပါလာလေသည်။

ထိုလူမှာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခန့်ညားသော အင်္ဂါရုပ်ရှိသူ နီဂရိုး (လူမည်း) တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သားမွေး ကော်လာပါသော ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးတစ်ထည်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာ အမူအယာ က စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

ရိုဆိုတာက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ရာ အရပ်မြင့်မြင့်ကပ္ပလီ (လူမည်း) သည် ကုန်းပတ်ဘေးမှနေ၍ ရေပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် ရိုဆိုတာက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ အော်တိုမက်တစ်ပစ္စုတိုလ် အကြီးစားတစ်လက်ကို ထုတ်ယူ၍ ကပ္ပလီလူမည်း၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့နားဆီသို့ သေနတ်ဒင်ဖြင့် တအားပစ်ရိုက်လိုက်သည်။

ကပ္ပလီလူမည်းကြီးလည်း အသံထွက်အောင်ပင် ဟစ်အော်ညည်းညူခြင်းမပြုနိုင်ဘဲ သဘော ကုန်းပတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်သွားသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ မာစီယာအဖို့ အိပ်ပျော်နေရင်း အိပ်မက် ဆိုးမြင်မက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ရိုဆိုတာသည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ကုန်းပတ်ပေါ် အသင့် ရှိနေ သော သံချိန်းကြိုးကြီးတစ်ခုကို ယူ၍ ကပ္ပလီလူမည်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မာစီယာဘက်သို့လှည့်၍ လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“ဟေ့ကောင် လာဝိုင်းကူစမ်း၊ ဒီလူကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ရအောင်”

ထိုစကားကြောင့် မာစီယာမှာ အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးငိုင်းနေမိတော့သည်။

ဤတွင် ရိုဆိုတာသည် ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် မြည်တွန်ရေရွတ်ရင်း လဲနေသူ ကပ္ပလီလူမည်းကြီးအား အတင်းဆွဲထူ၍ ထိုင်နေသည့်ပုံစံဖြစ်အောင် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ကပ္ပလီလူမည်း သည် သတိပြန်ရဟန်ဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရာ သူ၏ မျက်လုံးများက ရိုဆိုတာအား အလွန်စက်ဆုပ် မုန်းတီး သည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

ဤတွင် ရိုဆီတာက ခွန်အားစိုက်ထုတ်လျက် ကပ္ပလီလူမည်းအား ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ရေထဲသို့ အတင်းတွန်းချလိုက်လေသည်။

ဦးခေါင်းဘက်မှ စောက်ထိုးကျသွားသော ကပ္ပလီကြီးလည်း ချက်ချင်းပင် ရေထဲ နစ်မြုပ် သွားတော့သည်။

တစ်ဖန် ရိုဆီတာသည် မာစီယာဘက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် တစ်ချက် ခပ်ကြမ်း ကြမ်းရိုက်လိုက်ရာ မာစီယာခမျာ ကုန်းပတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာပိုင်နေတလဲ မြန်မြန်ထပြီ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်စမ်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်းကိုပါ ဟိုလူ့နောက် ပို့လွှတ်လိုက်မယ်”

ဤသို့ ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်ပြီး ရိုဆီတာသည် ပဲ့ကိုင်စက်ပိုင်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်ထွက် သွားလေသည်။

မာစီယာလည်းအံ့အားသင့်တုန်လှုပ်လွန်းသဖြင့် ခေတ္တဆက်ပိုင်နေပြီးမှ ထိုင်ရာမှ ကြိုးစားထ လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် မော်တော်သင်္ဘောကို မောင်းနေသူ ဂျက်ကော့သည် ပဲ့ကိုင်စက်ပိုင်းကို တစ်ဖက်သို့ ခပ်များများကွေ့လှည့်လိုက်ရာ သင်္ဘောက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိမ်းစောင်းသွားပြီး မာစီယာ လည်း ငါးဖမ်းပိုက်တွေပုံထားသည့်ကြားသို့ မှောက်ထိုးလဲကျသွားပြန်လေသည်။

မော်တော်သင်္ဘောသည် ဗြိတိသျှရေလက်ကြား ပင်လယ်အတွင်း ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလန်ကမ်းခြေ အကြား ခရီးတစ်ဝက်ခန့်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ရိုဆီတာလှမ်းပေးသော ရမ်အရက်ပုလင်းကို အားရပါးရဖြင့်ပင်မော့ပြီး သောက်ချ ပစ်လိုက်သည်။

“ရေတပ်သင်္ဘောတော့မမြင်ရတော့ဘူး၊ မြူနှင်းတွေ ပိတ်မှောင်နေလို့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မျက်ခြေပြတ်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဂျက်ကော့က ပင်လယ်ရေပြင်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာကလည်း ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

“ဒါတော့ မောင်ရင် ကံကောင်းနေလို့ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါကိုတော့ သိထားဖို့ လိုတယ်”

“ဟိုလူကိစ္စကတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

ဂျက်ကော့က ရေထဲ ပစ်ချခံရသူ ကပ္ပလီလူမည်းအကြောင်း ပြောလိုဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာက

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွ”

ဟု ခပ်အေးအေးပြောလိုက်ပြီးမှ မလှမ်းမကမ်းတွင် လေးဘက်ထောက်နေသူ မာစီယာအား ညွှန်ပြရင်း

“ဟိုကောင်ကော ဘယ်လိုသင်္ဘောရလဲ”

ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်လည်း ဘာမှအသုံးမကျဘူး၊ အလွန် အတ္တကြောင်တဲ့အကောင်၊ သူလည်းပဲ ပင်လယ်ထဲ ရေကူးခိုင်းရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဂျက်ကော့က ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသည်ကို ရိုဆီတာက ရိပ်မိသဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မင်းက ပြောတော့ လွယ်တယ်၊ ငါတို့ စိန်ဒင်းနစ္စဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမလဲ၊ မင်းက ရှေ့လောကြီးဖို့ပဲ နားလည်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ငါ ကြည့်လုပ်ပုံပါမယ်၊ မင်း အသာနေစမ်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ရိုဆီတာသည် မာစီယာဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ရမ်အရက်ပုလင်းလက်ကျန်ကို လှမ်းပေးလေသည်။

“ဟေ့ မင်းလည်း နည်းနည်းသောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်

သို့ရာတွင် မာစီယာသည် အရက်ပုလင်းကို လှမ်းမယူဘဲ ရိုဆီတာ၏ မျက်နှာကိုသာ တောင်းပန်သလို မော်ကြည့်လေသည်။

“ဟို..... ဟိုလူက အသက်ရှင်နေတယ်ခင်ဗျ။ ရေထဲ တွန်းချခံလိုက်ရချိန်မှာ သူဟာ အသက်မသေဘူး ဆရာကြီး”

မာစီယာက တောင်းပန်သလို ညည်းညူသလို ပြောလိုက်သော်လည်း ရိုဆီတာသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

မာစီယာအား ငုံ့ကြည့်နေသော သူ၏ မျက်နှာထားကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်း၏ နေရောင်တွင် ရိုဆီတာ၏ အင်္ဂါရုပ်သည် အသက်အရွယ်ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သော ကျောက်ရုပ်တစ်ခုနှင့်လည်း တူနေပေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အချို့ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော မယ်တော် ‘မာဒေါနား’ ၏ ဆင်စွယ်ရုပ်တုတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရုပ်တုက ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားပြီး အထူးပင် အနုပညာလက်ရာ မြောက်လှသည်။

အလျား ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော ဆင်စွယ်ရုပ်တုကို ငွေနားကွပ်ထားပုံကလည်း အလွန် လှပသေသပ်ပေသည်။

သို့သော် ရိုဆီတာက ထိုရုပ်တု၏ မြေရင်းဘက်တစ်နေရာရှိ ခလုပင်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါ မျက်လှည့်ပြသလို သံမဏိစားသွားတစ်ခု ရုတ်တရက် ထွက်လာလေသည်။

ရိုဆီတာသည် ဆင်စွယ်ရုပ်တုကို မြတ်နိုးစွာဖြင့် နှမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အလွန်ထက်လှသောစားသွားကို ကစားသလို သူ၏ ပါးပြင်နားဆီသို့ ကပ်ပြီး စားသွေးဟန် ပြုပြန်သည်။

“ဟေ့ မာစီယာ၊ မင်းမှာ မိန်းမရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ဇနီးကလည်း အတော်နာမကျန်းဖြစ်နေတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

ရိုစီတာက စားသွားကို ကိုင်ကစားရင်း မေးလိုက်ပုံကြောင့် မာစီယာမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးလောက်အောင် ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်သလို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေစဉ် ရိုစီတာက မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် မာစီယာ၊ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ ဒီသင်္ဘောပေါ် ဖြစ်ပျက်တာကို မင်းက နှုတ်မလုပ်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောလိုက်တာနဲ့ ဟောဒီစားသွားနဲ့ မင်းမိန်းမရဲ့လည်ပင်းကို ထိုးဖောက် သတ်ပစ်မယ်၊ နားလည်လား”

မာစီယာသည် အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသဖြင့် ရိုစီတာ၏ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ပုံတော့ချေ။

ရိုစီတာက သရော်သလိုပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းရှိရာ သင်္ဘောဦးပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး၊ ဟိုကောင် အိုကေရဲ့လား”

ဂျက်ကော့က လှမ်းမေးလိုက်ရာ ရိုစီတာက ပြုံးပြလေသည်။

“အိုကေရတာပေါ့ကွာ၊ မအိုကေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပျံ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွ၊ ဟဲ့.... ဟဲ့.... ဒါထက်ဂျက်ကော့ ဒီနေ့မနက်ခင်းက အတော့်ကို သာယာကြည်နူးစရာ ကောင်းနေပါကလား၊ တကယ့်ကို လှပတဲ့ နံနက်ခင်းပါပဲ”

(၂)

တစ်မြို့လုံး ဖောက် (မြို့နင်း)တွေ ပိတ်ဆို့နေချိန်၌ ဆိပ်ကမ်းနယ်မြေအတွင်းမှ သင်္ဘောများ အချင်းချင်း ဥဩဆွဲ၍ အချက်ပေးသံများလည်း ကြားနေရပေသည်။

လန်ဒန်မြို့အနီး သိမ်းမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပင်လယ်ထိအောင် ရေကြောင်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ လည်း ဘာမှ မမြင်ရလောက်အောင် မြူနှင်းတွေကျဆင်းလျက် ရှိလေသည်။ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ချို့က လန်ဒန်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖောက် (မြို့နင်း) သည် အခြားနေရာများထက် ပိုဆိုးသည်ဟု ဆိုကြသည်။ တကယ် လည်း ဆိုးသည်။ ယာဉ်များ လုံးဝသွားလာ၍မရအောင် ပိတ်မှောင်နေတတ်သည်။ ဤရာသီဥတု အခြေအနေ မျိုးတွင် ကျန်းမာရေးမကောင်းသော သက်ကြီးရွယ်အိုများ အအေးဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးရသည်အထိ ဖြစ် တတ်ပေသည်။

ရှာမာဆီသည် စီးလာသောတက္ကစီကားကို မာဘယ်လ်အာချီအရပ်တွင် ရပ်ခိုင်းပြီးနောက် ကားပေါ် မှဆင်း၍ ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဝိတ်ဝမှ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။ လန်ဒန်မြို့၏ ပြင်ပလောက အလွန်အေး သဖြင့် သူသည် အအေးဒဏ်သက်သာစေရန် ကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို ထောင်ထားလိုက်သည်။

ရှာမာဆီ၏ အမည်အပြည့်အစုံက ပေါလ်ရှာမာဆီဖြစ်ရာ ရင်းနှီးသူများက သူ့ကို ပေါလ်ဟုပင် ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ သူသည် ဖောက်ခေါ် အနောက်နိုင်ငံများ၏ မြူနှင်းကျခြင်းကို စိတ်ပျက်သော်လည်း မိုးရွာခြင်းကိုတော့ သဘောကျတတ်သည်။ မိုးတစ်ဖွဲခွဲကျနေစဉ် လမ်းလျှောက်ရသည်ကိုပင် ပျော်တတ်သည်။

ပေါလ်ရှာမာဆီသည် လမ်းလျှောက်သွားရင်းက ခေတ္တရပ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက် လေသည်။ မီးခြစ် ခြစ်လိုက်သည့် အလင်းရောင်တွင် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နိုင်လျှင် အင်္ဂါရုပ်က ရှေးခေတ် ဥရောပလူမျိုးတို့ ချောလှပုံမျိုး ရှေးဟောင်းသူရဲကောင်းများ၏ ပုံတူရုပ်ထုမှ ရုပ်မျိုးရှိကြောင်း တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တင်းဗလကောင်းသလောက် အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် ခန့်ညားချော မွေသူ တစ်ဦးပေတည်း။

ဤသည်မှာလည်း သူ၏ဖခင် ဘရီတွန်လူမျိုးအစစ်မှ တစ်ဆင့် ဆင်းသက်ရရှိသော အမွေအနှစ် တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဥယျာဉ်စောင့် အလုပ်သမားတစ်ဦးသည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လျှောက်ထွက်လာပြီး ပေါလ်ကို မြင်သော် လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ဥယျာဉ်တစ်ဖက်တွင်ကား စိန်ဘီအမည်ရှိ ဆေးရုံရှိလေသည်။ အဆောက်အဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်က ပိတိုရီယာဘုရင်မခေတ်က ဗိသုကာလက်ရာမျိုးဖြစ်၍ ခေတ်မမှီ ရှေးရိုးဆန်သည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ဆေးရုံအနေဖြင့် စိန်ဘီသည် ကမ္ဘာကျော်ဆေးရုံတစ်ခုအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားလေသည်။

ပေါလ်ရှာမာဆီသည် ထိုဆေးရုံသို့ တိုက်ရိုက်ပင် လျှောက်သွားလေသည်။

ဆေးရုံဝင်းဝရှိ စုံစမ်းရေးဌာနသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် သူ့လာမည့်အကြောင်း ကြိုတင်သတင်း ရရှိထား၍ မျှော်လင့်နေကြောင်း သိရသည်။

အပြာရောင် ယူနီဖောင်း သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသူ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ပေါလ်အား ခရီးဦး ကြိုပြု၍ ဆေးရုံအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဆေးရုံအတွင်း လူသွားစကြိုန်တွေက အလွန်များပြားရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းသည် ပေါလ်အား စကြိုန်များအတိုင်း ခေါ်သွားပြီးနောက် မှန်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည့် ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခန်း သို့ရောက်လျှင် ရပ်လိုက်သည်။ ထိုဓာတ်ခွဲခန်းမှ ကျွမ်းကျင်သူ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ပေါလ်အား ဆီးကြိုသော အခါ ယူနီဖောင်းဝတ်ဆေးရုံဝန်ထမ်းသည် ပေါလ်ကို အလေးပြုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ကျွမ်းကျင်သူဝန်ထမ်းက ခေတ်မီဆန်းသစ်သော ဓာတ်လှေကားတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး အောက်ဆုံးထပ်ရှိ မော်ကျူအာရီ ခေါ် လူသေများထားသည့် (ရင်ခွဲရုံ) ရေခဲတိုက်သို့ ခေါ်ချသွား ပြန်သည်။

ရေခဲတိုက်အဝသို့ ရောက်သွားလျှင်ပင် ပေါလ်သည် စူးရှသော အင်တီဆက်ပတစ် ပိုးသတ်ဆေး အနံ့ကို သတိပြုမိသည်။

အတွင်း၌ကား ပေါလ် ယခု ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် လာသော လူသေအလောင်းတစ်ခုသည် ဆရာဝန် များ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးသော စားပွဲကြီးပေါ်တွင် ပိတ်ဖြူအဝတ်ရှည်ကြီး ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေပေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်လေ့ရှိတာက ဒီရင်ခွဲရုံ (ရေခဲတိုက်)ထဲ ရောက်လာတဲ့ အလောင်းတွေကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးပြီးရင် သစ်သားသေတ္တာကြီးတွေထဲ ထည့်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူ့အလောင်းက အဆမတန် ပုပ်ပွနေတော့ ဘယ်လိုမှ သေတ္တာထဲ ထည့်လို့ မရဘူးခင်ဗျ။ အပုပ်နံ့ကလည်း သိပ်ဆိုးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း ဒီလိုပဲ အော်ပရေးရှင်းစားပွဲပေါ် တင်ထားရပါတယ်”

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းက ပေါလ်အား ရှင်းလင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း လူသေအလောင်းမှ အပုပ်နံ့သည် မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွားနေပေသည်။

ပေါလ်သည် လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် နှာခေါင်းကို အုပ်လိုက်ရင်း.....

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် လူသေကောင်မြောက်မြားစွာ မြင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ သေပုံသေနည်းမျိုးစုံကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိခဲ့။ သို့သော် ယခု စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှ လူသေအလောင်းကို ပိတ်ဖြူလှန်၍ မြင်ရသောအခါ ကြာရှည် ဆက်မကြည့်ချင်လောက်အောင်ပင် အရပ်ဆိုးပြီး အော်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းနေပေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား တာဝန် ဝတ္တရား မရှိသေးသဖြင့် ပေါလ်သည် ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းအား လှည့်၍ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဒီအလောင်း အခုလို ဖြစ်နေတာဟာ ရေထဲမှာ ကြာရှည်နေခဲ့လို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ”

“ရေထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ”

“အနည်းဆုံး ရက်သတ္တခြောက်ပတ် ခုနစ်ပတ်လောက်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်”

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သော်လည်း ပေါလ်က ကျေနပ်ဟန် မတူချေ။

“သေချာရဲ့လားဗျ”

ပေါလ်က မျက်မှောင်ကြွတ်လျက် မေးလိုက်ရာ ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်ရှင်းပြလေသည်။

“သေချာပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒါမျိုးကို ဓာတုဗေဒနည်းနဲ့ စမ်းသပ်လို့ ရပါတယ်။ ရေထဲမှာ ခြောက်ပတ်၊ ခုနစ်ပတ် ကြာခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ နောက်တစ်ချက်က ဒီလူဟာ နီဂရိုး (ကပ္ပလီ)လူမည်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကော ဆရာသိပြီးပါပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာက ပြောပြထားလို့ သိပြီးဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာကျုပ်ဆိုရင်တော့ အလောင်းရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို ကြည့်ရုံနဲ့ ရိပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ရေထဲမှာ အချိန်ကြာကြာစိမ်ခံထားရရင် အသားအရေကိုက တစ်မျိုးဓာတ်ပြုပြောင်းလဲလာတတ်ပါတယ်”

“အိုကေ.... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်သိချင်တာတွေ သိရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ဒီအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်လိုက်နိုင်ပြီလား ဆရာ”

ဓာတ်ခွဲခန်း ဝန်ထမ်းက မေးလိုက်လျှင် ပေါလ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပုံစံစာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျုပ်လည်း မေ့နေလိုက်တာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပါမစ်လက်မှတ်ပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီးရင် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းပုံစံတွေအားလုံးကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနကို နက်ဖြန် အရောက်ပို့ပေးရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... စောစောကတော့ ဒီလို ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းကို ဆေးတက္ကသိုလ်က ဆေးကျောင်းသားတွေ ခွဲစိတ်လေ့လာဖို့ရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေကြပါတယ်”

“နိုး နိုး ... မရဘူး၊ ဒီအလောင်းကိုတော့ ကျကျနန မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ လုပ်ပေ တော့”

ဤသို့ စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ပေါလ်သည် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်ရင်း ပေါလ်ဆိုသူအကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ အင်္ဂါရုပ်အားဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးနှင့် တူသယောင်ရှိသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိသာနေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ဤလူမျိုး၏ ရုပ်သွင်တွင် ရိုးရိုးအင်္ဂလိပ်များနှင့် မတူသည့်အချက် ရှိနေသည်။

ထိုအချက်ကား ပေါလ်၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အများစုလို အပြာရောင်မဟုတ်ဘဲ အနက်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု သို့မဟုတ် တုန်လှုပ်မှု လုံးဝမရှိသော သဘောကို ဆောင်သည့်မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

စစ်အတွင်းက ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းသည် ယိုးဒယား (ထိုင်းနိုင်ငံ) စစ်သုံ့ပန်းအကျဉ်းစခန်း တစ်ခုတွင် ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ဆုံဖူးရာ ယခုပေါလ်၏ မျက်လုံးမျိုးလို မျက်လုံးမျိုးရှိသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သာမန်အားဖြင့် သူလိုလိုလို စိတ်ထားနူးညံ့သလို ထင်ရသော်လည်း စစ်သုံ့ပန်းတစ်ဦးဦး အပြစ်ကျူးလွန်သည်ဆိုပြီး စစ်သားများက အသေ ဝိုင်းရိုက်သတ်နေချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ်ပုံမရှိ။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း လုံးဝဖြစ်ဟန်မတူဘဲ ခပ်အေးအေး ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ကြည့်နေတတ်သည်။

ယခု ပေါလ်ဆိုသူသည်လည်း ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီးလို နှလုံးသားမရှိသော သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်သည့် လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေသလား။

ဤသို့တွေးရင်း ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ကျောချမ်းသွားမိလေသည်။

ထိုလူ ပေးသွားသော မီးသင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ပါမစ်လက်မှတ်ကို သေချာစွာကြည့်တော့လည်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော ပါမစ်ဖြစ်နေပေသည်။

ဓာတ်ခွဲခန်းဝန်ထမ်းသည် ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ပဲ ကပ္ပလီလူမည်း၏ အလောင်းကို ထရော်လီခေါ် တွန်းလှည်းဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်သည့် မီးဖိုရုံရာအခန်းသို့ တွန်းသွားလေသည်။

သံတံခါးကြီးအတွင်းသို့ တွန်းသွင်းလိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ခါ လှုပ်စစ်လှုပ်တိုက် နှိပ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် လှုပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် ဖန်တီးထားသော မီးဖိုကြီးတွင် မီးတောက်မီးလှုံများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ လောင်ကျွမ်းစ ပြုလေသည်။

ဤသည်ကို ပါမောက္ခကြီးဟင်ဆင်ကတော့ သဘောကျမည် မဟုတ်သော်လည်း ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး အမိန့်အရဆောင်ရွက်ရသဖြင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ချေ။

ဓာတ်ခွဲခန်းလက်ထောက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသွားကာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်နေလိုက်သည်။

စိန့်ဂျွန်းဝန် အရပ်ရှိ အိမ်သို့ ပေါလ်အနေဖြင့် မရောက်ပဲ နေသည်မှာ နှစ်လခန့်ကြာသွားပြီဖြစ်ရာ စိတ်ထဲ၌ မိမိနေအိမ်မှ ခရီးရည်ကြီးသွားပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသလိုလို ခံစားမိလေသည်။

အမှန်တော့ ဤကဲ့သို့သော ခံစားချက်မျိုးသည် ပေါလ်ကဲ့သို့ ဘဝမျိုးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသူတစ်ဦးအဖို့ မဆန်းလှပါချေ။

သူသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး၏ အလွန်လူသိနည်းလှသော အထူးလျှို့ဝှက်ဌာနခွဲ ဗြူရိုတွင် (၁၂) နှစ်တိတိ အမှုထမ်းခဲ့ရာ ထိုဌာန ဗြူရို၏ ဌာနချုပ်လုပ်ထားသောအိမ်သည်လည်း ပေါလ်အဖို့ သူ၏ အမိနေရပ် နေအိမ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

အိမ်ရှေ့တွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့် ကြေးဆိုင်းဘုတ်တွင်ကား 'ဘရောင်း ကုမ္ပဏီ' ဟူ၍ ရိုးရိုး ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုသဖွယ် ရေးထားလေသည်။

ပေါလ်က လှုပ်စစ်လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်က ချက်ချင်း တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဟယ်လို မစ္စတာပေါ့၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာ့ကို ကြည့်ရတာ ကျန်းမာ သန်စွမ်းနေပုံပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဂျော့ ... ကျုပ်ကလည်း ဒီကို ပြန်လာရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်”

ပေါလ်က ပြုံး၍ပြောလိုက်ရာ ‘ဂျော့’အမည်ရှိ ယူနီဖောင်းဝတ်လူက သဘောကျသွားပုံ ရလေသည်။

“မစ္စတာ မာလိုရီက တစ်ချိန်လုံး ဆရာ့ကို မေးနေပါတယ်၊ မစ္စဖရေဇာကလည်း ဆရာ ရောက်ပြီ လားလို့ မကြာခင်က ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်မေးနေပါတယ်”

“ဒါတော့ မဆန်းပါဘူး၊ ဂျော့”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်ရှိ ရုံးခန်းသို့ တက်သွားလေသည်။

စင်္ကြန်တစ်ခု၏ အဆုံးတွင်ရှိသော ရုံးခန်းအပြင်ဘက်၌ မစ္စဖရေဇာအမည်ရှိ မိန်းကလေးသည် သူမ ၏ စားပွဲတွင် နေလေသည်။ သူမသည် အလွန်စာကြည့်ဝါသနာပါ၍ မျက်စိမှန်နေသည်ဟု ထင်ရလောက် အောင် မျက်မှန်ခပ်ထူထူတစ်လက် တပ်ထားလေသည်။

သူမသည် ပေါလ်ကို မြင်မြင်ချင်း ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟဲလို ပေါလ် .. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ အခု ရှင့်ကြည့်ရတာလည်း အလွန်ကျန်းမာ နေပုံပါပဲလား”

ပြောပြောဆိုဆို မစ္စဖရေဇာသည် စားပွဲမှ ထလာပြီး ပေါလ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူမကို အရပ်ဆိုးသည်ဟု မဆိုသာ။ သူနည်း သူဟန်ဖြင့် လှပကျော့ရှင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပေါလ်သည် သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ပါးပြင်ကိုပါ ညင်သာယုယစွာနမ်းရှပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်... ဒါထက် မင်းကို တစ်နေ့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး ညစာကျွေးမယ်လို့ ကတိပေး ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း အချိန်မရလို့ အခုအထိ အကြွေးတင်နေတုန်းပဲ ... ဟဲ ဟဲ ... အချိန်ရတဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု သွားစားကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး ပေါလ်ရယ်... ဒါထက် ကျွန်မ ရှင့်ကို အရေးတကြီး လာဖို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ သတင်းပို့ချက် ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆီလာတဲ့လေယာဉ်က နောက်ကျနေလို့ပါ၊ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဟို လူသေအလောင်းကို သွားကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါပဲ၊ ပင်လယ်ရေထဲ အကြွားကြီး စိမ့်ထားခံရတဲ့ အလောင်းဆိုတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဒါမျိုးတွေ ကျွန်မကို အသေးစိတ်ပြောပြမနေပါနဲ့ရှင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ရုံးတွင်းဆက်သွယ်သည့် အင်တာကွန်ခေါ် ကိရိယာခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး

“မစ္စတာ မာလိုရီရှင်၊ ပေါလ်တစ်ယောက် ဒီကို ရောက်နေပါပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စက်အတွင်းမှ အသံတစ်ခုက....

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ရုံးခန်းထဲ လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြန်ပြောသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအသံကို ကြားရသောအခါ ပေါလ်သည် အတိတ်ဆီက ဖြစ်ရပ်ဟောင်းများကို ချက်ချင်း ပြန်လည်ကာ သတိရမိလေသည်။

သည်လို အေးစက်စက်ပြောလိုက်သော စကားသံမျိုးတွေချည်းသာ ကြားရသည့် လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်းရေး လောကကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပေါလ်သည် ကျန်းမာရေးအတွက် နှစ်လတိုင်တိုင် အနားယူခဲ့ရစဉ် ထိုအေးစက်စက် အသံမျိုးကို လုံးဝ မကြားရခဲ့ချေ။

အေးစက်စက်အသံဆိုသည်မှာ သာမန်သွေးသားနှင့်ကိုယ် ရှိသော လူများလို စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး လုံးဝမရှိပဲ လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းကိုသာကြည့်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာကိစ္စမှန်သမျှ ဖယ်ရှားထားကာ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပြောသည့်အသံမျိုး ဆိုလိုပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပေါလ်သည် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို ပြန်စဉ်းစားမိရာမှ စိတ်ထဲလှုပ်ရှား တက်ကြွသလိုလည်း တစ်ဖန်ဖြစ်မိလေသည်။

ဤသို့လျှင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလျက်နှင့်ပင် ပေါလ်သည် အမျိုးသမီး မစ္စဖရေဇာ ညွှန်ပြသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မာလိုရီဆိုသူကား လုံးဝပြောင်းလဲခြင်းမရှိပဲ ယခင် ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို ပေါလ်က သတိပြုမိလေသည်။

သူ ဝတ်နေကျ မီးခိုးရောင် ဖလန်နယ်ဝတ်စုံအပြင် လည်ပင်းမှ နက်ကတိုင် (လည်စည်း)ကလည်း သူ့နက်သက်သော အဆင်အသွေးအတိုင်း ဖြစ်နေပုံတို့ကြောင့် သူသည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွင် မကြာခဏ ပြောင်းလဲခြင်း ဝါသနာမပါကြောင်း သိသာထင်ရှားလေသည်။

ဆံပင်များဖြူနေပြီဖြစ်သော မာလိုရီသည် မျက်မှန်ပေါ်မှာ ကျော်၍ ပေါလ်အား လှမ်းကြည့်ပုံ ကလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ဖြစ်နေသည်။

မာလိုရီသည် ပေါလ်ကို မြင်မြင်ချင်း နှုတ်ဆက်ရာတွင်လည်း လုံးဝမပြုံး ခပ်တည်တည်ပင် နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟယ်လို ပေါလ်... အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါထက် မောင်ရင့်ခြေထောက် အခြေအနေကကော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ သက်သာပါတယ်၊ အခုဆိုရင် တော်တော်ကို ကောင်းနေပါပြီ”

ပေါလ်က အထက်လူကြီးတစ်ယောက်အား ရိုသေရမည့်ဝတ္တရားအရ လေးလေးစားစားပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒက်ရာက အရှည်သဖြင့် ထိခိုက်ချွတ်ယွင်းမှု မရှိဘူးလား”

“ရာသီဥတု စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းတဲ့အခါ နည်းနည်းကိုက်ခဲတာပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒါလည်း ကြာရင် လုံးလုံးပျောက်သွားမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ တစ်ဖက်က ကြည့်ရင်လည်း မောင်ရင် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒက်ရာရတုန်းက ထိခဲ့တဲ့ မဂ္ဂနမ်ကျည်ဆန်တွေဟာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ မောင်ရင့်မိခင်ကြီး ကော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

မာလိုရီက ဤသို့မေးလိုက်ခြင်းမှာ ပေါလ်သည် ဆေးရုံမှဆင်းပြီး အနားယူရသည့်ကာလအတွင်း သူ၏ မိခင်ကြီးနေထိုင်ရာ ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်အပန်းဖြေ နေခဲ့ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အမေက နေထိုင်ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရေထဲက ဆယ်ယူရရှိတဲ့အလောင်းကို တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ပေါလ်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရင်း.....

“သေသူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိသလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် မာလိုရီသည် သူ့အရှေ့တွင် အသင့်ရှိနေသော ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို ယူပြီး လှန်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီလူဟာ အနောက် အိန္ဒိယကျွန်းစု ဂျမေကာကျွန်းက ရိုးရိုးကပ္ပလီ လူမည်းတစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ နာမည်ကတော့ ဟာဗေးပရက်စ်တင်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်လား ၊ ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ဒီလူရဲ့ လက်ဗွေပုံစံတွေက မှတ်တမ်းရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော် သွားကြည့်တဲ့အချိန်ကတော့ သေသူရဲ့ လက်ချောင်းတွေဟာ ဖူးရောင်ပုပ်ပွနေပြီး လက်ဗွေပုံစံတောင် ကြည့်ဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် မာလိုရီက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဆီက ဓာတ်ခွဲခန်းပညာရှင်တွေက ဒါမျိုးကျရင် လက်ပွဲပုံစံ တိုက်ကြည့်လို့ရအောင် ပြန်လုပ်ယူတဲ့ နည်းတွေ တတ်တယ်၊ ဓာတုဗေဒဆေးတစ်မျိုးနဲ့ လုပ်လိုက်ရင် ဖူးရောင်ပြီး ပုံပျက်နေတဲ့အသားအရေဟာ မူလပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာပြီးတော့ လက်ပွဲပုံစံတွေကလည်း သဘာဝအတိုင်း ပြန်ထင်လာတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါထက် အမည်မသိလူတစ်ယောက် ရေထဲ သေနည်း ရက်သတ္တခြောက် ပတ်ကြာတော့မှ ပြန်တွေ့တဲ့အခါ ဘာကြောင့် အခုလို ပင်ပန်းခံပြီး စုံစမ်းနေရတာလဲ”

“အဲဒါ မောင်ရင့်ကို ပြောပြမလို့ပဲ၊ ဒီလူဟာ ရိုးရိုးရေနှစ်သေဆုံးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလောင်းကို တံငါတွေတစ်စင်းက ဆယ်ယူရရှိတော့ ဒီလူရဲ့ ကိုယ်မှာ အလေးချိန် ပေါင်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှိတဲ့ သံကြိုးကြီး တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ရစ်ပတ်တုတ်နှောင်ထားတာ တွေ့ရတယ်”

“ဒါဖြင့် လူသတ်မှုပေါ့”

“ရင်ခွဲရုံက ဆရာဝန် စစ်ဆေးကြည့်တော့ သေတဲ့အကြောင်းကတော့ ရေနစ်မွန်းလို့ပဲလို့ ဆိုတယ်”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့ လူကို မသေခင်မှာ သံကြိုးကြီးတွေနဲ့ ချည်တုပ်ပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ခံရတဲ့လူကတော့ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေါလ်က မှတ်ချက်ချလိုက်စဉ် မာလိုရီသည် ဖိုင်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်ယူ၍ လှမ်းပြီး ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ သေသူရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်က ဘေလီတရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင်ရတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ပုံ”

“ဒီလူက ဘာမှုနဲ့ ရုံးရောက်တာလဲ”

“ဘာမင်ဟမ်မြို့က လောင်းကစားကလပ်တစ်ခုကို ဝင်တိုက်ပြီး ငွေစတာလင် ပေါင်ငါးသောင်း နှစ်ထောင်ကျော် လူယူသွားတဲ့အမှုပဲ၊ ထူးဆန်းတာက ဒီလူကို ရဲက ဖမ်းပြီး ရုံးတင်တရားစွဲတော့ သက်သေခံ အထောက်အထား မခိုင်လုံလို့ဆိုပြီး တရားရုံးက လွှတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဟင်.... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ တရားလိုပြသက်သေလုပ်ရမယ့် မျက်မြင်သက်သေတွေက ရုံးတော်မှာလာပြီး သက်သေမခံကြဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီလူဟာ အတော့်ကို ဩဇာရှိမယ်ထင်တယ်”

ပေါလ်က မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် မာလိုရီသည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်ရင်း သေသူအကြောင်းကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဟာပေးပရက်စ်တင် ဆိုတဲ့သူဟာ ‘ဂျမေကာ’ ကျွန်းဇာတိ ဖြစ်ပေမယ့် ၁၉၃၈ ခုနှစ်က သူ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ အင်္ဂလန်ပြည်ကို ရောက်လာတယ်၊ မောင်ရင့်လည်း မှတ်မိမှာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်က ဂျာမန်အာဏာရှင် ဟစ်တလာ ဥရောပမှာ စပြီး ခြိုလ်မွှေတဲ့အချိန် ဖြစ်တယ်၊ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က နိုင်ငံရေးအခြေအနေကြောင့် စစ်သားစုဆောင်းရေးစလုပ်ရချိန်မှာ ဒီလူဟာလည်း ကြည်းတပ်ထောက်ပံ့ ပေးတပ်ကိုဝင်ပြီး အမှုထမ်းခဲ့တယ်၊ နောက်မကြာခင်မှာပဲ ဟားပေးပရက်စ်တင်ရဲ့ မိဘများနဲ့ နှမငယ် တစ်ယောက်တို့က အင်္ဂလန်ကို လိုက်လာကြတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီလူက သူ့မိဘများနေဖို့ ဘရစ်တန်အရပ်မှာ အိမ်ငယ်တစ်လုံး ငှားပေးထားခဲ့တယ်၊ ဒီအတောအတွင်း ဒီလူက ပို့ဆောင်ရေးတပ်မှာ ယာဉ်မောင်းအဖြစ် တာဝန်ကျနေခဲ့တယ်၊ ၁၉၄၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလက (စစ်ကြီးဖြစ်ခဲ့စဉ်က)သူ့အမေက နောက်ထပ် သားယောက်ျားတစ်ယောက် မွေးတယ်၊ အဲဒီသားကို ဒါစီလို့ နာမည်ပေးခဲ့တယ်၊ နောက်ရက်သတ္တပတ် လောက်ကြာတော့ ဟာပေးပရက်စ်တင်တို့ တပ်ဟာ ပြင်သစ်ပြည် စစ်မျက်နှာကို ပြောင်းရွှေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပြန်တယ်၊ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဂျာမန်တပ်ကြီးတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့တပ်ဟာ အတော်ပဲ အထိနာခဲ့တယ်၊ ဟာပေး ကိုယ်တိုင်က ခြေထောက်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာနှစ်ချက် ထိမှန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်က မဟာမိတ်တပ်တွေ အကြီးအကျယ် အရေးနိမ့်ခဲ့လို့ ဒန်းကပ်မြို့ကတစ်ဆင့် ဆုတ်ခွာပြေးခဲ့ရတာကို မောင်ရင့်လည်း မှတ်မိမှာပါ၊ ဟာပေးတပ်ဟာလည်း ဆုတ်ခွာပြေးခဲ့ရလို့ အင်္ဂလန်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဟာပေးပရက်စ်တင်ဟာ ခြေထောက်က သေနတ်ဒဏ်တွေ အတော် ပြင်းထန်ပြီး နဂိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန်မကောင်းရှာတော့ဘူး၊ စစ်တပ်ကလည်း သူ့ကို ပင်စင်ပေးပြီး နှုတ်ထွက်ခွင့် ပြုခဲ့တယ်”

“နောက်ပိုင်းမှာ ဒီလူက ဘာလုပ်နေခဲ့သလဲ”

ပထမတော့ သူဟာ သူနာပြုကားတစ်စီးကို မောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က ဟစ်တလာနဲ့ ဂျာမန်လေတပ်က လန်ဒန်မြို့ကို သည်းသည်းမည်းမည်း တိုက်ခိုက်နေတော့ အထိနာတဲ့ မိသားစုတွေထဲမှာ ဟာပေးတို့လည်း ပါဝင်ခဲ့တယ်။ ဘရစ်တန်အရပ်က သူတို့မိသားစုနေအိမ်ဟာ ဂျာမန်လေတပ်က ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ရာမှာ တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားရှာတယ်။ မိသားစု အားလုံးအနက် အသက် မသေပဲ ချမ်းသာရာရသူဆိုလို့ သူညီလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့ဘဝဟာ တစ်မျိုးတစ်စုံ ပြောင်းလဲလာပြန်တယ်”

“ဟာပေးပရက်စ်တင်က နောက်ပိုင်း ဘာတွေလုပ်သလဲ”

“လုပ်တာတွေတော့ စုံနေတာပဲ။ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာတွေလည်း အများကြီးပဲပေါ့။ ဥပမာ မှောင်ခိုကုန်ကူးတာတို့ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းမှာ ဝင်ခေါင်းပုံဖြတ်တာတို့ လုပ်ခဲ့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဟာပေး ဆိုတဲ့သူဟာ ဒုစရိုက်လောကမှာ အရာရောက်လာတယ်။ တရားမဝင်တည်ထောင် စီးပွားရှာတဲ့ လောင်းကစား ခိုင်တစ်ချို့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ခဲ့တယ်။ ၁၉၇၉ ခုနှစ်လောက်ကျတော့ သူဟာ အမေရိကန်က မာဖီးယားကို စနစ်တကျအဖွဲ့အစည်းပုံစံနဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေ လုပ်လာတယ်။ ဗြိတိသျှရဲစုံထောက်ဌာနကဆိုရင် လေယာဉ်၊ သင်္ဘောတွေ လက်နက်ကိုင် အပိုင်စီးတဲ့အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုကို ဟာပေးက နောက်ပိုင်းက ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲတယ် လို့တောင် ယူဆတယ်။ သို့သော်လည်း ခက်တာက ဒီလူ တကယ်ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား တွေ မပြနိုင်ဘူး။ ဥပမာဆိုရင် ဝန်ထမ်းလစာငွေကို လမ်းကဖြတ် ဓားပြတိုက်မှုတို့၊ ပြီးတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး အကြီးအကျယ် မှောင်ခိုမှုတွေမှာ ဟာပေးပရက်စ်တင်ဟာ မုချ ပါတယ်လို့ ရဲက ဆိုတယ်”

“ဟုတ်လားခင်ဗျ။ ဒါဖြင့် ဒီလူက အတော်ခြေလှမ်းသွက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ စောစောကပြောတဲ့ လုယက်မှုမှာ သူက လွတ်သွားပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ သူ့ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်များ ပေးလိုက်သလား”

ပေါ့လ်၏ မေးခွန်းကို မာလိုရီက ခေါင်းခါပြရင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

“ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးဖို့ကလည်း ဥပဒေက တစ်မျိုးဖြစ်နေပြန်တယ်။ သူက အင်္ဂလန်ပြည်ရောက် နေတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်လို့ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးရ ခက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် စကော့တလန်ယားဒ် စုံထောက် အဖွဲ့ကြီးက ဒီလူကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံပဲ တောက်လျှောက်လိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် ဒုစရိုက်မှုတွေ မလုပ်နိုင်အောင်လည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကာကွယ်တားဆီးခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်က သူ့မှာ လောင်းကစားခိုင်ဖွင့်ဖို့ လိုင်စင်တစ်ခု ရှိခဲ့တာကို နောက်ပိုင်းကျတော့ ရဲက လိုင်စင်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ တရားမဝင် လောင်းကစား ခိုင်တွေ တိတ်တိတ်ပုန်းလုပ်နိုင်ဖို့ လမ်းမရှိ ပိတ်သွားတော့တာပေါ့။ ဟာပေးပရက်စ်တင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း

ရဲက သူ့နောက်လိုက်နေပြီဆိုတာ ရိပ်မိတော့ အသာကုပ်နေခဲ့တယ်။ ရဲက သဲသဲမဲမဲလိုက်နေတာကတော့ ဘာမင်ဟမ်မြို့ လောင်းကစားကလပ်က တိုက်ယူသွားတဲ့ငွေပဲ”

“ဒီလူမှာ အိမ်ထောင်ရှိသလား ခင်ဗျ”

“နိုး... အိမ်ထောင်မရှိဘူး။ သူက တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတယ်။ ဒါဟာလည်း တယ်ပြီး မဆန်းဘူး လို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက မိန်းကလေးအတော်များများနဲ့ ရှုပ်ပွေလေ့ရှိတယ်။ ဟာပေး ပရက်စ်တင်ဟာ မိန်းကလေး တစ်ညတစ်ယောက် တွဲတတ်တယ်လို့တောင် ပြောကြတယ်”

“ဒါထက် သူ ညီဆိုတာကကော၊ လန်ဒန်မြို့ ခိုးဝင်တဲ့လူတွေကို သယ်ပို့ပေးနေတယ်လို့ ဆိုတယ်”

ပေါ့လ်က မေးလိုက်ရာ မာလိုရီသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“အေးဗျ... အဲဒီကိစ္စက တော်တော်ဆန်းတယ်။ ဟာပေးက သူ့ညီငယ် ဒါစီကို သူ့နဲ့အတူ ခေါ်ထား တယ်ဆိုပဲ။ ပြီးတော့ အထက်တန်းလွှာသားသမီးတွေနေတဲ့ စိန်ပေါ့လ်ကျောင်းမှာ ထားတယ်။ ဒါစီအဖို့ သူ့ဘဝ က တစ်မျိုးကြီးနေမှာပဲ။ နေ့ဘက်ဆိုရင် ကျောင်းမှာ လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာသားသမီးတွေနဲ့ ပေါင်းရပြီး တော့ ညဘက်ကျတော့ သူ့အကိုဟာပေးရဲ့ ဒုစရိုက်လောကထဲက လူမျိုးစုံနဲ့ ဆက်ဆံရမယ် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါစီက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဥပဒေပညာသင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားလာသတဲ့။ သူက ရှေ့နေအဖြစ် အသက်မွေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟာပေးက အမှုဖြစ် တရားရုံးရောက် ရတဲ့အထိဖြစ်ပြီးတဲ့အခါ ဒါစီဟာ မိဘဇာတိဖြစ်တဲ့ ဂျမေကာကျွန်းကို ပြောင်းသွားတယ်လို့ သိရတယ်”

“သူ့အစ်ကို ဟာပေးကကော”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကမှ အိတ်လီပြည် ရောမမြို့ကို လေယာဉ်နဲ့ထွက်သွားတယ်။ ရဲကလည်း သူ့ကို မသင်္ကာလို့ လန်ဒန်လေဆိပ်က အထွက်မှာ အကြီးအကျယ်ရှာဖွေလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တာဆိုလို့ သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရောမမြို့ကနေပြီး ဘယ်ကို ဆက်သွားသတဲ့လဲ”

“အင်တာပိုလ်လို့ခေါ်တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း သူ့ကို ရောမမြို့ကနေ စပြီး ခြေရာခံ လိုက်ကြည့်ခဲ့တယ်။ သို့သော်လည်း နေပယ်လ်မြို့ကို ရောက်တဲ့အချိန်က စပြီး လုံးဝ ခြေရာခံလို့မရအောင် ပျောက်သွားတယ်”

"အဲဒီလိုပျောက်သွားပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလန်ပြည်ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ တံငါသည်တွေရဲ့ ငါးဖမ်းပိုက်ထဲ လူသေအလောင်းအဖြစ်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတယ် ဆိုပါတော့၊ တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဟာပေးပရက်စ်တင်ဟာ နိုင်ငံခြားရောက်ပြီး ဘာတွေများလုပ်တယ် ထင်ပါသလဲ"

"ဒါတော့ ရှင်းနေတာပဲလို့ ကျုပ် ထင်မိတယ်၊ ဒီလူဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို တရားမဝင်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ထင်တယ်၊ တကယ်လို့ သူဟာ ပြည်တွင်းရောက်လာပြီး ရဲက သူ့ရောက်နေမှန်း မသိရင် ဟိုလူယက်မှုတုန်းက ရထားတဲ့ငွေတွေကို ဝှက်ထားရာက ပြန်ယူနိုင်မယ် မဟုတ်လား၊ ငွေရပြီးတော့မှ ပြည်ပကို ပြန်ထွက်ချင် ထွက်မှာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဟာပေးက အင်္ဂလန်ပြည်ကို တိတ်တိတ်ခိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်ထဲမှာ သူ့ကို သံကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ရေထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်လို့ ယူဆပါသလား"

ပေါလ်က သူ၏ ယူဆချက်ကို အတည်ပြုလိုဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာမင်ဟမ်လူယက်မှုက ရသွားတဲ့ငွေက မနည်းဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က အခုတလော အင်္ဂလန်ပြည်တွင်းကို တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးဝင်ချင်တဲ့လူတွေဆီက အခကြေးငွေလက်ခံပြီး မှောင်ခိုပိုးပေးတဲ့ လူတစ်စုလည်း ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့် အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ၊ ပါကစ္စတန် နိုင်ငံသားတွေ၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားတွေ၊ ပြီးတော့ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုက တိုင်းရင်းသားတော်တော် များများဟာ တရားဝင် ပြည်ဝင်ဗီဇာမရနိုင်လို့ မှောင်ခိုနည်းနဲ့ ခိုးဝင်ချင်နေကြတယ်၊ ခိုးဝင်လို့ ရောက်နေတာ လည်း ရှိတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဟာပေးက အဆက်ရပြီး ခိုးဝင်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

ထိုစကားကို ပေါလ်က လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်ခင်ဗျ၊ တစ်နေ့ကပဲ သတင်းစာထဲ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်၊ ဗြိတိသျှရေတပ်က သင်္ဘောတစ်စင်း ပင်လယ်ပြင်ဘက် ကင်းလှည့်သွားရင်း မသင်္ဘောစရာ သင်္ဘောတစ်စင်းတွေ့လို့ ရပ်ခိုင်းပြီး တက်ရှာကြည့်တော့ ပါကစ္စတန်လူမျိုး သုံးဆယ့်နှစ်ယောက် တွေ့ရတယ်၊ သူတို့ဟာ မှောင်ခိုအဖွဲ့ကို လူတစ်ယောက် စတာလင်ငွေ သုံးရာငါးဆယ်စီပေးပြီး အင်္ဂလန်ကို ခိုးဝင်လာတာဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံသတဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခုလို လူတွေ ခိုးသွင်းပေးတဲ့အလုပ်က အမှန်ဝင်ငွေကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လုပ်နေတဲ့လူတွေက တကယ့်ကြေးစား ဝါရင့်မှောင်ခိုသမားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေရချောင်လို့ အပျော်တမ်းဝင်လုပ်နေတဲ့ လူကများတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မကြာခင် ရေတပ်က စစ်သင်္ဘောတွေနဲ့ တိုးပြီး မိကုန်တာပေါ့၊ တကယ့်ကြေးစားအဖွဲ့ကတော့ အလွန်ပိရိတ်အတွက် ဖမ်းလို့မမိဘူး၊

ဒီလုပ်ငန်းဟာ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းသိရှိထားသလောက် အိတ်တီပြည် နေပယ်လ်မြို့က စတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း ဒီကစွ ထောက်လှမ်းလို့ သတင်းရသင့်သလောက် ရထားတယ်၊ ဥပမာ ပနားမားနိုင်ငံမှာ မှတ်ပုံတင်ထားတဲ့ အန်ညာဆိုတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းဆိုရင် နေပယ်လ်မြို့ကနေပြီး ပြင်သစ်ပြည် မာဆေးမြို့ကို မှန်မှန်ခတ်မောင်းပြီး ခိုးဝင်တဲ့လူတွေကို သယ်ပို့ပေးနေတယ်လို့ ဆိုတယ်"

မာလိုရီ၏ စကားအဆုံးတွင် ပေါလ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဗိုင်တွဲကို လှမ်းယူပြီး အတွင်း၌ပါရှိသော ဓာတ်ပုံများကို လေ့လာကြည့်လေသည်။ ဟာပေးပရက်စ်တင်ဆိုသူ၏ ဓာတ်ပုံအမျိုးမျိုးကို သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံကျင့်လည်စဉ်က ရိုက်ကူးထားသည့်ပုံများဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် အသက် အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အဝတ်အစားအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ရသည်။ ယင်းတို့အနက် လန်ဒန်မြို့နာမည်ကြီး အိုးယာလီ တရားရုံး၌ အမှုစစ်ဆေးခံရစဉ်က ရိုက်ကူးထားသော ပုံတစ်ပုံကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုပုံတွင် ဟာပေးသည် သူ၏ ညီငယ် ဒါစီကို ပရုံးဖက်လျက် ရိုက်ကူးထားသည်။

ပေါလ်သည် ဗိုင်တွဲအတွင်းရှိ စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ကြည့်ပြီးနောက် မာလိုရီဘက်သို့ ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"အင်း... ဒီဗိုင်တွဲက တော်တော်စုံတာပဲ၊ ရဲစုံထောက်တွေက အလွန်စေ့စပ်သေချာတာ ထင်ရှား ပါတယ်၊ ဒါထက် ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော့်အဖွဲ့က ဘယ်လို ပါဝင်ပတ်သက်နေတာလဲ ခင်ဗျ"

"စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက်အဖွဲ့၊ အထူးစုံစမ်းရေးဌာနခွဲက ကျုပ်တို့ကို လှမ်း အကူအညီ တောင်းလိုက်တယ်၊ ဒီအမှုဟာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က အထူးစုံထောက် (ဧရင်း) တစ်ယောက်ယောက် တာဝန်ယူ စုံစမ်းထောက်လှမ်းဖို့ သင့်တယ်လို့ သူတို့က ယူဆတယ်"

မာလိုရီ၏ ပြောပြချက်ကို ပေါလ်သည် သဘောကျပုံမရချေ။

"အကူအညီတောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရင်တစ်ခါ သူတို့လာအကူအညီတောင်းတဲ့ အမှုတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလွန်စုတ်ပြတ်တဲ့ အကျဉ်းထောင်တွေမှာ ခြောက်လတိတိ နေခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တစ်ဖက် ဖြတ်ပစ်ရလုမတတ် ဒဏ်ရာရခဲ့တာလည်း သူတို့အကူအညီတောင်းတဲ့ အမှုတစ်ခုနဲ့ပဲ ပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ ဒီအမှုကို သူတို့လူနဲ့ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မလိုက်တာတုလဲ"

ပေါလ်က မကျေနပ်သလို ပြောသော်လည်း မာလိုရီသည် ထိုမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ အမူအကြောင်းကိုသာ ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါတွေ အသာထားလိုက်ပါလေ ... ဒီအမှုက တစ်ကယ်အရေးကြီးလို့ ကျုပ်က မောင်ရင်ကို ခေါ်လိုက်တာပဲ။ အမှုသွား အမှုလာပုံကြမ်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ ကြံဖန်ပြုစုထားပြီးနေပြီ။ မောင်ရင်က ဆက်ပြီး တာဝန်ယူရုံပဲ။ အိုကေ ... ကျုပ်ပြောပါ့မယ်။ ဒီအမှုမှာ မောင်ရင်ဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးအနွယ် ဩစတြေးလျနိုင်ငံ သား မစ္စတာပေါလ်ရှာဗာဆီဆိုတဲ့လူအဖြစ် ဒီအမှုကို ဆက်လိုက်ရမယ်။ နောက်တစ်ချက်က မောင်ရင်ဟာ သာမန်လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှာ လူယက်မှု၊ ဓားပြမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဆစ်ဒနီမြို့က ရဲတပ်ဖွဲ့က မောင်ရင်ကို ဓားပြမှုတရားခံအဖြစ် အလိုရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သတင်း လွှင့်ထားလိုက်မယ်။ ဆိုလိုတာ မောင်ရင်ဟာ ဒုစရိုက်လောကက လူတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီလို နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်တွေ ဖန်တီးထားမှလည်း မောင်ရင်ဟာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံကနေ ထွက်ပြေးလာပြီး အင်္ဂလန်ပြည်ကို တိတ်တိတ်ခိုးဝင်ဖို့ကြံတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ယုတ္တိရှိမယ် မဟုတ်လား”

ဤတွင် ပေါလ်သည် သူ့အထက်လူကြီးက တိတ်ကျကျ တာဝန်ပေးနေမှ မည်သို့မှ ငြင်းဆန်၍ ရမည်မဟုတ်ဟု စိတ်ခံစားချလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် ခရီးစထွက်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ သုံးနာရီခွဲထွက်မယ့် လေယာဉ်နဲ့ လန်ဒန်က အီတလီပြည် (ရောမမြို့)ကို လိုက်သွားရမယ်။ နောက်နာရီဝက်အတွင်းပဲ ဆိုပါတော့။ ဒီရုံးခန်းအပြင်ဘက်မှာ မောင်ရင်အတွက် အဝတ်အစား ပစ္စည်းအသုံး အဆောင်အားလုံးပါတဲ့ သားရေသေတ္တာတစ်လုံး အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်လိုက်တာပဲ။ ကိုင်း ကျုပ်ပြောလိုတာကတော့ ဒါပါပဲ။ မောင်ရင် သွားဖို့သာ ပြင်ဆင်ပေးတော့။ ဒီကိစ္စမှာ ချောမောအောင်မြင်ပါစေ လို့လည်း ဆုတောင်းပါတယ်။”

ပြောပြောဆိုဆို မာလိုရီက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာ ပေါလ်လည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ် မှ ဖိုင်တွဲကို ကောက်ယူပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်ချိန်တွင် သူ့ဟာသူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးဖြူဖြူလုပ်နေရာမှ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမ မစ္စဒရေဇာ၏ အံ့ဩနေလေသည်။

“ဟင် ... ပေါလ်၊ ရင် ဘာဖြစ်လာသလဲ။ မျက်နှာက မချိုမချင်နဲ့”

“ဟဲ့.. ဟဲ့ .. ကျုပ်က ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့က ထွက်လာတဲ့ အချိန်က စပြီး တွေ့ရသမျှ မိန်းကလေးထဲမှာ မင်းက အလှဆုံးပဲကွ ဟဲ့.. ဟဲ့”

ပေါလ်က ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားများ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောရင်း မစ္စဒရေဇာ၏ မေးစေ့ကို အသာဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

စာရေးမမှာ ပို၍ပင် အံ့ဩနေရာသည်။

“ရှင် ရူးများနေပြီလားဟင်”

“အေး ငါ ရူးနေတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့...”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

(၃)

မိန်းကလေးမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသူဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သာသာခန့်သာ ရှိပြီးမည် ဟု ပေါ်လင်က ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ဖြူဖွေးချောမွတ်ပြီး အထူးလှပသော အသားအရေက ကြက်သွေးရောင်ဆာရီနှင့် အလွန်ပင် ပန်ရနေသည်။ အိန္ဒိယလူမျိုးများတွင် အသားညိုသူ၊ မည်းသူတွေ ရှိသလို အသားဖြူဖွေးပါဝင်းသော အမျိုးသမီးများလည်းရှိကြောင်း ပေါ်လင်က သိရှိထားပြီးဖြစ်၍ ဤကလေးမသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသူအစစ် ဖြစ်ကြောင်း တွက်မိလေသည်။ သို့သော် သူမ၏ လှပသောအညိုရောင်မျက်လုံးများက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေကြောင်း ဖော်ပြသလို ဖြစ်နေပေသည်။

နေပယ်လ်မြို့မှ သင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရာတွင် ပေါ်လင်သည် ထိုမိန်းကလေးအား နှစ်ကြိမ်မျှသာ မြင်မိသော်လည်း မိမိကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ တိတ်တိတ်ပုန်းခိုးဝင်ရန် လိုက်လာသူ အကြံအဖန် ခရီးသည် တစ်ဦးဟု ယူဆလိုက်မိသည်။

ယခုပေါ်လင်က သင်္ဘောကုန်းပတ်တစ်နေရာတွင် ရပ်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေစဉ် အိန္ဒိယမိန်းကလေးသည် ဖြတ်လျှောက်လာလေသည်။

ပေါ်လင်က လှည့်ကြည့်နေခိုက်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိရာ သူမသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သယောင် ပေါ်လင်အား ခေါင်းညိတ်၍ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက်သွားပြီး သင်္ဘောမာလိန်မှူး (ကပ္ပတိန်) ၏ အခန်းသို့ သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး မာလိန်မှူး ကပ္ပတိန် စင်္ကြံဆိုင်ဆိုင် ထွက်လာသည်။

ထိုသူမှာ ဘောင်းဘီသာဝတ်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်း၌ အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပင် ဝတ်မထားချေ။ မျက်နှာမှ မုတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများသည်လည်း ရိတ်မထားသဖြင့် အတော်ပင် ကြည့်ရဆိုးသော ရုပ်သွင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပေါက်ကလည်း အလွန်ဆိုးသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆာရီဝတ် မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်လျှင် သူသည် ပြုံးဖြူဖြူလုပ်ပြီး သူ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခေတ္တမျှဆိုင်းငံ့နေပြီးမှ မရဲတရဲနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ကပ္ပတိန် စင်္ကြံဆိုင်သည် ပေါ်လင်ရုရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မျက်လုံးတစ် ဖက်မိုတ်ပြုပြီးမှ အခန်းထဲ ဝင်ရင်း တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

ပေါ်လင်သည် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိလေသည်။

သို့သော် 'ဟယ် ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့' ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိပေးလိုက်ရသည်။ အထူး သဖြင့် မိမိတာဝန်ကျနေသောအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစရာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ပေါ်လင်သည် အိန္ဒိယသူ လှပျိုဖြူကို ခေတ္တမေ့ထားလိုက်ပြီး သင်္ဘောဦးပိုင်းဆီသို့ ဆက်ပြီး လျှောက်သွားလေသည်။

မာလိန်မှူး (ကပ္ပတိန်)စင်္ကြံဆိုင်ဆိုင်သူကား အသက်လေးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီး ဂရိတ်(ခေါမ)နှင့် တူရကီလူမျိုး ကပြားတစ်ဦးဖြစ်ရုံမက ရုရှားသွေးလည်း အနည်းငယ်ပါသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အဆိုပါနိုင်ငံ သုံးနိုင်ငံလုံးက သားကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဂုဏ်ယူနိုင်သည့်လူစားမျိုးမဟုတ်။ စိတ်နေ စိတ်ထား အလွန်အောက်တန်းကျသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်းပညာ ကောင်းစွာမသင်ပဲ ဆိုးတေပေခဲ့ရာမှ သင်္ဘောသားအဖြစ် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများတွင် လိုက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောလိုက်သည့်သက်တမ်း ကြာလှပြီဖြစ်သော်လည်း တရားဝင်မာလိန်မှူး (မာစတာ)လက်မှတ်ကို မရသေးချေ။ သို့သော် ရေကြောင်းအတတ်ပညာကိုတော့ ထိုက်သင့်သလောက် ကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ပြင် ငွေရလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ရန် အသင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

သူ့အား လူမှောင်ခိုသယ်ယူပို့ဆောင်နေသော အန်ညာသင်္ဘောပိုင်ရှင်က စကီရော့စ်အား မာလိန်မူးအဖြစ် ငှားရမ်းအသုံးပြုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု သူသည် ကယ်ဘင်ခေါ် အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိန္ဒိယအမျိုးသမီး လေးအား ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုင်း... ဆိုစမ်း၊ ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ ငွေတွေ ပြန်လိုချင်ပါတယ်၊ ရှင် စောစောကပြောတော့ ကျွန်မရဲ့ငွေကို ခဏ သိမ်းယူ ထားပြီး ဆိပ်ကမ်းရောက်ရင် ပြန်ပေးမယ်ဆို”

အိန္ဒိယမိန်းကလေးက ပြောလိုက်ရာ စကီရော့စ်သည် ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“မင်းရဲ့ ငွေလား၊ ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာကြောင့် ဒီလောက် လောနေရတာလဲ၊ ငါတို့သင်္ဘောက နောက် နာရီဝက်ဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းကို ကပ်တော့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက အကောက်ခွန်အရာရှိတွေ လာပြီးစစ်ဆေးတဲ့ အခါ လူမမြင်အောင် ခဏရှောင်နေဖို့ လိုတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အကောက်ဘက်ကလူတွေ လာရင် ကျွန်မတို့ကို ဒုက္ခပေးဦးမှာလားဟင်”

အိန္ဒိယသူလေးက စိုးရိမ်ပူပန်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်စကီရော့စ်က ပြုံးလျက်ပင် ခေါင်းခါ ပြလေသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ စိုးရိမ်နေစရာမရှိဘူး၊ အားလုံး ငါက ကြည့်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ပြောရင်းနှင့် စကီရော့စ်သည် မိန်းကလေး၏ ပုခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်ရာ ကောင်မလေးက ချက်ချင်းရုန်းပြီး ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

“ရှင်ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါဖြင့် ခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲလိုက်ပါဦးမယ်၊ ဒါထက် မာဆေးမြို့ဆိပ်ကမ်းရောက်တဲ့အခါ ညဘက်လည်းဖြစ်လို့ ဆာရီဝတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေသော ပေါလ်ကိုမြင်လျှင် သူမသည် ကပ္ပတိန်စကီရော့စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ...

“ဟိုလူက ဘယ်သူပါလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခရီးသည်တစ်ဦးပါပဲ၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားလို့ သိရတယ်”

စကီရော့စ်က ပေါလ်အကြောင်း သူသိသလောက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ဟုတ်လား၊ သူကလည်း ကျွန်မတို့လိုပဲ ဘဝတူခရီးသည်မျိုးပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့လိုခရီးသည်မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း... အချိန်မရှိဘူး၊ မင်းအခန်းကိုသာ ပြန်သွားပြီး အသာငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်ပါ၊ အားလုံးအေးဆေးသွားတော့မှ ငါ့ကိုယ်တိုင်လာခေါ်မယ်”

မိန်းကလေးသည် ကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ဘဝမှာ အခုလို ခရီးသွားလာမှုပြေလည်တာဟာ အလွန်တန်ဖိုး ရှိလှပါတယ်”

ဤသို့ပြောပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွား လေသည်။

စကီရော့စ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဝီစကီအရက်ပုလင်းကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း လှပကြော့ရှင်းသော အိန္ဒိယသူ လှပျိုဖြူအကြောင်းကိုသာ စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်သည်။

သူ စိတ်ကူးယဉ်ပုံကလည်း ကလေးမအဖို့ ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်။

သူတို့၏ သင်္ဘောသည် ညနေဘက် ပင်လယ်ဒီရေတက်ချိန်တွင် ပြင်သစ်ပြည် မာဆေးမြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်မိလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ ကယ်ဘင်အခန်းထဲ ပြန်ဝင်၍ ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လှဲရင်း စီးကရက်သောက် နေသည်။

ယခုအချိန်အထိ ဤမှောင်ခိုသဘောဖြင့် လိုက်ပါလာရသည်မှာ အတော်ပင် ကသိကအောက် နိုင်လှပေသည်။ သဘောပေါ်တွင် ခရီးသည်များအား ကျွေးသည့် စားစရာသောက်စရာတွေကလည်း ညံ့လှ သည်။ အိပ်ရာနေရာကလည်း အလွန်ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ မာလိန်မှူးစက်ရောင်မှစ၍ သဘောသားတွေ ကလည်း လုံးဝ မွန်မွန်ရည်ရည် မရှိကြချေ။

ဤသဘောပေါ်တွင် ခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ် လိုက်ပါခွင့်ရအောင် ပေါလ်သည် အတော်ပင် ကြံဖန်ခဲ့ရလေသည်။ နေပယ်လ်မြို့ရှိ အီတလီရဲတပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိများထံ ချဉ်းကပ်အကူအညီတောင်းပြီးမှ ဆိပ်ကမ်းတွင် သူကိုယ်သူ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်အသွင် ဟန်ဆောင်ကာ မှောင်ခိုသဘောမာလိန်မှူး စက်ရောင်အား ဆက်သွယ်ခဲ့ရသည်။ လူချင်း စတွေ့ခွင့်ရသည်နှင့် ပေါလ်က အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူ စတာလင် ပေါင်ခုနစ်ရာခန့်ကို အထပ်လိုက် လူမမြင်အောင် အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်ပြီး စကားပြောခဲ့ရသည်။ ကပ္ပတိန်စက်ရောင်သည် ထိုငွေ စတာလင်ပေါင်ခုနစ်ရာကို မြင်လျှင် မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာအောင်ပင် သွားရည်ကျရုံပုံရကာ ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံစကားပြောခဲ့သည်။

ပေါလ်က သူ၏ ဒုစရိုက်မှုခင်းကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း (ထောက်လှမ်းရေးမှူးမှ ဖန်တီးပေးသည့်အစီအစဉ်)ကို ဖွင့်မပြောဘဲ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားတစ်ဦးအနေဖြင့်သာ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ဝင်ခွင့်မီဖာ လျှောက်သော်လည်း မရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးဝင်လိုကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

ကပ္ပတိန် စက်ရောင်ကလည်း ထိုစကားကို ကောင်းစွာယုံကြည်ပြီး စတာလင်ငွေ ပေါင်တစ်ရာ ပေးပါက နေပယ်လ်မြို့မှ ပြင်သစ်ပြည် မာဆေးမြို့ဆိပ်ကမ်းအရောက် ပို့ပေးပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဗြိတိသျှ ရေလက်ကြားပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးကာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွင်းသို့ ချောမောစွာရောက်ရှိအောင် ဖန်တီးပေး ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် သူသည် သဘောပေါ်သို့ ခရီးသည်တစ်ဦးအဖြစ် တက်ခွင့်ရပြီးနောက် သူ၏ ပိုက်ဆံ ထည့်သော သားရေအိတ်ကို (ငွေစက္ကူများ ထုတ်ယူပြီး) တမင်သက်သက် ပေါ့ဆစွာ အခန်းထဲ ပစ်ထားခဲ့ သည်။ ယင်းသားရေအိတ်ထဲတွင် ဩစတြေးလျနိုင်ငံထုတ် သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုပါ ထည့်ထားသည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းမှာ ပေါလ်ဆိုသူအား လုယက်မှု၊ ဓားပြမှုများနှင့် ပတ်သတ်၍ ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ က အမှုတပြင်း ရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း သူ၏ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြပါရှိသည်။ (ဤသည်မှာလည်း ဗြိတိသျှ ထောက်လှမ်းရေးမှ ကြိုတင်လုပ်ပေးထားသော 'အကြံအဖန်' တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။)

ရည်ရွယ်ချက်ကား မာလိန်မှူး စက်ရောင် သို့မဟုတ် အခြားသဘောသားများက သူ၏ အခန်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြည့်လျှင် ပေါလ်သည် ဩစတြေးလျနိုင်ငံမှ ဓားပြမှု ဝရမ်းပြေးတစ်ဦးဟု သိရှိသွားစေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ပေါလ်အနေဖြင့် သဘောသားများက မိမိတွင် ပါသမျှငွေကို အတင်းလုယူပြီး လူကိုပါ ရေထဲ ကန်ချရန် ကြံစည်လိမ့်မည်ဟုပင် ထင်မှတ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိ သူ့အား မည်သူကမှ ရန်မမူကြခြင်းသည်ပင်လျှင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပေါလ်သည် သဘောခရီးတစ်လျှောက်လုံး အထူးသတိထား၍ နေခဲ့သည်။ ညအိပ်လျှင် အခန်းတံခါးကို လုံခြုံစွာ ကန့်လန့်ပိတ်ပြီး သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုလည်း ခေါင်းအုံး အောက်တွင် အသင့်ထားပြီးမှ အိပ်သည်။

ယခု သူသည် သေနတ်ကို ထုတ်ယူပြီး ကျည်ဆန်ကတ်နှင့်တကွ မောင်းခလုတ် စသည်တို့ကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြန်လေသည်။ အရေးအကြောင်းရှိလျှင် သေနတ်က အဆင်သင့်ရှိနေစေရန် မကြာခင် စစ်ဆေးကြည့်သည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးကို ပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခေါက်လိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်လာကာ သဘော၏ ပထမအရာရှိ မီလော့စ်ဆိုသူက အတွင်းသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လေသည်။

“ဟဲ့လို မစ္စတာပေါလ်၊ ကပ္ပတိန်စက်ရောင်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့လည်း ပြောတယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျုပ် အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် သူ၏ အဝတ်အစား သားရေသေတ္တာကို ဆွဲယူလျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လိုက်လေသည်။

အပြင်ဘက်ကုန်းပတ်တွင်ကား မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလျက် ရှိလေသည်။

ပေါလ်သည် မီလော့စ်နှင့်အတူလျှောက်လိုက်ပြီး မာလိန်မှူးစက်ရောင်၏ အခန်းဘက်သို့ ထွက် သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ စကီရော့စ်မှာ အခန်းတွင်းမှာပင် ညစာ စားနေရာမှ ပေါလ်ကို မြင်လျှင် မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့လို... မစ္စတာပေါလ်၊ ကျုပ်တို့ အခု မာဆေးမြို့ကို ချောချောမောမော ရောက်လာပြီလေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သင်္ဘောခနဲပတ်သတ်လို့ နေပယ်လ်မြို့မှာတုန်းက ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ငွေစတာလင်ပေါင်ငါးဆယ် ပေးခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ အခု နောက်ထပ် ပေါင်ငါးဆယ်ပေးဖို့ ကျန်တယ်။ ဟောဒီမယ် ရော့”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် အင်္ဂလိပ်ငွေ ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူဆယ်ရွက်ထုတ်၍ ပေးလိုက်ရာ စကီရော့စ်ကလည်း သွက်လက်စွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ အလုပ်လုပ်တာ ဝမ်းသာရပါတယ်”

စကီရော့စ်က ပြုံးဖြူဖြူနှင့်ပြောသော်လည်း ပေါလ်ကမူ ခပ်တည်တည်နှင့် ...

“ကျုပ် အခု ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်၊ အခုအချိန်ဆိုရင် ဆိပ်ကမ်းမှာ လုံခြုံရေးအစောင့် မရှိဘူးခင်ဗျ။ သင်္ဘောပေါ်က ဆင်းပြီး ဆိပ်ကမ်းပေါ် လျှောက်တက်သွားရုံပဲ။ ဘယ်သူကမှ စစ်လားဆေးလား မလုပ်ဘူး၊ ခင်ဗျားက ဒီမြို့က ကိုးနာရီခွဲထွက်တဲ့မီးရထားနဲ့ ပဲရစ်မြို့ကို လိုက်သွားရမယ်။ ပဲရစ်မြို့ကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းရဲ့ အစွန်ဆုံးမှာရှိတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေပါ။ မကြာခင် လူတစ်ယောက် ခင်ဗျားဆီလာပြီး ‘ခင်ဗျားဟာ မာဆေးမြို့က မစ္စတာချာလီ ဟုတ်ပါသလား’လို့ မေးလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျုပ်တို့လူပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ခင်ဗျား ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ အစစအရာရာ ကျုပ်တို့က စီစဉ်ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်လား .. ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ”

ပြောရင်းနှင့် ပေါလ်သည် သူ၏ မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ဒါထက် ကပ္ပတိန်ကြီး၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အိန္ဒိယပြည်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ် မဟုတ်လားဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် စကီရော့စ်၏ မျက်နှာထား တင်းမာသွားလေသည်။

“ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားက မေးတာလဲ”

“ဪ .. ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာလည်း ကျုပ်တို့လို ‘အထူး’ ခရီးသည် တစ်ယောက်ပဲလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားထင်တာ မှားတယ်၊ ကိုင်း အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ခပ်မြန်မြန်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ မီးရထားထွက်ဖို့ အချိန်လည်း နီးနေပြီ”

စကီရော့စ်က အိန္ဒိယမိန်းကလေးအကြောင်း ဆက်မပြောလိုဟန်ဖြင့် စကားကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလေသည်။

“အိုကေ.. ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားဦးမယ်၊ ရထားမပိတ် နေဦးမယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ပေါလ်က ပြုံးလျက်ပြောပြီး မိုးရွာနေသည့်ကြားမှပင် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ မီလော့စ်က....

“ဒီလူရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ငွေအများကြီးပါတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကပ္ပတိန် စကီရော့စ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့နောက်လိုက်ပြီး ကြည့်သာ လုပ်ပေတော့၊ မင်းနဲ့အတူ အင်ဒရူးကိုပါ အဖော်ခေါ်သွား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆိုရင် နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး၊ ဒီလူက ပြဿနာလုပ်ရင်ကော”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြဿနာလုပ်နိုင်မှာလဲကွ၊ သူက ဒီတိုင်းပြည်ကို တရားမဝင်နိုးဝင်လာတဲ့လူ ဖြစ်တဲ့အပြင် ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေတဲ့ တရားခံမြေးတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကလည်း ဒါလောက်တောင်ပဲ ညှဏ်တုံးရသလား၊ သွားသာ သွားစမ်းပါ”

ကပ္ပတိန်စတီရော့စ်က မာန်သလိုပြောလိုက်သည်တွင် မိလော့စ်ဆိုသူလည်း ထွက်သွားလေသည်။

စကီရော့စ်သည် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ဝီစကီအရက်ခပ်များများ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွေလိုက်ပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖိမ်ခံသောက်နေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် သူသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ သင်္ဘောကုန်းပတ်အတိုင်း လျှောက်သွားပြီး အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးကလေးအခန်းသို့ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

တံခါးက အတွင်းမှ ပိတ်မထားဘဲ စေ့ရုံစေ့ထားရာ စကီရော့စ်က ခပ်တည်တည်နှင့် တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။

အိန္ဒိယသူ လှပျိုဖြူမှာ ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်းနေရာမှ စကီရော့စ်ကို မြင်လျှင် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရှာသည်။ အပြာရောင် ဆွယ်တာအင်္ကျီနှင့် မီးခိုးရောင်ဂါဝန် (စကတ်)ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့်လည်း သူမ၏ သဘာဝအလှ ပေါ်လွင်လျက် ရှိလေသည်။

“ဟင် .. ကပ္ပတိန်ကြီး၊ ကျွန်မတို့သွားဖို့ အချိန်ကျပြီလားဟင်”

မိန်းကလေးက ကြိုးစား၍ ပြုံးပြီး မေးလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်စကီရော့စ်သည် ပြုံးဖြူနှင့် ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

“အေးကွ .. အချိန်ကျပြီလေကွာ ဟဲ့.. ဟဲ့..”

ပြောပြောဆိုဆို စကီရော့စ်သည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားရင်း ခုတင်ပေါ်သို့ အတင်းတွန်းလှဲချလိုက်သည်။

မိလော့စ်နှင့် အင်ဒရူးအမည်ရှိ သင်္ဘောသားတို့သည် ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

ဂိုဒေါင်အဆောက်အအုံများတစ်ဝိုက် မှောင်မည်းနေသဖြင့် ကောင်းစွာကြည့်၍ မမြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလူ ဘယ်များ ပျောက်သွားပါလိမ့်”

မိလော့စ်က ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သွားစဉ် မှောင်ရိပ်ထဲ အသာစောင့်နေသူ ပေါလ်က ရုတ်တရက်ထွက်လာပြီး ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲလှည့်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မိလော့စ်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ခူးဖြင့် တအားပစ်တိုက်လိုက်သည်။

ပြင်းစွာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် မိလော့စ်သည် မည်သို့မျှ မဟန်နိုင်ပဲ မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေယိုလဲကျသွား လေသည်။

“ကိုင်း .. နောက်တစ်ယောက်လည်း လာလေဗျာ”

ပေါလ်က ပြုံးဖြူနှင့် သင်္ဘောသားအင်ဒရူး ဆိုသူအား စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

အင်ဒရူးကလည်း တတ္တိကြောင်သူ မဟုတ်သည့်အလျောက် အသင့်ဆောင်လာသောစားမြောင် တစ်လက်ကို ထုတ်ယူ၍ မြေးဝင်လာလေသည်။

သို့သော် သူထက်ပိုပြီး လျင်မြန်သောပေါလ်က အင်ဒရူး၏ ခြေသလုံးတည့်တည့်သို့ ချိန်လျက် ညာဘက်ခြေဖျားဖြင့် ပစ်ကန်လိုက်သည်။

အင်ဒရူးသည် ခြေနှစ်ဖက်စလုံး မြေပြင်မှ လွတ်သွားလျက် ဝိုင်းကနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

ချက်ချင်းပြန်ထရန် ကြိုးစားသော်လည်း ပေါလ်က သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းကိုင် လိုက်ပြီး တအားလိမ်ချိုးလိုက်သည်။ အင်ဒရူးသည် မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်ညည်းညူနေ လေသည်။ ဤတွင် ပေါလ်က ပခုံးမှဖမ်းချုပ်ကိုင်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဂိတ်ဝရှိ သံတိုင်နှင့် ပစ်ဆောင့် လိုက်ရာ အင်ဒရူးလည်း သတိမေ့သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မိလော့စ်သည် သတိရလာရာ ပေါလ်က ရင်ဘတ်မှ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်လျက်...

“ဟေ့ မုန်မုန်ပြောစမ်း ... ငါ ပဲရစ်မြို့ရောက်ရင် ဘူတာက စာအုပ်ဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက် လာပြီး ဆက်သွယ်မယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မိလ္လာဘ်က ပါးစပ်က မဖြေဘဲ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ဟို အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးကို မင်းတို့ဆရာ စကီရော့စ်က ဘာများကြံမလို့လဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုလည်း မိလ္လာဘ်က မဖြေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

ပေါလ်လည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ထိုလူအား တွန်းပစ်လိုက်ပြီး သဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

မာလိန်မူးစကီရော့စ်က အတင်းပလက္ကာရပြုမည်ကြံသည်ကို အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်နှင့်ပင် အစွမ်းကုန်ခုခံရန် ဆုံးဖြတ်လျက် စကီရော့စ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို သွားဖြင့် တအားကိုက်လိုက်သည်။

စကီရော့စ်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကောင်မလေးအား လွှတ်လိုက်ရသည်။

“ဟင် .. မင်းက ငါ့ကို ခုခံတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းကို ကောင်းကောင်းသင်ခန်းစာပေးမှပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မင်းဟာ ငါ့ကို ခူးထောက်အညံ့ခံမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို စကီရော့စ်က မိန်းကလေး၏ပါးပြင်ကို လက်ပါးဖြင့် တစ်ချက် ပစ်ရိုက်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက မဟန်နိုင်ဘဲ လဲကျအသွားတွင် စကီရော့စ်က ရှေ့သို့တိုးသွားစဉ် ပေါလ်က ရုတ်တရက်ရောက်လာလေသည်။

သူ၏လက်တွင်လည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုင်ထားသည်။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော် လူမဆန်ပါလားဟင်”

ပေါလ်က ရှုပ်ချဟန်ဖြင့်ပြောရာ စကီရော့စ်သည် ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးဝင် လာသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် သူ၏အမှား ဖြစ်လေသည်။

ပေါလ်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်းဖြင့် စကီရော့စ်၏ မျက်နှာကို တအားပစ်ရိုက်လိုက်ရာ သွေးများဖြာထွက်လာပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်လဲကျသွားသည်။

ဤတွင် အိန္ဒိယလူမျိုးဖြူသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြေးလာရှာသည်။ ပေါလ်က နှစ်သိမ့် အားပေးသည့်အနေဖြင့် သူမ၏ ပုခုံးကို အသာဖက်ထားလိုက်ပြီး....

“မင်းဟာ အင်္ဂလန်ပြည်ကိုသွားဖို့ ပြည်ဝင်ဗီဇာ မရနိုင်လို့ အခုလိုမျိုး မှောင်ခိုနည်းနဲ့ဝင်ဖို့ ကြိုးစား တာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

မိန်းကလေးက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းနဲ့ငါဟာ ဘဝတူပါပဲ၊ ဒါထက် ဟိုသတ္တဝါကြီးက မင်းဆီက ငွေ ဘယ်လောက် တောင်းလိုက်သလဲ”

“နေပယ်လ်မြို့မှာကတည်းက ကျွန်မမှာရှိသမျှ ငွေတွေအားလုံးကို ယူထားလိုက်ပါတယ်၊ စုစုပေါင်း စတာလင်ပေါင် လေးရာကျော် ရှိပါတယ်၊ သူကပြောတော့ ကျွန်မဆီမှာဆိုရင် စိတ်မချရလို့ သူက ခဏထိန်းပေးထားမှာလို့လည်း ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ဤသို့ပြောပြီး ပေါလ်က လဲကျနေသူစကီရော့စ်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးဘက်သို့ လှမ်း၍

“ကိုင်း .. မင်းက အဝတ်အစားသေတ္တာကိုပါ ယူပြီး သဘောလှေကားထိပ်မှာ သွားစောင့်နေပေ တော့၊ ငါက ဟောဒီ မာလိန်မူးကြီး စကီရော့စ်နဲ့ ရှင်းစရာရှိသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စကီရော့စ်သည် ပေါလ်အား အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေပုံရပေသည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားက ဒီလိုပိုလ်ကျလို့ရမယ် ထင်သလား”

စကီရော့စ်က မကျေမချမ်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ပေါလ်က သူ၏မျက်နှာကို သေနတ်ဒင်ဖြင့် နှစ်ချက်မျှ ဆင့်ရိုက်လိုက်သည်။

စကီရော့စ်သည် ပြင်းစွာနာကျင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

“ကဲ ... ဆရာကြီး၊ ကောင်မလေးရဲ့ငွေတွေ အကုန်ပြန်ပေးစမ်း၊ မြန်မြန်လည်းလုပ်ဗျ... ကျုပ်က အချိန်သိပ်မရဘူး”

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်ရာ စကီရော့စ်သည် ကြိုးစား၍ ပြန်ထပြီး သူ၏အခန်းတွင်းရှိ မီးခံသေတ္တာငယ်တစ်လုံးကို သော့ဖြင့်ဖွင့်၍ ငွေစက္ကူအထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယူပေးလေသည်။

သို့သော် ပေါလ်က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါလောက်နဲ့ ဘာရမလဲ ကိုယ့်လူ ... ခင်ဗျား ဖယ်လိုက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် မာလိန်မှူးစကီရော့စ်အား ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး မီးခံသေတ္တာ အတွင်းရှိ ငွေထည့်သည့်ဗူးတစ်ဗူးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မှောက်သွန်ချလိုက်သောအခါ အတွင်းမှ ငွေစက္ကူများအထပ်လိုက် ကြိုးစည်းထားသည့် အထုပ် ငယ်သုံးထုပ် ထွက်ကျလာသည်။ ထိုငွေစက္ကူထုပ်များကို ပေါလ်က သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ စကီရော့စ်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒါမှ ခင်ဗျားအဖို့ သင်ခန်းစာရမယ်၊ ကိုင်း ... ကျုပ်မေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဗြိတိသျှရေလက်ကြား ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးဖို့ ဘယ်လိုသွားရမလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်ရမှာလဲ”

ပေါလ်က မေးလိုက်သောအခါ စကီရော့စ်သည် နောက်ထပ်အရိုက်ခံရမည်ကို ကြောက်ဟန်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းပြောလေသည်။

“ပြင်သစ် ပင်လယ်ကမ်းခြေက စိန်ဒင်းနစ်အရပ်ကို သွားပါ၊ အဲဒီမှာ ရန်းနင်းမင်းဆိုတဲ့ စားသောက် ဆိုင်တစ်ဆိုင် တွေလိမ့်မယ်၊ ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဂျက်ကော့ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ချင်တယ်လို့သာ ပြောပါ”

“ဟုတ်လား ဒါပဲနော်၊ ခင်ဗျား အခုပြောတာမဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်က နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ခင်ဗျားကို ဆုံးမမှာဗျ”

“အမှန်ပြောတာပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ နောက်ထပ် မောင်ရင်နဲ့ တွေ့ဆုံရမှာကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

စကီရော့စ်သည် တကယ်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဟန်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပေါလ်ကလည်း လှည့်ထွက်ခဲ့ရာ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးက သူ့အား ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်မဖြင့် ရှင် ချက်ချင်းရောက်မလာလို့ စိုးရိမ်နေတယ်ရှင့်”

“စိုးရိမ်နေစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါထက် ဟောဒါ မင်းရဲ့ငွေနဲ့တူတယ်... ရော့...”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ကပ္ပတိန်စကီရော့စ်ထံမှ ယူလာခဲ့သည့် ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကို လှမ်း ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်လှမ်းယူပြီး ပေါလ်အား အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်နေရာသည်။

“ရှင် ရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပါကွာ၊ ကဲ... ငါတို့သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် လာ..လာ..”

ပြောရင်းနှင့် ပေါလ်က မိန်းကလေး၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အသာကိုင်ရင်း သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်း ခဲ့လေသည်။

(၄)

သူတို့သည် ဘရက်စ်မြို့သွား အမြန်မီးရထားမထွက်မီ မိနစ်ပိုင်းမျှ အလိုတွင် ဘူတာရုံသို့ ရောက်သွားကြသဖြင့် ကပျာကယာလက်မှတ်ဝယ်ပြီး တက်လိုက်ကြလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ရထားက လူသိပ်မကျပ်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သား နေရာကောင်းကောင်း ရကြလေသည်။

ပေါလ်သည် ဘူတာရုံစင်္ကြန်ရှိ စားသောက်ဆိုင်မှ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်၊ လိမ္မော်သီးအနည်းငယ်နှင့် စက္ကူဓာတ်မူးဖြင့် ရောင်းသော ကော်ဖီတစ်ဖူး ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ရထားပေါ်တွင် ပေါလ်က အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးအား စားစရာသောက်စရာများကျွေးရာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် သောက်သော်လည်း အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ပေးသောအခါ မစားပဲ ငြင်းလေသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမစားချင်ဘူးရှင်”

“လုံးလုံးမစားပဲနေလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်ကွဲ့၊ တို့က တစ်ညလုံးလိုလို ရထားစီးသွားရမှာ၊ ကောင်းပြီလေ၊ နောက်ပိုင်း မင်းဆာလာရင် စားနိုင်အောင် စားစရာတချို့ ငါ သိမ်းထားလိုက်မယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မီးရထားကြီးသည် စတင်ထွက်ခွာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ထိုင်နေရာမှထ၍ ရထားစင်္ကြန်သို့ထွက်ပြီး မာဆေးမြို့၏ မီးရောင်ထိန်နေသော ညရုခင်းကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူမသည် ထိုင်ခုံသို့ပြန်လာပြီး ထိုင်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အမူအရာက အနည်းငယ် နေသာထိုင်သာရှိလာပုံ ရလေသည်။

“ဘယ့်နှယ်နေသေးလဲကွ”

ပေါလ်က အားပေးသလိုဖြင့် ဆီးပြီးမေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီးမှ ပြုံးရာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... စောစောကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ စိုးရိမ်နေမိပါတယ်၊ ဟို .. ဟို.. ကပ္ပတိန် စင်္ကြံရောင် ဆိုတဲ့လူကြီး လိုက်လာမှာ ကြောက်လို့ပါပဲ”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ.. မင်း စိုးရိမ်သလို မလာတော့ပါဘူး၊ မင်းက အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခု မက်ပြီး သတိရနေသလို ဖြစ်တာပါ၊ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

“ကျွန်မအဖို့က လောလောဆယ်ဘဝကိုက အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါကွာ”

ပေါလ်က ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ပြောသောအခါ အိန္ဒိယသူလူပျိုဖြူသည် သူမဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြရှာလေသည်။

သူမ၏အမည်မှာ နာဒီးမဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘောမြို့တွင် မွေးဖွားပြီး မကြာမီ မိခင်က ကွယ်လွန်သွားရာသည်။ ထိုအခါ ဖခင်သည် သမီးငယ်အား ဘွားအေနှင့်အတူထားခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်ပြည်သို့ သွားရောက်အခြေစိုက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကြိုးစား၍ စီးပွားရေးလုပ်ခဲ့ရာ တိုးတက်အောင်မြင်လာသဖြင့် ယခုဆိုလျှင် မန်ချက်စတာမြို့ကြီး၌ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားအစားအစာများ ရောင်းသော စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည်။

အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပေါလ်၏ ခန့်မှန်းချက်မှားသွားသည်။ နာဒီးမသည် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး မဟုတ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ဖခင်နှင့် စာဖြင့်အဆက်အသွယ်မပြတ်ပဲရှိခဲ့ရာ ဘွားအေကြီးကွယ်လွန်သွားသောအခါ နာဒီးမအား အင်္ဂလန်ပြည်သို့ လိုက်လာရန် ဖခင်က စာရေးခေါ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူမအနေဖြင့် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ လိုက်လာရန်မှာ မလွယ်ကူပါချေ။

ဗြိတိန်နိုင်ငံ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေပြင်ဆင်ချက်အရ နေသဟာယအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများမှ နိုင်ငံသားများသာလျှင် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကြိုတင်ရောက်ရှိအခြေစိုက်နေပြီးမှ မိမိတို့အပေါ်မှီခိုသူများကို ပါမစ်မပါဘဲ ခေါ်ယူခွင့်ရှိသည်။

နာဒီးမိအတွက်တော့ အထူးပြဿနာဖြစ်နေသည်မှာ သူမအား မွေးဖွားစဉ်က သက်ဆိုင်ရာမြူနီစပါယ်မှ ထုတ်ပေးထားသည့် တရားဝင်မွေးဖွားသည့်လက်မှတ် (မွေးစာရင်း) စာရွက်ပျောက်ဆုံးနေရာ မိမိမည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားပြရန်ပင် ခက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် နာဒီးမိမိမိမိ ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်ရန်အတွက် ပြည်ဝင်စီစဉ် မရနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား သူမ၏ဖခင်ကြီးက အားမလျော့ချေ။ စရိတ်စက ငွေကြေးလုံလောက်စွာ ပို့ပေးလိုက်ပြီး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဥပဒေကို ရှောင်တိမ်းကာ တိတ်တိတ်ပုန်းခိုးဝင်လာရန် မှာကြားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ တိတ်တိတ်ပုန်းဝင်ရန်အတွက် ဆက်သွယ်နိုင်မည့်အဖွဲ့အစည်း၏ အမည်ကိုပါ စာရေး၍ ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ အလွန်ရိုးသားပြီး ရှက်တတ်သဖြင့် ပေါလ်က မနည်းကြိုးစားဖျောင်းဖျ၍ အထက်ပါ အချက်အလက်များကို မေးမြန်းယူရလေသည်။

သူမသည် အိန္ဒိယပြည် ဘုံဘေမြို့မှ ကိုင်ရို (အီဂျစ်)နှင့် ဘီရွတ်မြို့ (လီဘာနွန်)တို့မှတစ်ဆင့် နေပယ်လ်မြို့သို့ရောက်ရှိလာကာ ပေါလ်ကဲ့သို့ပင် အန်ညာ မှောင်ခိုသဘောဦးစီးသူများနှင့် ဆက်သွယ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းက ဘာကြောင့် ငွေတွေအားလုံးကို ကပ္ပတိန်စကီရော့စ်လက်ထဲ အပ်လိုက်ရတာလဲ”

ပေါလ်က မကျေနပ်သဖြင့် ထပ်မေးကြည့်ပြန်သည်။

“သူက ပြောတော့ ငွေကို သူ့ဆီမှာ ထားမှသာ လုံခြုံစိတ်ချရမယ်တဲ့ရှင်”

“အဲဒါကို မင်းက ယုံသလား”

“စောစောပိုင်းကတော့ သူက သဘောကောင်းပုံပဲရှင်”

ဤသို့ပြောရင်း နာဒီးမိသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်၍ ထိုင်ခုံတွင် မှီနေလိုက်ရာ ပေါလ်၏ စိတ်ထဲတွင် တကယ်လှပကျော့ရှင်းသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးပါတကားဟု မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်နပျိုသလောက် ရှင်ဆင်းရူပကာ လှပချောမောသော ဤကဲ့သို့ မိန်းကလေးမျိုးအဖို့ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော လူ့လောကကြီးအလယ် တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာခြင်းသည် အလွန်အန္တရာယ်များလှမည်ဟုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူမကလည်း ပေါလ်အား လေ့လာအကဲခတ်နေပုံရလေသည်။

“ဒါထက် ရှင်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး မသိရဘူးလားရှင်”

သူမက မေးသဖြင့် ပေါလ်လည်း ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးနှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်ဖန်တီးထားသော သူ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကို ပြောသော်လည်း မိမိအား လှယက်မှု၊ ဓားပြမှုဖြင့် ဩစတြေးလျနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိနေကြောင်းကိုမူ မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့မှ ပန်းချီအနုပညာသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ခေတ္တသွားရောက်လည်ပတ် လေ့လာလို၍ ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ပြည်ဝင်စီစဉ် တရားဝင်ရရှိရန် အလွန်ခက်ခဲသဖြင့် ယခုလိုဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အင်္ဂလန်သို့ ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်သည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးသည် ပေါလ်၏ ပြောပြချက်ကို အမှန်ဟု ထင်သွားပုံရကာ ထိုင်ခုံတွင် နောက်သို့ ဦးခေါင်းမှီ၍ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ရင်း မျက်လုံးမှိုတ်ထားလိုက်လေသည်။ အိပ်ချင်ရှာပြီဟု ယူဆလျက် ပေါလ်က သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် မိမိမိုးကာအင်္ကျီကို လွှမ်းခြုံထားပေး လိုက်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပေါလ်သည် မိန်းကလေးအပေါ် ကရုဏာသက်မိရာမှ သံယောဇဉ်တစ်မျိုး တွယ်မိသလို ဖြစ်လာလေသည်။ ဤမိန်းကလေး ဘေးအန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ချောမောစွာရောက်ရှိသွားရန်အတွက် မိမိတွင် တာဝန်တစ်စုံတစ်ခုဒေသ ရှိသည်ဟုပင် ထင်မြင်မိလာသည်။

တကယ်တော့ နာဒီးမိအမည်ရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးသည် မိမိနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ချေ။ မိမိတို့ထောက်လှမ်းရေးမှ မာလိုရီလိုပုဂ္ဂိုလ်က သူမအကြောင်း သိသွားလျှင် ချက်ချင်း ဥပဒေအရ အရေးယူမည်မှာလည်း သေချာသည်။

ဤသို့လျှင် ပေါလ်သည် အမျိုးမျိုးတွေးတောစိတ်ကူးရင်း အိပ်ရာ ဝင်လိုက်လေသည်။

နံနက်ငါးနာရီမထိုးမီ သူတို့သည် စိန်ဘရူအရပ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမိသည် တစ်ညလုံး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေခဲ့ရာသည်။ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နံနက်ငါးနာရီထိုးလှည့်မှပင် အိပ်ယာနိုးလာသည်။

နာဒီးမိသည် ရထားတွဲ၏စင်္ကြန်မှ ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်ထွက်သွားပြီး ပြန်လာသောအခါ သူမ၏ဆံပင်ကို သေသပ်စွာဖြိုးထားလျက် သန့်ရှင်းလာလေသည်။

“ရေချိုးခန်းမှာ ရေခွေးကော ရသလားကွဲ့”

ပေါလ်က မေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“မရဘူးရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ရေအေးကိုပဲ ပိုသဘောကျတယ်၊ ရေအေးအေးကမှ လူကို မနက်ခင်းမှာ လန်းဆန်းစေတယ် မဟုတ်လား”

နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ရထားသည် စိန်ဘရူဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လေတော့သည်။

ယင်းဘူတာ၌ ရထားပေါ်မှဆင်းသူ ခရီးသည်ဆို၍ ပေါလ်တို့နှစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

ရာသီဥတုက အလွန်အေးလှသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေလေရာ ရထားဘူတာအတွင်း လူသူပရိသတ်လည်း မရှိဘဲ ခြောက်သွေ့နေပေသည်။ ဘူတာရုံမှ လက်မှတ်စစ်သည် အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်အောင် သက္ကလပ်ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားလေသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အငြိမ်းစားယူခါနီး ဖြစ်ဟန် တူသည်။ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းပုံမရ။ တဟုတ်ဟုတ်နှင့် ချောင်းဆိုးနေလေသည်။

လက်မှတ်စစ်ကြီးသည် ပေါလ်က စုံစမ်းမေးမြန်းသည်ကို စိတ်မပျက်ပါဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်လေသည်။

စိန်ဒင်းနစ်အရပ်သို့ သွားလိုလျှင် ဘတ်စ်ကားရှိကြောင်း၊ သို့သော်မရောက်မီ တစ်မိုင်ခန့်အလိုတွင် ဆင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဘတ်စ်ကားသည် နံနက်ကိုးနာရီတိတိ ထွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လောလောဆယ် နားနေရန် နံနက်စောစောဖွင့်သော ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် လက်မှတ်စစ်ကြီးက ပြောပြလေသည်။

ကော်ဖီဆိုင်သို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသောအခါ မိုးသည် တဖွဲဖွဲရွာလျက်ရှိသဖြင့် ရာသီက ပို၍ အေးနေလေသည်။ သို့သော် ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း၌ကား နွေးနေသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိပေသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအစင်းဝတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်အလုပ်သမားများ ဝတ်သော အဖြူရောင်အင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည့် ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူကြီးတစ်ဦးသည် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေလေသည်။

လက်မှတ်စစ်ကြီး စောစောကပြောသော ကော်ဖီဆိုင်ပိုင်ရှင် ပီနော့ဆိုသူပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ပေါလ်က စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူကြီးက ပြုံးလျက်...

“အခုပဲ ရထားကဆင်းလာခဲ့တဲ့ ခရီးသည်တွေ ထင်ပါရဲ့”

ဟု စတင်နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ရထားက ဆင်းလာခဲ့တာပါ”

ပေါလ်က ပြောရင်း ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

တစ်ဖန် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိလာဟန်ဖြင့် ပေါလ်ကပင် ဆက်၍ ပြောလေသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုးနာရီဆိုရင် စိန်ဒင်းနစ်ကိုသွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားရှိတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဒါထက် စောစော ထွက်တဲ့ကား မရှိဘူးလားခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့က အဲဒီဘတ်စ်ကားနဲ့ လိုက်ချင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်းဆုံးမရောက်ခင် ဆင်းပြီး စိန်ဒင်းနစ်ကို သွားမလို့ပါ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ စိန်ဒင်းနစ်ကို သွားမလို့လား”

ထိုလူက အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မေးရာ ပေါလ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စိန်ဒင်းနစ်ကို သွားကြမလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့က ဟိုမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက် အပန်းဖြေနေကြမလို့ပါ၊ ဟိုရောက်ရင် ရန်းနင်းမင်းဆိုတဲ့ ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုဖို့လည်း ကြိုတင်

စီစဉ်ထားပါတယ်။ မစ္စတာဂျက်ကော့ဆိုတဲ့လူနဲ့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ဒါထက် နောင်ကြီးက မစ္စတာဂျက်ကော့ကို သိပါသလား။”

“ဒါတော့ ပြောရခက်သားပဲဗျ။ ကျုပ်ဆိုင်မှာက နေ့စဉ် လူပေါင်းစုံ ဝင်ထွက်နေကြတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူက ကော်ဖီနှင့် မုန့်များကို ပေါက်တို့အား ယူပေးရင်း...

“သုံးဆယ့်ငါးဖရန့် ကျပါတယ်”

(မှတ်ချက် ။ ဖရန့်ဆိုသည်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသုံးငွေကိုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တွင် ဒေါ်လာ၊ အင်္ဂလန်၌ စကာလင်ပေါင်တို့ကဲ့သို့ ပြင်သစ်ပြည်သုံးငွေမှာ ဖရန့် ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြန်သူ)

ပေါက်က ငွေရှင်းပေးပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ရှင်ပီနော့သည် ဆိုင်၏အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

ပေါက်သည် ထိုလူအမူအယာကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသောကြောင့် မိန်းကလေးအား ‘ခဏလေး နေဦးနော်’ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောကာ ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သည့်တံခါးမှ လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အတွင်း၌ကား လူသူလုံးဝမရှိသော စင်္ကြန်တစ်ခုတွေ့ရလေသည်။ တစ်ဖက်အစွန်တွင် အိမ်သာ ခန်းရှိသည်။ ဆိုင်ရှင်ပီနော့ကိုမူ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရချေ။

ပေါက်သည် ဆက်လျှောက်သွားရင်း လက်ယာဘက်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းတံခါး အနည်းငယ်ဟနေ သည်ကို သတိပြုမိသဖြင့် အသာရပ်နားထောင်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခန်းတွင်း၌ ပီနော့ဆိုသူသည် တယ်လီဖုန်းစကားပြောနေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ပေါက်သည် စိတ်ဝင်စားသလို ရှိသဖြင့် ဂရုစိုက်နားထောင်ကြည့်ရာ ပီနော့က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် မပြောဘဲ ဘရီတွန်ခေါ် တိုင်းရင်းဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် ပြောနေခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိတို့မကြားစေလို၍ ဤသို့ပြောခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကာ နားစွင့်ထောင်နေလိုက် သည်။

ကံအားလျော်စွာ ပေါက်သည် သူ၏ မိုးကကြီးထဲမှတစ်ဆင့် ဘရီတွန်ဘာသာစကားကို တတ် ကျမ်းနားလည်နေသဖြင့် ပီနော့က တယ်လီဖုန်းပြောနေသည့်အကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် နားလည်ပေသည်။

ပီနော့သည် တစ်ဖက်မှ ဂျက်ကော့ဆိုသူထံ ဖုန်းဆက်နေခြင်းဖြစ်ပြီး သူပြောနေသည့်စကားက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို ဂျက်ကော့၊ ကျွန်တော် ပီနော့ပါ။ ခင်ဗျားမျှော်လင့်နေတဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုတော့ ရောက်လာပြီ ဗျ။ မိန်းကလေးက ကြိုတင်ရထားတဲ့သတင်းအရ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုက်ညီတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖော် ယောက်ျားကို ကျွန်တော် အံ့ဩမိတယ်။ ဒီလူက ပြင်သစ်စကားကို ပြင်သစ်တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက် ပြောသလို ရေရေလည်လည် ပြောနိုင်တယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားသိအောင် ကြိုပြောထားတာပါ။ အိုကေ နားလည် ပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုးနာရီထွက်မယ့် ဘတ်စ်ကားကို စောင့်နေကြတယ်။”

ပေါက်သည် ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ကဗျာကယာ စားသောက်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီး နာဒီးမိမှာ ကော်ဖီသောက်နေရင်း ပေါက်အတွက် ဝိုင်းရိုမိပုပုပုပုပုလေသည်။

“ရှင်ကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ကော်ဖီတွေတောင် အေးကုန်ပြီရှင့်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ငါက ကော်ဖီအေးအေးလည်း သောက်တတ်ပါတယ်။ အခုပဲ ငါ မီးရထား ဘူတာဘက် ခဏပြေးပြီး ဘတ်စ်ကားထွက်ချိန်သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ဦးမယ်။ မကြာပါဘူး”

ပေါက်က ခပ်သွက်သွက်ပြောပြီး ကောင်မလေးခင်ဗျာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးမီ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မီးရထားဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ ခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်းများလုံခြုံစွာ အပ်နှံထားနိုင်သည့် ဌာနသို့သွားလေသည်။ ထိုနေရာတွင် မိမိဘာသာ သော့ခတ်ပိတ်ထားနိုင်သော နံရံကပ်သေတ္တာငယ်များ ရှိ လေသည်။ ဘဏ်တိုက်များ၌ ရွှေ၊ ငွေ ရတနာများ ယာယီအပ်နှံထားနိုင်သည့် မီးအာမခံသေတ္တာငယ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ပေါက်သည် သေတ္တာငယ်တစ်ခုကို ကျသင့်ငွေပေး၍ ငှားလိုက်ပြီးနောက် သူ့တွင်ပါသောငွေပိုများ၊ ကပ္ပတိန် စက်ရော့စ်ထံမှ သိမ်းယူလာခဲ့သော အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင်နှစ်ရာနှင့် စတာလင်ပေါင် တစ်ထောင်တို့ကိုထည့်၍ သော့ပြန်ခတ်လိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ သူပြန်ရောက်လာသောအခါ အိန္ဒိယလှပျိုဖြူ နာဒီးမံမှာ ပို၍ပင် စိုးရိမ်ပူပန် နေရှာလေသည်။

ဆိုင်ရှင် ပီနော့ကလည်း ပေါလ်ပြန်ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင်...

“အလို၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား ဘယ်များပျောက်သွားသလဲလို့” ဟု ပြောလေသည်။

“ကျုပ်က ဘူတာရုံပြန်သွားပြီး လော်ကယ်ရထားများ ရှိသလားလို့ မေးကြည့်တာပါ။ စောင့်ရမှာ အချိန်သိပ်ကြာလို့ပဲ”

ထိုအခါ ပီနော့က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်ရင်း နောက်ထပ်ကော်ဖီတစ်ခွက်သာ သောက်နေလိုက် ပါ။ အခုအချိန်မှာ လယ်သမားကြီးတွေ ဈေးသည်တွေက သွားလာလှုပ်ရှားနေတတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စိန်ဒင်းနစ်သွားနိုင်အောင် ကျုပ်က ကားကြိုရအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်။ အဲဒီဘက်သွားမယ့် ကားတစ်စီးစီးတော့ လာမှာ သေချာပါတယ်ဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ဘရန်ဒီတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါရစေ၊ ရာသီကလည်း အေးတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျာ၊ နှစ်ယောက် အတူတူ သောက်ကြရအောင် လုပ်စမ်းပါဗျာ”

ပေါလ်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုသဖြင့် ပီနော့ဆိုသူလည်း မပြင်းသာပဲ ဘရန်ဒီတစ်ခွက်စီ အတူတူ သောက်ကြလေသည်။

နေမြင့်လာချိန်တွင် လူသွားလူလာ ပို၍ များပြားရှုပ်ထွေးလာလေသည်။

ပေါလ်သည် ဆက်လက်၍စောင့်နေချိန်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမံအား နောက်ထပ် ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာယူတိုက်ထားလိုက်သည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ ဗင်အမျိုးအစား ကားတစ်စီးရောက်လာလေသည်။ ကားက ကားဟောင်းကားအိုကြီးဖြစ်သည်။ အဆိုပါဗင်ကားသည် ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့တွင်ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဂျက်ကော့ ဆိုသူ ဆင်းလာလေသည်။

မိန်းကလေး နာဒီးမံသည် ဂျက်ကော့၏ အင်္ကျီကိုမြင်လျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားဟန်ဖြင့်...

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင်၊ ဟိုလူရဲ့မျက်နှာက တစ်ကယ်ကြောက်စရာကြီးနော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ အလွန် ရက်စက်ယုတ်မာမယ့် ပုံမျိုးပဲ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ပြောလို့ရမလဲကွယ့်၊ တစ်ခါတလေတော့ အပြင်ပန်းအင်္ကျီကြည့်ရုံနဲ့ လူ တစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းစိတ်အမှန်ကို ခန့်မှန်းဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး”

ပေါလ်က စကားကို အလိုက်သင့်ပြောလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့ဆိုသူသည် ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာပြီး အသိမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသလိုဟန်မျိုး ဖြင့် ဆိုင်အတွင်းလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျက်ကော့သည် ပေါလ်နှင့် မိန်းကလေးနာဒီးမံတို့အား မြင်သွားပြီးဟူ၍ ပေါလ်က တထစ်ချ တွက်လိုက်မိသည်။

ဆိုင်ရှင် ပီနော့ရှိရာ ဘားကောင်တာသို့ ဆက်လျှောက်သွားပြီးနောက် ဂျက်ကော့သည် စီးကရက် တစ်ဖူးဝယ်ယူရာ ပီနော့က တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်သည်ကို ပေါလ်က သတိပြုလိုက်မိသည်။

ဤတွင် ဂျက်ကော့သည် ပေါလ်ရှိရာဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာပြန်လွှဲ လိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင် ပီနော့သည် ဂျက်ကော့ရှေ့တွင် ဘရန်ဒီတစ်ခွက် ချပေးလိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

"ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ၊ ဟိုကောင်တာမှာ ဘရန်ဒီသောက်နေတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့ သွားချင်တဲ့ စိန်ဒင်းနစ်အရပ်ကို သွားမလိုဘူးဗျ။ ကျုပ်ကပြောကြည့်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို သူ့ကားနဲ့ တင်ခေါ် သွားပါမယ်တဲ့"

ပီနော့၏ စကားအဆုံးတွင် ပေါလ်သည် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီမိဘက်သို့ လှည့်၍...

"စောစောက မင်းကြောက်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူက သူ့ကားနဲ့ ငါတို့ကို တင်ခေါ်သွားမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ လက်ခံပြီး လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား" ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"လက်မခံဖို့ကော အကြောင်းရှိလို့လားရှင့်"

"အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက ငါတို့အနေနဲ့ အလကားရတဲ့ခွားကို သွားဖြိုကြည့်နေဖို့ မလိုဘူး"

ပေါလ်က ပြောနေစဉ်မှာပင် ဂျက်ကော့သည် ဘရန်ဒီသောက်ပြီး၍ ပြန်အထွက်တွင် ပေါလ်တို့ရှိရာ မှ ဖြတ်လျှောက်သွားရင်း...

"ခင်ဗျားတို့က စိန်ဒင်းနစ်ကို သွားချင်တယ်လို့ သိရတယ်၊ ကျုပ်က အခု အဲဒီသွားမလို့ပဲ၊ ကျုပ်ကားနဲ့ လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလား"

"ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

ပေါလ်က ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ပီနော့ဘက်သို့ လှည့်၍ ဘရီတွန်ဘာသာဖြင့်...

"နောက်ထပ် အစီအစဉ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပါမယ်"

ဟု ပြော၍ အပြင်ဘက်ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ပေါလ်နှင့် နာဒီမိတို့သည် မော်တော်ကားပေါ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကားက ပင် ကုန်တင်ယာဉ်မျိုးဖြစ်လေရာ မောင်းသူ ဂျက်ကော့၏ဘေးတွင် လူတစ်ယောက်စာသာ နေရာရှိသဖြင့် မိန်းကလေး နာဒီမိအား တက်ထိုင်စေပြီး ပေါလ်ကမူ ကား၏ နောက်ပိုင်းသို့ ကျော်တက်လိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ချက်ချင်းပင် ကားကို စက်နိုး၍ မောင်းထွက်လေသည်။

ထိုအခါ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်ထားသော ရေးနော့အမျိုးအစား မော်တော်ကားငယ်သည် လည်း စက်နိုး၍ မောင်းထွက်လိုက်လာလေသည်။ ထိုမော်တော်ကားမောင်းသူက ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူတစ် ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပေါလ်က သတိပြုမိသည်။

ဂျက်ကော့၏ ပင်ကားက ရှေ့မှသွားနေစဉ် ရေးနော့မော်တော်ကားက နောက်မှ မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာသည်ကို ပေါလ်သည် စိတ်ထဲမှ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ခါးကြားတွင် ဝှက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အသာစမ်းလိုက်မိလေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူတို့၏ မော်တော်ကားသည် မြို့တွင်းမှ ထွက်၍ မြို့အပြင်ဘက် လမ်းကျဉ်းတစ်ခုအတိုင်း ဆက်မောင်းနေလေသည်။

မိုးက ရွာနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမမြင်ရသော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ထင်းရှူးပင်တွေ ကြားမှ ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော ရေးနော့မော်တော်ကားသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းပင်ခွာမမောင်းပဲ အတော် နီးကပ်စွာ လိုက်မောင်းလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါလ်သည် အမှတ်မဲ့ နောက်သို့ပြန်ကြည့်ရာ ထိုကား မောင်းလာသူ၏အင်္ဂါရုပ်ကို ထင်ရှားစွာမြင်ရလေသည်။ ရုပ်ကို အကဲခတ်ပြီးပြောရမည်ဆိုလျှင် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် တူသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆက်မောင်းသွားကြရင်းနှင့် လမ်းဆုံတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ပေါလ်တို့၏ပင်မော်တော်ကားက လမ်းမအတိုင်း တည့်တည့်ဆက်မောင်းသွားသော်လည်း နောက်မှလိုက်လာသော ရေးနေဘက်က လက်ဝဲဘက်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့မောင်းသွားလေသည်။

ထူးဆန်းလှပါတကားဟု ပေါလ်၏ စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အတော်ကလေး လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဗင်ကားသည် ထင်းရှူးပင်များကြားမှ လက်ဝဲဘက်ချိုးကွေ့ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းသွားလေသည်။

လမ်းက သဲလမ်းဖြစ်၍ အတော်ကြမ်းတမ်းရာ ကားကို ခက်ခဲစွာမောင်းသွားရ၏။ ခက်မှုအကြာတွင် ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားလေသည်။

“အလို ... ကား စက်ပျက်သွားတာလားဗျ”

ပေါလ်က မေးကြည့်ရာ ဂျက်ကော့ဆိုသူက ခေါင်းခါပြလေသည်။

“စက်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဓာတ်ဆီကုန်သွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က သွားလေရာမှာ အမြဲ ဓာတ်ဆီ အပိုဆောင်ထားလေ့ရှိတယ်၊ ဟိုနောက်က ထိုင်ခုံအောက်မှာ ရှိလေရဲ့။”

ဂျက်ကော့ကပြောသဖြင့် ပေါလ်လည်း ထိုင်ခုံအောက်တွင် ရှာကြည့်ရာ စစ်အတွင်းက ဗြိတိသျှစစ်တပ်က သုံးလေ့ရှိသော ဂျယ်ရီကင်းခေါ် လေးဂါလံဝင် ဓာတ်ဆီပုံးတစ်ပုံး တွေ့ရလေသည်။ ဆီကလည်း အပြည့်ရှိပေသည်။

ပေါလ်သည် ဓာတ်ဆီပုံးကို ခက်ခက်ခဲခဲဆွဲထုတ်ပြီး ဂျက်ကော့အား လှမ်းပေးမည်ပြုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျက်ကော့က ပေါလ်မမြင်နိုင်ဟု တွက်ဆလျက် ကားတာယာဖြုတ်သော စပါနာသံချောင်းကြီးဖြင့် ပေါလ်၏ဦးခေါင်းကိုချိန်ကာ တအားလွှဲရိုက်လိုက်သည်။

သို့သော် ဂျက်ကော့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပါချေ။

ဂျက်ကော့က သေသေချာချာချိန်၍ ရိုက်လိုက်သောနေရာတွင် ပေါလ်၏ ဦးခေါင်းမရှိတော့ပဲ ဖြစ်နေလေသည်။

အကြောင်းမူကား ဂျက်ကော့၏ခြေလှမ်းကို ကြိုတင်တွက်ထားမိသူ ပေါလ်က လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ချာကန်လှည့်ပြီး ဂျယ်ရီကင်းဓာတ်ဆီပုံးနှင့်ခံလိုက်ရာ ဂျက်ကော့၏ စပါနာသံချောင်းသည် ဓာတ်ဆီပုံးကိုသာလျှင် ရိုက်မိလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း သတိရှိသူဖြစ်၍ ပေါလ်က ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန်မူတော့မည်ဟု ရိပ်မိကာ ကပျာကယာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုက မလျင်မြန်သဖြင့် နောက်ကျသွားချေသည်။

ပေါလ်က သူ၏ ခွန်အား အပြည့်အဝအသုံးပြု၍ ပစ်ရိုက်လိုက်သောဓာတ်ဆီပုံးသည် ဂျက်ကော့၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ထိမှန်သွား၍ မဟန်နိုင်ပဲ နောက်ပြန်လန် လဲကျသွားလေတော့သည်။

လဲရာမှပြန်ထရန်ကြိုးစားစဉ် ပေါလ်က ဂျက်ကော့ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှားကန်ခုန်ဝင်ကာ လူပေါ်ခွစီး၍ လည်ပင်းကိုပါ တအားဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် အသက်ရှူ၍ပင် မရတော့သောအခြေအနေသို့ ရောက်နေလေပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားပုံကို ပေါလ်အနေဖြင့် ကောင်းစွာပင်မမှတ်မိတော့ချေ။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမိ၏ အလန့်တကြား ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သူ၏ လည်ပင်းနောက်နားဆီ၌ ပြင်းစွာနာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားလိုက်ရသလိုဖြစ်လျက် ပေါလ်သည် သတိမေ့မြောသွားလေတော့သည်။

သတိပြန်ရလာသောအခါ ပေါလ်သည် ပက်လက်လဲနေပြီး သူ၏ ဘေးနား၌ လူတစ်ယောက် ဒူးထောက်ကာ အက်ခတ်ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။

ထိုသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ယုံကြည်သော စိန့်ခေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် တစ်ယောက်နှင့်တူသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ၏လက်တွင်ကား ဆင်စွယ်ဖြင့်ထုလုပ်ထားသော မယ်တော်မာဒေးနားအရှင်မြတ်၏ ရုပ်တုတစ်ခုကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထိုအချိန် ပေါလ်သည် သူ၏ခါးတွင် ဝှက်ဆောင်ထားသည့် မြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည် ရှိနေသေးကြောင်း ကျောနှင့်ကြမ်းပြင် ထိနေသောနေရာ၌ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်နေခြင်းအားဖြင့် သိရပေသည်။

သူ၏ကိုယ်တွင် လက်နက်ရှိနေသေးပါတကား ဟူသော အသိကြောင့် အနည်းငယ်အားတက်လာ မိလေသည်။

အိန္ဒိယသူ လှပျိုဖြူ နာဒီးမိသည် ဗင်မော်တော်ကား၏ နံဘေးတွင် လက်နှစ်ဖက်ယှက်ကာ ရပ်နေ ရင်း အလွန်အမင်းထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေရှာလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ ဘေးနားရှိ ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးပုဂ္ဂိုလ်လိုလူကို မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိနေပြီးဖြစ်သည်။

ထိုလူကား ရိုဆီတာအမည်ရှိ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပင်တည်း။

ပေါလ်က တံတောင်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်၍ ထရန် ကြိုးစားနေစဉ် ရိုဆီတာက ပြုံး၍ စကားပြော လေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ ပေါလ်၊ ကျုပ်က မောင်ရင့်ကို ရိုက်လိုက်တာ နည်းနည်းလက်လွန်သွားတယ် ထင်တယ်”

ပေါလ်သည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ဟန်မပြုဘဲ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလို ခပ်တည်တည်ခပ်အေးအေးနေခြင်း သည်သာလျှင် ယခုအချိန်တွင် အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားရိုက်လိုက်တာ တကယ်ပြင်းထန်လို့ ကျုပ်ဖြင့် ဘာမှန်းမသိဘဲ တစ်ခါတည်း သတိမေ့သွားတာပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို မာလိန်မူးစကီရော့စ်က အကြောင်းကြားလိုက်တာ မဟုတ်လား”

ပေါလ်က မေးလိုက်ရာ ရိုဆီတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စကီရော့စ်က ကျုပ်လူဖြစ်တော့ ကျုပ်ဆီ ဘာမဆိုသတင်းပို့ အစီရင်ခံရတာပေါ့၊ ဒါထက် စကီရော့စ်ဆီကငွေတွေ ခင်ဗျားသိမ်းယူလိုက်တယ်လို့သိရတယ်၊ ဒီငွေတွေက ကျုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်း ပိုင်ငွေတွေဖြစ်တယ်၊ အခု အဲဒီငွေ ဘယ်မလဲ”

“ဒါတော့ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့တစ်နေရာမှာ ကျုပ်က သိမ်းထားလိုက်ပြီ၊ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ဘယ်လို ဝင်ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ရိုဆီတာလို့ ခေါ်တယ်၊ မစ္စတာဂျက်ကော့ကိုတော့ ခင်ဗျား ဆုံပြီးခုံပြီမို့လို့ မိတ်ဆက်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဂျက်ကော့နဲ့ စကီရော့စ်တို့ဟာ ခင်ဗျားလက်အောက်က လူတွေ၊ သူတို့က ခင်ဗျားခိုင်းတာ လုပ်ကြရတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း.. ဟုတ်တယ်ဆိုပါတော့”

ရိုဆီတာက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အဖွဲ့အစည်းက ငွေပေးတဲ့လူတွေအပေါ် ဆက်ဆံပုံကို ကျုပ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်က မာဆေးမြို့ရောက်တော့ စကီရော့စ်က မဟုတ်မမှန်တဲ့နေရာ တစ်ခုကို သွားဖို့ လွှတ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့တပည့် လူမိုက်နှစ်ဦးကိုလည်း ကျုပ်ကို လမ်းက ရိုက်လုခိုင်းတယ်၊ ကျုပ်က စိတ်တိုပြီး သင်္ဘောပေါ်ပြန်သွားတော့ စကီရော့စ်ဟာ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးကို မတော်မတရား ကြံဖို့ ကြိုးစားနေတာ ပက်ပင်းတွေ့ရတယ်၊ ဒါတွင်မကသေးပါဘူး၊ စကီရော့စ်ဟာ ကောင်မလေးဆီက ငွေ စတာလင်ပေါင်လေးရာကိုပါ အပိုင်စီးယူထားလိုက်ပါသေးတယ်၊ ဒီလူဟာ ခင်ဗျား အတွက် အလုပ်လုပ်ပေး တယ်ဆိုတာ ဘာတွေလုပ်တယ်တော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် စကီရော့စ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဏ်စာရင်းကို သွားကြည့်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်”

ပေါလ်က ပြောနေစဉ် ရိုဆီတာသည် အိန္ဒိယအမျိုးသမီး နာဒီးမိဘက်သို့လှည့်ပြီး သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထို့နောက် သူသည် မိန်းကလေး၏မေးစေ့ကို အသာ လက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဆွဲမော့ လိုက်သည်။

“အခု သူပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်ဘဲလား”

ရိုဆီတာက မေးလိုက်ရာ ကလေးမနာဒီးမိသည် ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

သူမသည် စောစောက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသလောက် ယခုသော် မျက်နှာအမူအယာက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့်အသွင် ဖြစ်လေသည်။

ရိုဆီတာဆိုသူသည် နာဒီးမိက ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် ပေါလ်၏စွပ်စွဲပြောဆိုချက် မှန်ကန် ကြောင်းသိသွားကာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့်မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ... လောကကြီးဟာ တယ်ပြီးစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းပါကလား”

ဤသို့ သူ့ကိုယ်သူပြောဆိုသလို ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်ရိုရာသို့ ပြန်လျှောက်လာပြီး..

“ကိုင်း.. ကိုယ့်လူ မတ်တတ်ထလိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ပေါလ်ကလည်း အမိန့်နာခံသည့်အနေဖြင့် ကြိုးစားပြီး ထလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏လက်တွင်ကား နောက်ကျော ခါးကြား၌ ဝှက်ဆောင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ချိန်ရွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေသည်။

ဂျက်ကော့ဆိုသူသည် အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခု ဟစ်အော်ရေရွတ်လိုက်သည်။

ရိုဆီတာကမူ ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် ဂျက်ကော့အား ဆိတ်ဆိတ်နေရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သူသည် လက်ထဲရှိ မယ်တော်မာဒေါနား၏ ဆင်စွယ်ရုပ်တုကို အပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်ပြီး ပြန်ကျအလာတွင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်ဖမ်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ ပေါလ်ဘက်သို့လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... ကိုယ့်လူ ဆိုစမ်း၊ အခု မောင်ရင်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျုပ်က ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ဟဲ့.. ဟဲ့..”

ပေါလ်က ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ၏လက်မှခြောက်လုံးပြူးသေနတ် က တော့ ချိန်ထားလျက်ပင် ရှိနေသည်။

ရိုဆီတာက အံ့အားသင့်ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသလို ဖြစ်နေစဉ် ပေါလ်ကပင် ဆက်၍..

“ကျုပ်က လန်ဒန်မြို့ကို ဘေးရန်မရှိ ချောချောမောမော ရောက်သွားချင်တယ်၊ ကျုပ်လိုချင်တာက ဒါပဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ရိုဆီတာသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်က အင်္ဂလန်ပြည်ကို ချောမောစွာရောက်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိနေတာကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ မောင်ရင်ဟာ ဩစတြေးလျနိုင်ငံအကျဉ်းထောင်ထဲ ဆယ်နှစ်လောက် နေခဲ့ရလေတော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်”

ရိုဆီတာပြောလိုက်ပုံအရ သူသည် ပေါလ်အား (ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးက လုပ်ကြံဖန်တီးထား သည့်ဘဝအတိုင်း) တကယ်ပင် ဩစတြေးလျနိုင်ငံသား ထောင်ထွက်ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်နေ ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်း (ထောင်ကျခဲ့ဖူးခြင်း) ကို ရိုဆီတာက သိနေ၍ အလွန် အံ့အားသင့်ဟန် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက.. ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုပါ သိနေတာကိုး၊ လောကမှာ ခင်ဗျား မသိတာများ ရှိသေးသလား”

“ဒါတော့ ကျုပ်နဲ့တွေ့ထိဆက်ဆံရတဲ့ လူမှန်သမျှအကြောင်းကို ကျုပ်က ကြိုတင်လေ့လာထားတဲ့ သဘောပါပဲ”

ဤတွင် ပေါလ်သည် သူ၏ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချိန်မထားတော့ပဲ ပြန်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် ရိုဆီတာ၊ ကျုပ်ဟာ အခုတလော အခက်အခဲပြဿနာတွေနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်နေရလို့ အတော် စိတ်ပျက်နေတယ်၊ နောက်ထပ်လည်း ဘာပြဿနာမှ မပေါ်စေချင်ဘူး၊ အခု ကျုပ်က အင်္ဂလန်ပြည် ထဲကို ချောချောမောမော ရောက်သွားချင်တယ်၊ ကျုပ်လိုချင်တာ ဒါပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကူညီစမ်း ပါ၊ ကျသင့်သမျှငွေကို ကျုပ်ပေးပါမယ်၊ မာဆေးလ်မြို့မှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကိုတော့ ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်ဘူး၊ စကီရော့စ်ဆိုတဲ့လူကြောင့်သာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါ ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ”

“အိုကေ ... ငွေက ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်က သူ၏ ညာဘက်ခြေထောက်မှ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝှက်ထားသည့်သော့ကို ယူပေးလိုက်သည်။

ရိုဆီတာသည် သော့ကို လှမ်းယူပြီး ချက်ချင်းပင် ဂျက်ကော့အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီကစောင့်မယ်၊ မင်း ရေးနေတဲ့ကားကို ယူသွားချင်”

ရိုဆီတာက ပြောလိုက်သည်နှင့် ဂျက်ကော့သည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောပဲ လှည့်ထွက်သွား လေသည်။

ပေါလ်လည်း စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်နေလိုက်သည်။

ယခုအချိန်အထိ အခြေအနေက မဆိုးသေး၊ မိမိ၏အကြံအစည် အောင်နိုင်ဖွယ်ရာ အလားအလာ ရှိပေသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ထင်းရှူးပင်များကိုကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း .. ဒီနေရာက ရှုခင်းဟာ တော်တော်သာယာတာပဲ၊ ကျုပ်က ဒီအရပ်ကို လာလည်ချင်တာ အတော်ကြာပြီ ခင်ဗျ။ ဒါထက် ကျုပ်ရဲ့ဖခင်က ဘာရီတွန်နီ အရပ်ဇာတိဆိုတာ ခင်ဗျားသိမလား မပြောတတ် သွား”

“ဪ.. ဒါကြောင့်ကိုး၊ ကျုပ်က ခပ်စောစောကတည်းက မောင်ရင် ပြင်သစ်စကားပြောတာ အလွန်ကျွမ်းကျင်နေလို့ ထူးဆန်းတယ် အောက်မေ့မိတယ်၊ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူရဲ့အဖေကြီးက ပြင်သစ်လူမျိုးအနွယ် ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အမေကတော့ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးအစစ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ မိသားစုအားလုံးက အိမ်မှာ ပြင်သစ်လိုပဲ စကားပြောလေ့ရှိတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ အဘိုးကြီး ကိုယ်တိုင်က ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြောရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားလို့ပဲ”

ရိုဆီတာသည် ပေါလ်၏ စကားကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါထက် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်ကလည်း ကောင်းကောင်းသိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူပြောသလောက်ပဲ သိတယ်ခင်ဗျ”

ဤသို့အစချီကာ ပေါလ်သည် မိန်းကလေးနားဒီးမိပြောပြထားသော သူမ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း.. ကောင်မလေးကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်၊ အခုလို အခက်အခဲ ဒုက္ခတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာဟာ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး”

ရိုဆီတာက ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ပြောပြီး ကလေးမလေးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ပေါလ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် ရိုဆီတာသည် မိန်းကလေးအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောနေလေသည်။

ဤတွင် မိန်းကလေး၏အမူအယာသည် ထူးဆန်းစွာပြောင်းသွားသဖြင့် ပေါလ်ပင်လျှင် နားမလည် နိုင်အောင် အံ့ဩနေမိတော့သည်။

စောစောတုန်းက စိတ်အားငယ်လျက် မျက်နှာညှိုးနေရာသူ နားဒီးမိသည် ရိုဆီတာ၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာထား ကလည်း ရုတ်ခြည်း ရွှင်လန်းကြည်လင်လာသည်။

ရိုဆီတာဆိုသူက ဘာများပြောလိုက်၍ ကလေးမသည် ယခုလို ရုတ်ခြည်း ဟန်အမူအယာ ပြောင်း သွားရလေသနည်း။

ပေါလ်သည် ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မရချေ။ သို့သော် ကြာရှည် ဆက် စဉ်းစားမနေတော့ပဲ သစ်ပင်တောအုပ်များ၏ အစပ်နားသို့ လျှောက်သွားကာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်ကို ခေတ္တမျှ ရှူရှိုက်နေလိုက်သည်။

ထင်းရှူးပင်များ၏ သင်းယုံ့သောရနံ့နှင့်တကွ ပင်လယ်ဆားငန်ရည်အငွေ့အသက်ပါသောလေကို ရှူရှိုက်ရချိန်တွင် ပေါလ်သည် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ပြင်သစ်ပြည် ဘရိတွန်နီအရပ်၌ နေထိုင်ခဲ့ရုံများကို ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ဘိုးအေ (သူ့ဖခင်၏ အဖေကြီး)ကိုပါ သတိရမိလေသည်။

ဘိုးအေကြီးသည် သူ၏ ပြင်သစ်အင်္ဂလိပ်ကပြား မြေးကလေး ပေါလ်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ မြေးဖြစ်သူကလည်း အလွန်ဉာဏ်ပညာ ထူးချွန်ထက်မြက်သူဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာများ ကျွမ်းကျင်ရုံမက ပါရဂူဒေါက်တာဘွဲ့ပင်ရခဲ့သည်။ ယင်းကိုပင်လျှင် ဘိုးအေကြီးက ဂုဏ်ယူကြားဝင့်လေ့ ရှိသည်။

မော်တော်ကားဟွန်းတီးသံ စူးရှကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရတော့မှ ပေါလ်သည် အတိတ်ကာလ ဆီသို့ စိတ်ကူးယဉ်ရောက်နေရာမှ မျက်မှောက်အချိန်ကာလ လက်တွေ့ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာလေတော့ သည်။

ဂျက်ကော့ ပြန်ရောက်လာပြီ ဖြစ်၍ ရိုဆီတာက ပေါလ်အား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

(၅)

ပေါလ်က အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ မော်ကြည့်လိုက်စဉ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ပိတ်ခန်းဆီးသည် မသိမသာလှုပ်ရှားသွားသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေပြီး မိမိက မော်ကြည့်လိုက်မှ အသာပြန်နောက်ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ပေါလ်က စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက် မိသည်။

စိန်ဒင်းနစ်ဆိုသည်ကား ထင်းရှူးတောနှင့် ကမ်းနားအကြား အိမ်ခြေသုံးဆယ်ခန့်ရှိ ရွာတစ်ရွာသာ ဖြစ်လေသည်။

ကမ်းနားဘက်တွင် မြင်းခွာပုံကုန်းဖြစ်နေသော ရေစပ်တစ်နေရာ၌ သစ်သားကုန်းဘောင်နှင့် သင်္ဘောဆိပ် ဗောတံတား ပြုလုပ်ထားသည့် ပေသုံးဆယ်အလျားရှိသော စက်လှေဟောင်းကြီးတစ်စင်း ယင်းဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အလားတူ စက်လှေတစ်စင်းသည် ရေစပ်ကုန်းပေါ် တွင် ဒေါက်တင်ထားပြီး လူနှစ်ယောက်က ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်နေကြလေသည်။

ပေါလ်သည် ဗင်မော်တော်ကားပေါ် ထိုင်လိုက်လာရင်း စိန်ဒင်းနစ်ကျေးရွာ၏ ရှုခင်းကို ကြည့်နေ မိလေသည်။

ကားသည် ရွာ၏တစ်ခုတည်းသော လမ်းမအတိုင်း မောင်းဝင်လာရာ သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ အိမ်ငယ်တစ်အိမ်၏ အပြင်ဘက် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ခွေးတစ်ကောင်သာလျှင် ရှိသည်။

ဗင်ကားသည် ရွာကိုဖြတ်မောင်းပြီး ပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ ကုန်းမြင့်သဖွယ် ဆင်ခြေလျှောဖြစ် နေသည့်နေရာသို့ မောင်းတက်ရပြန်သည်။

ယာဉ်မောင်းသူ ဂျက်ကော့သည် မော်တော်ကားကို မနည်း ကြိုးစားထိန်း၍ မောင်းနေရလေသည်။

မကြာမီ မော်တော်ကားသည် ကျောက်တုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ် အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်လေသည်။

အိမ်ရှေ့ရှိ ဝင်းကလည်း အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရေးနေ့မော်တော်ကားလည်း ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုကားပေါ်တွင် ရိုဆီတာနှင့်အတူ အိန္ဒိယလှပျိုဖြူ နာဒီးမိတို့ လိုက်ပါလာကြသည်။

သူမသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ ရလေသည်။

ရိုဆီတာသည် နာဒီးမိအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်ပြီးနောက် အိမ်အတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ပေါလ်သည် ဂျက်ကော့ဆိုသူဘက်သို့ လှမ်း၍...

“ကျုပ်ကကော ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ဟိုခြံထောင့်က ဝက်တွေထားတဲ့နေရာ သွားအိပ်ရင်ကောင်းမယ်”

ဂျက်ကော့က ဘုကျကျ ပြောရာ ပေါလ်သည် ချက်ချင်း မျက်နှာထား တင်းမာသွားလေသည်။

“ကိုယ့်လူ စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ။ တော်တော်ကြာ ခင်ဗျား မြေကြီးပေါ် လူးလိုမို့အော်နေရ လိမ့်မယ်”

ပေါလ်ပြောလိုက်ပုံက မြိမ်းခြောက်သံပါနေသည်ကို ဂျက်ကော့ကလည်း ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ အိမ်တွင်းသို့ လျှောက်ဝင်သွားလေသည်။

ပေါလ်လည်း သူ၏သားရေသေတ္တာကို လက်မှဆွဲလျက် လိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အတွင်းသို့ ဝင်မိသော် စတုရန်းပုံစံ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေသည်။ သို့သော် မျက်နှာကြက်အမိုးက နိမ့်လွန်းသည်ဟု ပေါလ်က ထင်မိလေသည်။

ကုလားထိုင်စားပွဲ ပရိဘောဂများရှိပြီး ဆောင်းတွင်း မီးလှုံ့သည့် မီးဖိုတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ မီးဖို၏ ဘေးနားတွင်ကား အရက် ယမကာမျိုးစုံထားသော ဘားတစ်ခု ရှိသည်။

ဂျက်ကော့သည် ထိုဘားရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ဘရမ်ဒီတစ်ခွက် ငဲ့လိုက်သည်။

ပေါလ်ကလည်း ရှေ့သို့ တိုးသွားကာ...

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူ တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အလကားသောက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေပါရင် ထုတ်ပါ”

ဂျက်ကော့က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကျုပ်မှာ ပါသမျှငွေတွေ ရိုဆီတာဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသားပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမသောက်ပဲ အဝတ်နေရုံပေါ့”

ဂျက်ကော့က ခပ်တည်တည်ပင် ပြောပြီးနောက် သူ၏အသံကို မြှင့်ကာ...

“ဟေး မာစီယာ ဘယ်ရောက်နေသလဲဗျ” ဟု အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘား၏နောက်နားရှိ တံခါးတစ်ခုပွင့်လာပြီး အသက်လေးဆယ်ရွယ်ခန့် တံငါ (ရေလှုပ် သား) ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ထိုလူက မေးလျှင် ဂျက်ကော့က ပေါလ်အား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“လီယိုပတ်သဘောနဲ့ လိုက်မယ့် ခရီးသည်တစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို အပေါ်ထပ် ခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ဂျိုးစ်ရဲ့အခန်းမှာပဲ အတူတူ နေရာချထားပေးလိုက်”

ဤသို့ ပြောပြီးနောက် ဂျက်ကော့သည် မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ ထွက် သွားလေသည်။

“အင်း ... တော်တော်လဲ ရှိုးကောင်းတဲ့လူပါပဲ၊ သူက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲလားဗျ”

ပေါလ်က ဂျက်ကော့ ထွက်သွားရာဘက်သို့ မေးဝေါ့၍ ပြောလိုက်သော်လည်း မာစီယာဆိုသူသည် ဘာမှပြန်မပြောပဲနေပြီးနောက် ပေါလ်၏ သားရေသေတ္တာကို ကောက်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီဘက်ကို လိုက်ခွဲပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ရှေ့ဆောင်လျက် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသဖြင့် ပေါလ်လည်း လိုက်တက်သွားရလေသည်။

အပေါ်ထပ်၏ တစ်ဖက်အစွန်ဆုံးရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ရောက်လျှင် မာစီယာက တံခါး ခေါက်လိုက် သည်။

အတွင်းမှ မည်သူမှ ပြန်မထူးသဖြင့် မာစီယာသည် တံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းတွင်း၌ကား တစ်ယောက်အိပ် ကုတင်နှစ်လုံး ယှဉ်လျက်ချထားသည်။ နံရံတစ်ခုတွင်မူ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။

မာစီယာသည် သားရေသေတ္တာကို ချလိုက်ပြီးနောက် ...

“မစ္စတာဂျိုးစ်က မကြာခင် ပြန်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲရင် စားစရာကျွေးဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါတယ်၊ တခြားလိုအပ်တာရှိရင်တော့ ခင်ဗျားက မစ္စတာရိုဆီတာနဲ့ တွေ့မပဲဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကို ပေါလ်က သဘောမကျသဖြင့် မာစီယာဆိုသူအား မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် မစ္စတာရိုဆီတာကကော တစ်ခုခုလိုရင် ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့ ရပါသလဲ”

“လူကြီးမင်းပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူးခင်ဗျ”

မာစီယာက တကယ်ပင် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ခင်ဗျားနားလည်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

ပေါလ်က ဤသို့ ပြောလိုက်သောအခါ မာစီယာလည်း အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ပေါလ်သည် ပြတင်းပေါက်နားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပြင်ဘက်မှ ရှုခင်းကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်ထူးဆန်းသောအဖြစ်မျိုးတွေ နောက်ထပ် ဘာများ ကြုံရလေဦးမည်နည်း။

ထိုအခိုက် သူ၏နောက်နားဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က...

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဒီကို ရောက်လာတာကို လိုက်လံစွာ ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်ခင်ဗျ” ဟု လှမ်းပြောသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။

စင်ရော်ငှက်တစ်ကောင်သည် ကောင်းကင်အမြင့်မှ ပျံသန်းလာပြီး ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင် တစ်နေရာတွင် ထိုးဆင်းလိုက်ပြီး ခေတ္တနားနေလေသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် နီဂရိုးခေါ် ကပ္ပလီ (လူမည်း) အမျိုးသားတစ်ဦးသည် တစ်ယောက်တည်းထိုင်၍ ပင်လယ်ရေပြင်ဆီသို့ ကျောက်တုံးကလေးတွေ တစ်တုံးပြီး တစ်တုံး ပစ်ချနေ လေသည်။

ပေါလ်သည် ထိုလူအား နောက်မှ ရပ်၍ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် နီဂရိုး (ကပ္ပလီလူမည်း) သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပေါလ်လည်း သည် တော့မှ ထိုလူ၏အင်္ဂါရုပ်ကို သေချာစွာ မြင်ရလေတော့သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ခန့်ညားချောမွေ့သော အင်္ဂါရုပ်ရှိသူ ကပ္ပလီ လူမည်း၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ သူ၏မျက်လုံးများက အပြာရောင်အဆင်းရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် ပေါလ်အနေဖြင့် ထိုလူသည် (အနောက်အိန္ဒိယ ကျွန်းစုဒေသတွင် ရှိတတ်သော) ကပ္ပလီလူမည်းနှင့် မျက်နှာဖြူသွေးစပ်သော ကပြားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်တော့သည်။

အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုနယ်မြေ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသဖြစ်သော ဂျမကာကျွန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း ပေါလ်က စိတ်ထဲက ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ကပ္ပလီလူမည်းသည် ပေါလ်ရှိရာနေရာသို့ လျှောက်လာပြီး ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိသောက်ရင်း စကားစလေသည်။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ဩစတြေးလျနိုင်ငံကကိုး”

မိမိ၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း (လုပ်ဇာတ်) ကိုပါ သိနေ၍ ပေါလ်က အံ့အားသင့်သယောင် ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီးမှ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီမြို့ကပါ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကြားဖူးသလောက်ဆိုရင် မြို့ကြီးပါပဲ၊ ခင်ဗျား တစ်ခေါက်လောက် အလည်သွားဖို့ကောင်းတယ်”

ဤသို့ပြောလိုက်ပြီးမှ ပေါလ်သည် သူ၏ စကားမှားသွားကြောင်း ချက်ချင်း ပြန်တွေးမိလေသည်။

ဂျမကာကျွန်းသား ကပ္ပလီလူမည်းကလည်း ပေါလ်၏ စကားကို သဘောတူပုံ မရချေ။

“ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားက မဖြစ်နိုင်တာ ပြောရော့မယ်၊ ကျုပ်လိုလူမျိုးကို ဩစတြေးလျနိုင်ငံကို ဝင်ခွင့်ရဖို့ မပြောနဲ့၊ သင်္ဘောပေါ်ကတောင် ဆင်းခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံရဲ့ ပေါ်လစီက သူတို့

တိုင်းပြည်ကို ဝင်လာတဲ့နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် အသားမည်းလူမျိုး မဖြစ်ရဘူး၊ မျက်နှာဖြူလူမျိုးမှသာ လက်ခံ တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက မသိတာကျနေတာပဲ”

ကပ္ပလီလူမည်းစကားကိုကြားလျှင် ပေါလ်သည် အသာချော်လဲရောထိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက်...

“ဒါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က တရားဥပဒေကို သိပ်ပြီး မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ ကျုပ်က ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေ တာနဲ့ အချိန်ကုန်တဲ့လူမျိုးကိုးခင်ဗျာ ဟဲ့...ဟဲ့...”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်သည်ကို ဂျမကာလူမျိုး ကပ္ပလီသည် စိတ်ဝင်စားပုံ ရလာသည်။

“ဒါကြောင့်ကိုး၊ အခုမှ ကျုပ်လဲ နားလည်တော့တယ်၊ စောစောကတော့ ခင်ဗျားလို မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတစ်ယောက်က ဘာကြောင့်များ အင်္ဂလန်ပြည်ကို တိတ်တိတ်ခိုးဝင်ဖို့ ကြံတာလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ပြည်က တရားဝင်ဘာသာဖြစ်တဲ့ ပရိတ်တတ်စတင်ဘာသာ ကိုးကွယ်တယ် မဟုတ်လား”

“မျက်နှာဖြူလူမျိုးတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာက ပရိတ်တတ်စတင် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကက်သလစ် (ဗရင်ဂျီ) ဘာသာဝင် ဖြစ်တယ်”

ဤတွင် ကပ္ပလီလူမည်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ စီးကရက်ပူးကို ထုတ်၍ ပေါလ်အား တစ်လိပ်ထုတ်ပေးလေသည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားကို သြစတြေးလျနိုင်ငံ ရဲက အလိုရှိနေတဲ့အမှုက တော်တော် အမှုကြီးသလားဗျာ၊ ထောင်ဒဏ် ဘယ်လောက်ချနိုင်မှာမို့လဲ”

“အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်ကျဖို့ သေချာတယ်၊ ဒါတောင်မှ တရားသူကြီးက စိတ်ကောင်းပင်ပါမှ နို့မဟုတ်ရင် ဒါထက်များများ ချနိုင်တယ်”

ပေါလ်၏ စကားကြောင့် ဂျမကာလူမျိုး လူမည်းသည် အံ့အားသင့်သွားဟန် တူသည်။

“အမယ် ခင်ဗျားက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပါပဲလား”

ထိုအခါ ပေါလ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ငွေကို အလွန်လိုချင် တပ်မက်တဲ့စိတ် ရှိတာပါပဲ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဤသို့ပြောပြီးမှ ပင်လယ်ရေပြင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေက အတော့်ကို သာယာတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဝါးရက်လောက်အထိ ဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်အဖို့ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အခြားတစ်နေရာရာကို ထွက်သွားချင်စိတ် ပေါက်နေမိတယ်”

ကပ္ပလီလူမည်းက ဤသို့ပြောလိုက်စဉ် ပေါလ်၏စိတ်ထဲတွင် ဤသူသည် ဂျက်ဂျိုးဆိုသူ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိလေသည်။

“ဗြိတိသျှ ရေလက်ကြားပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးလို့ အင်္ဂလန်ပြည် ရောက်သွားရင် ခင်ဗျားက ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

ပေါလ်က ထိုလူ၏ခြေလှမ်းကို သိလို၍ မေးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုကျရင် ကျုပ်မှာ အပေါင်းအသင်း အဆက်အသွယ်တွေ ရှိတယ်၊ သူတို့က တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခင်ဗျားလူတွေက တာဝန်ယူမှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်အလိုရှိတဲ့အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာအထိပေါ့၊ ကျုပ်အနေနဲ့က လန်ဒန်မြို့ထိ ရောက်သွားရင် ပြဿနာမရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း လန်ဒန်လိုမြို့ကြီးမှာ ကျုပ်လို နီဂရိုး (လူမည်း) တွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ကျုပ် လူအများထဲရောပြီး ပျောက်နေမှာပေါ့”

“တခြားလူတွေကကော ဘယ်လိုလဲဗျာ”

ပေါလ်က သက်သက် စပ်စုပြီး မေးလိုက်ပြန်သည်။

"ဒါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ ဟော... ဟိုမယ်လေဗျာ ကြည့် လိုက်ပါဦး"

ဤတွင် ပေါလ်လည်း သူ ညွှန်ပြရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် အပြာရောင်ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ရှည်ပွပွကြီး ဝတ်ထားလျက် တုန်ချည့်တုန်ချည့်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လှမ်းလျှောက်လာလေသည်။ ဧရာထောင်းခြင်း၏ သဘောကြောင့် ခြေထောက်များပင် ကောင်းစွာမခိုင်တော့ဘဲ ဘေးမှ တွဲကူပေးသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အားပြု၍ လျှောက် နေရပေသည်။

"အဲဒီ အဘိုးကြီးနာမည်က ဟာမစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အသက်က ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိသွားပြီ၊ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသားတစ်ဦး ဆိုပါတော့၊ သူဟာ အင်္ဂလန်ပြည် ဘရက်မိုင်ဒ်အရပ်မှာရှိတဲ့ သူ့သားဆီ သွားမလို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ"

ဂျိုးဆိုသူက ရှင်းပြလေသည်။

"ဟုတ်လား၊ သူ့ဘေးက အမျိုးသမီးကကောဗျ"

"သူက မစ္စက်ကင်းဘဲလ် ဖြစ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ကုလားကပြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ကင်းဘဲလ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြည့်တာနဲ့ စကော့တလန်ပြည်သားအနွယ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းမခမျာ အသားအရောင်က အသားမည်း ဖြစ်နေတာကြောင့် သူဟာ လူရာမဝင်ဘဲ ဖြစ်နေရာ တယ်၊ သူ့ခင်ပွန်းက မနှစ်ကမှ ကွယ်လွန်သွားတယ်၊ ဆွေမျိုးဆိုလို့ ဒီမိန်းမမှာ ညီမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီညီမက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဟ်ရိုးပိတ်အရပ်မှာ ရောက်နေတယ်၊ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ဟာ သူ့ညီမဆီသွားနေဖို့ အင်္ဂလန်ပြည်ကို ဝင်ခွင့်မီဖာ လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် သက်ဆိုင်ရာက ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် မီဖာပေးပဲ ငြင်းလိုက်တာတဲ့လဲ"

အင်္ဂလန်ပြည်ရဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ဥပဒေအရ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ဟာ အင်္ဂလန်ပြည်က ညီမရဲ့ မှီခိုသူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ သူဟာ အိန္ဒိယပြည်မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး အင်္ဂလန်ကို တစ်ခေါက်မှလည်း ရောက်ဖူး

တာ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးထဲသူ့မှာ အဆုတ်ရောဂါ (တီဘီ) ရှိနေတယ်၊ သနားဖို့ကောင်းတာက မစ္စက်ကင်းဘဲလ် ဟာ ကပြားဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလန်ပြည်ကို သူ့မွေးရပ်ဌာနီလို သဘောထားနေတယ်"

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး အသားအရေက အခြားအင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယ ကပြားများ ထက် အနည်းငယ် ပိုညိုလေသည်။ ရာသီဥတုအအေးဒဏ်ကြောင့် အလွန်ချမ်းနေဟန်ဖြင့် သားမွေးကုတ် အင်္ကျီဝတ်ထားပြီး လည်ပင်းတွင်လည်း သိုးမွေးလည်စည်းတစ်ခု စည်းထားသည်။

ဟာမစ်အမည်ရှိ အဘိုးကြီးသည် ဂျိုးဆိုသူအား သိကျွမ်းဟန်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

"အတော့်ကို အေးတာပဲ မစ္စတာဂျိုးခင်ဗျား"

ဤတွင် ဂျိုးက ပေါလ်နှင့် အဘိုးကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

"ဟောဒါက မစ္စတာပေါလ်ဆိုတာပါပဲ၊ သူဟာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အင်္ဂလန်ပြည်ကို သွားမှာပါ"

ဂျိုး၏ စကားကို ကြားလျှင် အဘိုးကြီးဟာမစ်သည် အံ့သြပုံ မရချေ။

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ နာဒီးမိဆိုတဲ့ ကလေးမက မစ္စတာပေါလ်အကြောင်းပြောပြလို့ သိထားပါတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက နာဒီးမိနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကျွန်မတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်မလာခင်ကပဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်"

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်က ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ဟာမစ်သည် သူ၏ ကြိုလို့သော လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ပေါလ်နှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မည်ပြုရာ ပေါလ်ကလည်း အလိုက်သိစွာ သူ၏ညာဘက်လက်ဖြင့် အဘိုးကြီး၏ လက်ကို ညှင်သာ စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးသည် ချက်ချင်း လက်ကိုပြန်ရပ်လိုက်သည်။ ပေါလ်၏ သန်မာ သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ကြခြင်းကို မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် လက်ပြန်ရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်တော့လည်း ဤအဘိုးကြီးသည် ကြာရှည် သက်ဆိုးရှည်ရှာမည်မဟုတ်ဟု ပေါက်က
စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်သည် အဘိုးကြီး၏အပြုအမူကြောင့် ပေါက်ကို အားနာသွားဟန် တူသည်။

“ကိုင်း... မစ္စတာဟာမစ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့သွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ နေ့လည်စာစားဖို့ အချိန်လည်း
နီးလာပြီ”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် ပေါက်ဘက်သို့ပါ လှည့်၍...

“ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာပေါက်ရှင်၊ အခုလို တွေ့ဆုံ သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟုပြောလေသည်။

သူမပြောသော အင်္ဂလိပ်စကားမှာ ကောင်းစွာ မှန်ကန်ပီသကြောင်း ပေါက်က သတိပြုလိုက်
မိသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်သည် အဘိုးကြီးဟာမစ်အား တွဲ၍ခေါ်ကာ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဂျိုးသည် ပေါက်အား အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ နားမလည်သလို အံ့သြသလို
ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီကုလားအဘိုးကြီးနဲ့ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်တို့ကို သနားနေပုံရတယ်၊ ခင်ဗျားလို
သြစကြေးလျှန်ငံက ဝရမ်းပြေးတစ်ဦးက လူတစ်ဖက်သားကို သနားတယ်ဆိုတာ အံ့သြစရာပဲ”

ဂျိုးက ဤသို့ပြောလိုက်သည်တွင် ပေါက်သည် သဘောမကျသဖြင့် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်း
လုပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်ဘူး”

သည်တော့မှ ဂျိုးက ချက်ချင်း ပြီးဖြေ လုပ်လာလေသည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ကိုင်း... ခင်ဗျား တစ်ခုခုစားချင်တယ် မဟုတ်လား၊ လာ သွားကြည့်ဖို့”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျိုးကရှေ့ဆောင်၍ လျှောက်ထွက်သွားရာ ပေါက်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားရ
လေသည်။ ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ သစ်သားဆိပ်ခံသဘောဆိပ်တွင် မော်တော်သဘောဆိုင်ကပ်ထားသည်ကို
မြင်မိသဖြင့် ပေါက်က ဂျိုးအား မေးကြည့်လေသည်။

“ကျုပ်တို့သွားရမှာက အဲဒီသဘောနဲ့ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီသဘောပဲ၊ ဂျက်ကော့ဆိုတဲ့လူ စီစဉ်တာဆိုတော့ လူနဲ့သဘောနဲ့ လိုက်ပါပေတယ်”

“ဒါထက် ဂျက်ကော့အပေါ် ခင်ဗျား ဘယ်လိုမြင်သလဲဗျ”

ပေါက်က စကားထောက်ကြည့်သည့်အနေဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလူကတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ရမ်အရက်တစ်ပုလင်း ပေးရင် သူ့နမကိုပါ ရောင်းစားလိမ့်မယ့်
လူစားမျိုးဗျ”

“ဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သူနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်တဲ့ မာစီယာဆိုတဲ့လူကကော”

“မာစီယာက အလွန်ကြောက်တတ်တဲ့လူပဲ၊ နည်းနည်းမှ သတ္တိမရှိဘူး၊ ရွာတစ်ဖက်စွန်နားမှာ
သူ့ဖုန်းနဲ့နေတယ်၊ သူ့မိန်းမကလည်း နာတာရှည်မမာသူ ဖြစ်နေရှာတယ်၊ မာစီယာဟာ ဂျက်ကော့က
တစ်ချက်ပေါက်လိုက်တာနဲ့ တုန်နေအောင် ကြောက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရိုဆီတာဆိုတဲ့ ဆရာကြီးကောဗျာ”

ပေါက်က ဆက်မေးလိုက်သည်တွင် ဂျိုးသည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားကလည်း အမေးအမြန်းထူလှချည်လားဗျ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ကျုပ်မေးတာကို မဖြေချင်လည်း နေပေါ့”

ပေါက်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ၌ ဂျိုးသည် အလျှော့ပေးလျက် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီမယ် ဇွန်ဘီဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား”

ကျုပ် သေသေချာချာတော့မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဗူးဒူးလို့ ခေါ်တဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများရဲ့ မှော်အတပ်ပညာနဲ့ ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဆိုင်တယ်လဲ ဆိုချင်ဆိုပေါ့၊ အာဖရိကတိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတစ်ချို့မှာ ထူးဆန်းတဲ့ လောကီ ပညာတွေ ရှိတယ်။ သူတို့အဆိုအရ သေပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို လောကီပညာအတတ်နဲ့ သင်္ချိုင်းက ပြန်ထလာအောင် ခေါ်ယူနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီလူသေဟာ လုံးဝ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိပဲ လောကီပညာ ဆရာကစေခိုင်းတာ လျှောက်လုပ်တတ်တယ်တဲ့။ ဒီလူသေကောင် မကောင်းဆိုးဝါးကို ဇွန်ဘီလို့ခေါ်တယ်။ ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောရသလဲဆိုတော့ ခင်ဗျားမေးတဲ့ ရိုဆီတာဆိုတဲ့လူက မကောင်းဆိုးဝါးဇွန်ဘီနဲ့ တူလို့ပါပဲ။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက ရိုဆီတာဟာ တစ်ချိန်က ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဆရာအဖြစ် အမှုထမ်း ခဲ့ဖူးတယ်။ ဗရင်ဂျီဘာသာ ဂျက်ဆွစ်ဂိုဏ်းမှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရတယ်”

“နေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

“မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ တစ်ည ကျုပ်မှာ မီးခြစ်ကုန်သွားတာနဲ့ သူ့အခန်းကို မီးခြစ်တောင်းဖို့ အမှတ်တမဲ့ ဝင်သွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်က အခန်းထဲမှာ သူ မရှိဘူး။ ကျုပ်လည်း ဘာရယ်လို့မဟုတ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ တွေ့မိတယ်။ ဓာတ်ပုံက၁၉၄၉ ခုနှစ်က ရိုက်ကူးထားပြီး ဒီပုံထဲမှာ ရိုဆီတာနဲ့အတူ လူနှစ်ဆယ်လောက် စုရိုက်ထားတယ်။ ဒီလူက အချိန် ဒီလောက် ကြာလာတာ တောင် ရုပ်က သိပ်မပြောင်းဘူး။ နောက်ပုံတစ်ပုံက ၁၀၇၁ ခုနှစ်က ကိုးရီးယားပြည်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ရိုဆီတာက သာသနာပြုဆရာအဖြစ် လူငယ်တစ်စုနဲ့ တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတယ်”

ထိုစကားကို ပေါလ်သည် သေချာစွာ စဉ်းစားမိလေသည်။

ရိုဆီတာသည် အဘယ်ကြောင့် သာသနာပြုဝန်ထမ်းဘဝမှ ထွက်လာခဲ့လေသနည်း။ ကိုးရီးယား စစ်ပွဲအတွင်းက စစ်မြေပြင်သို့ရောက်စဉ် ခရစ်ယာန်ဘာသာတရားအပေါ် တစ်မျိုး အမြင်ပြောင်းလဲသွား၍ ပေလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရိုဆီတာသည် သာသနာပြုဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုပါက လူ၏အသက်ကို သွေးအေးအေးဖြင့် သတ်ဖြတ်ပုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခြင်းကိုကား ပေါလ်အနေဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

(၆)

စားသောက်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂျိုးသည် ဘားကောင်တာဆီသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်သွားပြီး ဘရမ်ဒီ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ယူလိုက်သည်။

“ကိုင်း... မစ္စတာပေါ့လ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ နည်းနည်းတော့ သောက်ပါဦး”

ဂျိုးက ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ပေါ့လ်ကလည်း

“ကောင်းတာပဲ... သောက်တာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ဂျက်ကော့ဆိုသူသည် အတွင်းဘက်ခန်းမှ ထွက်လာပြီး ဂျိုးကိုမြင်လျှင် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လျက်။

“ဟေ့လူ.. ပုလင်းကို ပြန်ထားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား” ဟု ခပ်ထန်ထန် ငေါက်ပြောလိုက်သည်။

ဂျိုးကမူ မည်သို့မျှမနေပဲ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးနှင့်ပင် ဘရမ်ဒီပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ထဲ ဘရမ်ဒီအနည်းငယ်စီ ငွဲ့လိုက်သည်။

ဤတွင် ဂျက်ကော့သည် ပို၍ ဒေါသထွက်လာကာ ရှေ့သို့ လျှောက်ဝင်လာပြီး ဂျိုး၏ပုခုံးတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲကိုင်၍ လှည့်လိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်တော့မည့်ဟန် ဖြစ်နေလေပြီ။

ထိုအခိုက် တံခါးဝဆီမှ

“ဟေ့ ... ဂျက်ကော့” ဟူ၍ ရိုဆီတာ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အသံက အလွန်သြဇာပေးပြီး လူတစ်ဖက်သားကြားရုံနှင့် ကြောက်လန့်စေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ထိုအသံကြားလိုက်သည်နှင့် ဂျိုး၏ပုခုံး ဖမ်းကိုင်ထားခြင်းကို လွှတ်လိုက်ပြီး နောက် ရိုဆီတာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သို့သော် ရိုဆီတာက ဂျက်ကော့အား လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ ပေါ့လ်တို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ကိုင်း ... မိတ်ဆွေတို့ ဂျက်ကော့က သူ့အရက်ပုလင်းကို ငွေပေးမဝယ်ဘဲ ယူသောက်တာကို မကျေ မနပ်ဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သောက်သာ သောက်ပါ၊ ဒီဘရန်ဒီကို ကျုပ်ကဘဲ တည်ခင်း ဧည့်ခံတယ်လို့ သဘောထားပါ”

“ခင်ဗျားပါ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဝင်သောက်မှာလား”

ပေါ့လ်က မေးလိုက်ရာ ဂျိုးက ဝင်၍...

“မစ္စတာရိုဆီတာက လုံးလုံး မသောက်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်းပဲ သောက်ကြရ လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျိုးသည် သူ၏ ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်၍ ပေါ့လ်အား ပြုံးပြပြီး မော့သောက်ချလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် စိတ်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြတ်ကြည့်နေရာမှ သူ့အတွက် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးဆွဲယူပြီး ဘားကောင်တာ၏ တစ်ဖက်အစွန်သို့သွားကာ သောက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

ရိုဆီတာက ပြောရာ ပေါ့လ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာက လမ်းမနဲ့ဆိုရင် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီက ဒေသခံလူတွေက လူစိမ်းဧည့်သည်တွေ လာတာကိုတယ်ပြီး အားမပေးကြဘူး”

“ဒါထက် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့လောက် ခရီးဆက်ကြရမှာလဲ”

ပေါလ်က သူသိချင်သော အဓိကအချက်ကို မေးလိုက်သည်။

“အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။ နောက်ထပ် ခရီးသည်တစ်ဦးလာဖို့ ရှိတယ်။ သူ ရောက်လာ တဲ့အချိန်အပေါ်မူတည်ပြီး ထွက်ရမှာပဲ။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ သို့မဟုတ် နက်ဖြန်တော့ ထွက်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကျုပ်တို့ သွားရမှာလဲ”

ပေါလ်က ဤသို့မေးသည်ကို ရိုဆီတာသည် သဘောကျပုံ မရချေ။

“အချိန်တန်ရင် ခင်ဗျား သိရပါလိမ့်မယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်နေဖို့ မလိုဘူး။ ကျုပ်တို့အလုပ် ကျုပ်တို့နားလည်တယ်”

ရိုဆီတာက ဤသို့ပြောနေစဉ် နောက်နားဆီမှ...

“ခဏဝင်လာခွင့်ပြုပါရင်”

ဟူ၍ မိန်းကလေးသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပေါလ်နှင့်ရိုဆီတာ နှစ်ဦးစလုံးက အသံကြားရာဘက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးဝတွင်ရပ်နေသူကား အိန္ဒိယလူပျိုဖြူ နာဒီးမိဖြစ်လေသည်။ လှပချောမွတ်သော သူမ၏ အသားအရေသည် ကြက်သွေးရောင် ဆာရီနှင့် အထူးပင် ပန်ရကာ လှပကြည့်ကောင်းနေပေသည်။ လည်ပင်း ၌ ငွေဆွဲကြိုး၊ လက်နှစ်ဖက်တွင် ရွှေလက်ကောက်များ ဝတ်ထားပုံကလည်း သူမ၏သဘာဝအလှကို ပိုမို တောက်ပြောင်လာစေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ပေါလ်သည် လှပပျိုဖြူ နာဒီးမိ၏ အလှတွင် ငေးမောယစ်မူးနေပုံရသော ဘေးမှလူများ၏ ဟန်အမူ အယာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ဂျမေကာအမျိုးသား ဂျူးသည် နာဒီးမိအား ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂျက်ကော့က လိုချင်တပ်မက်မှု၊ အာသာရမ္မက် ပြင်းထန်တက်ကြွနေသူတစ်ဦး၏ အသွင်ဆောင် နေသည်။

ဆရာကြီး ရိုဆီတာသည်ပင်လျှင် အိန္ဒိယလူပျိုဖြူအား တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူသည် ပြုံးလျက် နာဒီးမိအား လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးကာ ဥရောပတိုက်သားတို့ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအရ ထမင်းစားခန်းသို့ ဆွဲခေါ်လေသည်။

“ကိုင်း... လာ သွားကြစို့၊ ဒီလောက်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်လောက်ပါပြီ”

ရိုဆီတာက ပြောရင်း လျှောက်ထွက်သွားရာ ပေါလ်လည်း ဂျူးဘက်သို့ ခေါင်းညိတ်အချက်ပေးပြီး နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

စားသောက်ဆိုင်၏ နောက်ဘက်တွင် အုတ်ထရံကာထားသော ပန်းခြံတစ်ခု ရှိလေသည်။ သို့သော် ဂရုစိုက်မည့်သူ မရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ပန်းခြံအင်္ဂါနှင့် မညီညွတ်တော့သောအခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေပေ သည်။ မြက်ပင်များသည်လည်း ရိတ်ဖြတ်ခြင်း ပြုမထားသဖြင့် ရှုပ်ထွေးစွာပေါက်လျက် ရှိလေသည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမိသည် ယင်းပန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

သို့သော် သူမတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ ဘေးမှ ရိုဆီတာက လိုက်ပါလာသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြရင်း ရံဖန်ရံခါ နာဒီးမိသည် ရိုဆီတာပြောသည့်စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလေသည်။

သူမ၏ရယ်သံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ ရိုဆီတာသည်လည်း နာဒီးမိရယ်မောသည်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးလေသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်ရင်း ဂျမေကာကျွန်းသား ဂျူးက...

“ ဒီလူကြီးပြုံးတာ ကျုပ်တော့ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးတယ်”

ဟု ပြောရာ ပေါလ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်မလေးက တစ်ခုခုပြောလိုက်လို့ ဒီလူကြီး ပြုံးတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာအကြောင်းပြောတယ် ဆိုတာတော့ မသိဘူး”

ထိုအချိန်၌ ရိုဆီတာသည် နာဒီးမိအား တစ်စုံတစ်ခု ပြောပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

နာဒီးမိက တစ်ယောက်တည်း ဆက်၍ လမ်းလျှောက်နေသည်။

မကြာမီ ဂျက်ကော့ဆိုသူ ရောက်လာလေသည်။

သူ လမ်းလျှောက်ပုံက ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြစ်နေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျက်ကော့သည် အရက်မူး လာကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ သူသည် နာဒီးမိအား စားမလိုဝါးမလိုဟန်မျိုးဖြင့် ဝေးစိုက်ကြည့်နေရာ ထိုအချိန်၌ နာဒီးမိသည် ဂျက်ကော့အား ရုတ်တရက်မမြင်သေးချေ။ သူမသည် သစ်ပင်အကိုင် တစ်ကိုင်ပေါ်တွင် နားနေသော အနက်ရောင်ငှက်တစ်ကောင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ မော်ကြည့်နေ၍ ဂျက်ကော့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို ရုတ်တရက် မမြင်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂျက်ကော့သည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ကပ်လာပြီး ရုတ်တရက် လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲကာ အတင်းဖက်နှမ်းလေသည်။ နာဒီးမိက ရုန်းထွက်ရန်ကြိုးစားနေစဉ် ဂျက်ကော့က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောနေလေသည်။

ပေါလ်နှင့် ဂျူးတို့သည် ထိုအဖြစ်ကို မြင်သည်နှင့် နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူ ပြေးသွားကြသည်။ ဂျမကာကွန်းသား ဂျူးက ပို၍မြန်သဖြင့် ရှေ့မှ ရောက်သွားလေသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ရိုဆီတာက ရောက်နှင့်နေပြီး မိန်းကလေးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယုယစွာပွေထားသော ဂျက်ကော့အား ဒေါသထွက်သည့်အမူအယာဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် ရိုဆီတာသည် မိန်းကလေးကို ဘေးသို့ အသာဖယ်ထားလိုက်ပြီးနောက် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မယ်တော်မာဒေါနားရုပ်တုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသူ ပေါလ်နှင့်ဂျူးတို့သည် ဂျက်ကော့ကို ကြည့်ပြီး ပို၍ အံ့ဩမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျက်ကော့သည် ရိုဆီတာအား အလွန်အမင်းကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ထွက်ပြေးရန်ပင်မကြိုးစားပဲ ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်ရပ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ရိုဆီတာသည် မြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်း လှမ်းကာ ဂျက်ကော့ရှိရာသို့ တိုးသွားစဉ် သူ၏မျက်နှာထားက တင်းမာခက်ထန်နေသည်။ သူ၏လက်တွင်ကိုင်ထားသော ဆင်စွယ်ရုပ်တု တစ်နေရာရှိ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ ချောက်ကန်အသံကြားလိုက်ရပြီး ပြောင်လက်သော သံမဏိဓားသွားတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရိုဆီတာသည် ထိုဓားသွားဖြင့် ဂျက်ကော့၏ နဖူးပြင်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် တစ်ချက်မျှဆွဲလိုက်ရာ သွေးတွေ ဖြာထွက်လာပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချင်းချင်းနီရဲသွားတော့သည်။

ဂျက်ကော့လည်း ပါးစပ်မှ ဘာအသံမှမထွက်နိုင်ပဲ မြေကြီးပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

ရိုဆီတာသည် ပေါလ်နှင့်ဂျူးတို့ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပဲ မိန်းကလေးနာဒီးမိရပ်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

ဂျူးသည် ပေါလ်အား တံတောင်ဖြင့် တွတ်ရင်း...

“ဂျက်ကော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူးနော်”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

“တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သတိမေ့သွားတာနဲ့ တူပါတယ်။ သေတော့ မသေပါဘူး။ နဖူးက ဒဏ်ရာကို ပလာစတာကပ်လိုက်ရင် ပြီးမှာပါ”

“ဒီမယ် ခင်ဗျား ဟိုလူကြီးရဲ့ မျက်နှာထားကို သတိပြုမိလိုက်သလား”

ဂျူးက ဆက်မေးသည်တွင် ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရိုဆီတာကို ပြောတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်မြင်သားပဲ။ မျက်နှာထားက တကယ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်”

ဤတွင် ဂျူးသည် အင်္ဂလိပ်စာပေမှ ဂန္ထဝင်မြောက် ကဗျာတစ်ပုဒ်၏ စာကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို ရွတ်လိုက်ရာ ပေါလ်က သဘောကျသွားမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဂျမကာနိုင်ငံက ပညာရေးစနစ်က အတော်ကောင်းပုံရတယ်။ စာကြီးပေကြီးတွေ ဖတ်ရှုလေ့လာဖို့ အားပေးတယ်နဲ့ တူတယ်”

“စာပေဖတ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူးပျ။ စာရေးဖို့လည်း အားပေးတယ်၊ ကိုင်း... လာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒီလူကြီးကို ကြည့်လုပ်ပေးကြဦးစို့ရဲ့။”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျိုးသည် ပေါလ်၏အကူအညီဖြင့် သတိမေ့လဲကျနေသူ ဂျက်ကော့အား ပွေချီကာ အိမ်တွင်းသို့ သယ်ယူသွားကြလေသည်။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချလေသည်။

ဧည့်သည်များအတွက် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရေး တာဝန်ယူရသူ အဘွားကြီးသည် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်ခု လာထွန်းညှိပေးသည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပဲ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ရာသီဥတုက အတော်ပင် အေးလာသဖြင့် မစွက်ကင်းဘဲလ်နှင့် အဘိုးကြီးဟာမစ်တို့သည် အခန်းတွင်း၌ထားရှိသော မီးဖိုနားတွင် ကပ်နေပြီး အိန္ဒိယသုလှပျိုဖြူ နာဒီးမိနှင့် ထိုင်စကားပြောနေကြသည်။

ဂျိုးဆိုသူ ဂျမေကာကျွန်းသားက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထိုင်ဖတ်နေပြီး ပေါလ်သည်လည်း ပြင်သစ် နိုင်ငံထုတ် လီမွန်ဂျာနယ်ဟောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် ပေါလ်သည် ပြီးငွေ့လာဟန်ဖြင့် ဂျာနယ်စာအုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး ဘားအရက်ကောင်တာရှိသည့် အခန်းသို့လျှောက်သွားလေသည်။

ချောင်ကျကျစားပွဲတစ်လုံးတွင် ရိုဆီတာနှင့် ဂျက်ကော့တို့သည် ဘရမ်ဒီအရက်တစ်ပုလင်း ရှေ့ချကာ ထိုင်၍ တစ်စုံတစ်ခု တီးတိုးပြောနေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဘားကောင်တာနောက်တွင် မာစီယာဆိုသူက ဖန်ခွက်များကိုအဝတ်တစ်ခုနှင့်ပွတ်တိုက်နေသည်။

တစ်ခန်းလုံး သူတို့သုံးဦးမှလွဲလျှင် မည်သူမှမရှိပဲ ခြောက်ကပ်နေလေသည်။

ပေါလ်သည် အကြိတ်တစ်ခုရှိ၍ ဤနေရာသို့ လာအကဲခတ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ရာ သူ၏အကြံအစည် အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် အခြေအနေ ကောင်းသည်ဟု ယူဆလျက် အပြင်ဘက်စကြိုန်သို့ ပြန်ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ ခြေဖျားထောက်တက်လိုက်သည်။

ရိုဆီတာ၏ အခန်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် ပေါလ်သည် ရပ်လိုက်သည်။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားသော်လည်း သူ့တွင် အသင့်ပါလာသော သော့တူတစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူပင် ဖွင့်သွားလေသည်။

ပေါလ်သည် ရိုဆီတာ၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လေသည်။

အခန်းတွင်း၌ကား ထူးထူးခြားခြား မရှိလှပဲ သာမန်တစ်ယောက်အိပ်ခတ်တစ်လုံး အံ့ဆွဲပါသော ဝီရိတစ်ခုသာ ရှိလေသည်။

တစ်နေရာတွင်ကား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ အထွက်အမြတ်ထားသော ဗာဂျင်မယ်တော်၏ ရုပ်တုတစ်ခု ရှိပြီး ရုပ်တုရှေ့တွင် ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင် ထွန်းထားလေသည်။

ခုတင်အောက်၌ သားရေသေတ္တာတစ်လုံး တွေ့ရသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ရာ အတွင်း၌ အဝတ်အစား များကလွဲ၍ အခြားဘာပစ္စည်းမှ မရှိချေ။

ပေါလ်သည် အဝတ်အစားများအောက်သို့ နှိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်သောအခါ မသင်္ကာစရာ ဘာမှ မတွေ့ရတော့မှ သပ်ရပ်စွာပြန်ထည့်ပြီး ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝီရိအံဆွဲများကိုလည်း ဆွဲဖွင့်ကြည့်ရာ ဂျိုးက စောစောက ပြောပြထားသော ဘေတီပုံအချို့ တွေ့ရသည်။ ကိုးရီးယားစစ်အတွင်းက ရိုက်ကူးထားသော ရိုဆီတာ၏ ဓာတ်ပုံကို ပေါလ်သည် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ ဂျိုးပြောသည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ဓာတ်ပုံများကို နေရာတကျပြန်ထားလိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်သည် အခြားအံဆွဲများကိုပါ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆွဲဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြားဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရချေ။

တစ်ဖန် ပြတင်းပေါက်ဘောင်နားတွင် စီတင်ထားသောစာအုပ်များကို ပေါလ်က လေ့လာကြည့်မိပြန်သည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဘိုင်ဘယ်လ်ခေါ် သမ္မာကျမ်းစာ စာအုပ်တစ်အုပ်အပြင် ကားလ်မာ့စ်၏ အရင်းကျမ်း၊ မော်စီတိုး၏အဆိုအမိန့်များ စသော စာအုပ်များ တွေ့ရလေသည်။

ကျေနပ်အားရစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ ပေါလ်သည် အခန်းအပြင်ဘက်ထွက်၍ တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် စင်္ကြန်တစ်နေရာရှိ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဂျိုးသည် ထွက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်မနေဘူးလား”

ဂျိုးက ခပ်တိုးတိုးမေးရာ ပေါလ်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ထိုအခိုက် ပြင်ဘက်မှ မော်တော်ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသံကို ကြားရလေသည်။

ပေါလ်နှင့် ဂျိုးတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လှမ်းကြည့်ရာ မာစီဒီးအမျိုးအစား ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားသေးနားတွင်ကား ရိုဆီတာနှင့် ဂျက်ကော့တို့က ရပ်နေကြသည်။

ဂျက်ကော့က မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသူ လူတစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အင်္ကျီအားဖြင့် တရုတ်လူမျိုးနှင့်တူပြီး ခန္ဓာကိုယ် အထူး တောင့်တင်းသန်မာပုံ ရလေသည်။

“အလို... ဒီနေရာက လူမျိုးပေါင်းစုံရှိနေတဲ့ ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ် ကျနေပါပေါ့လားဗျ”

ဂျိုးက လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောရာ ပေါလ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မာစီဒီးမော်တော်ကားသည် မောင်းထွက်သွားပြီးနောက် ဂျက်ကော့က အဆိုပါ ဧည့်သည် တရုတ် အမျိုးသား၏ အဝတ်အစားထည့်သောအိတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဂျိုး လာဗျ၊ ကျုပ်တို့ သွားအကဲခတ်ကြည့်ရအောင်”

ပေါလ်က ဂျိုးအား လက်ကုတ်၍ ခေါ်သွားလေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရိုဆီတာသည် ဧည့်သည်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလျက်ရှိရာ ပေါလ်နှင့် ဂျိုးတို့ ဝင်သွားသောအခါ ရိုဆီတာက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်...

“ဟဲ့လို... မစ္စတာပေါလ်တို့ လာကြပါ၊ ဟောဒါက မစ္စတာချွန်းဆိုတာပါပဲ ခင်ဗျ”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

မစ္စတာချွန်းဆိုသူ တရုတ်အမျိုးသားသည် ပျာပျာသလဲ ထွက်လာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လာသည်။

သူသည် အသက်လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီး ပြုံးလိုက်လျှင် လူတစ်ဖက်သား ခင်မင်လာစေသည့် အစွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်အား ရိုဆီတာက မိတ်ဆက်ပေးသည်တွင် ချွန်းသည် ဖော်ရွေစွာ စကားပြောလေသည်။

“ဪ... မစ္စတာပေါလ်က ဩစတြေးလျ နိုင်ငံသားတစ်ဦးကိုး... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက ကုမ္ပဏီအတော်များများနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်က ဟောင်ကောင်ကပါ”

ထို့နောက် ချွန်းသည် ရိုဆီတာ၊ ဂျက်ကော့တို့နှင့်အတူ အတွင်းခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် နဖူးမှ ဓားဒဏ်ရာကို ပလာစတာကပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အတော်အရပ်ဆိုးနေလေသည်။

ဂျိုးသည် တရုတ်အမျိုးသား မစ္စတာချွန်းဆိုသူ ထွက်သွားရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း....

“ဘာဘဲပြောပြော ဒီလူက ခင်ဗျားနဲ့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ဖော်ရတာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဪ ဒါထက် ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ သူတို့တွေက အသားမည်းလူမျိုးတွေကို သဘောကျဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကို ပေါလ်က သူနားလည်ထားသည့်အတိုင်း ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊ တရုတ်လူမျိုးတွေဆိုတာက သူတို့လို တရုတ်မဟုတ်တဲ့လူမျိုးမှန်သမျှဟာ သူတို့ ထက် အဆင့်အတန်းနိမ့်တယ်လို့ ယူဆလေ့ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲဖြစ်မနေနဲ့၊ ဒီလူ အထင်သေးတဲ့အထဲ ကျုပ်လည်းပါနေတာပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး ပေါလ်သည် ပြင်ဘက်စင်္ကြန်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

စင်္ကြန်တစ်နေရာတွင် အသင့်ချိတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ပေါလ်က လှမ်းဆွဲယူ လိုက်သည်။ ဂျိုးက လိုက်ထွက်လာပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားက တစ်နေရာရာ သွားမှာမို့လား”

ဟု မေးလေသည်။

“ဪ... လေကောင်းလေသန့်ရှူရအောင် ခဏ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ပါ”

“ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့ချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ လိုက်ချင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

ပေါလ်က ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ဂျိုးသည်လည်း မိုးကာအကျီတစ်ထည် ဆွဲဝတ်လိုက်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား မိုးရွာနေသည့်ကြားမှပင် လမ်းလျှောက်ထွက်လာကြလေသည်။

ပြင်ဘက်ရောက်ခါမှ မိုးက ပို၍သည်းလာလေသည်။ သို့သော် လေကတော့ မထန်ချေ။

ပေါလ်သည် အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားသုံးသပ်လိုသဖြင့် ကမ်းခြေဘက်ဆီသို့ရောက်အောင် မိုးရေထဲမှာပင် ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ တရားဝင်သွားခွင့်မရသူများအား မှောင်ခိုနည်းဖြင့် ခိုးဝင်နိုင်အောင် ကြံဖန်စီစဉ် ပေးနိုင်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရှိနေကြောင်း သေချာနေပြီဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်သည် ယင်းကဲ့သို့ အဖွဲ့အစည်းအား စတာလင်ငွေ ပေါင်လေးရာ ပေးလိုက်ရုံနှင့် အင်္ဂလန်ပြည်တွင်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွား နိုင်ပေသည်။ သို့သော် ယင်းအဖွဲ့အစည်းကပင်လျှင် ခရီးသည်တစ်ဦးအား ဗြိတိသျှရေလက်ကြား ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးနေခိုက် အတင်းဖမ်းပြီး သံကြိုးကြီးများဖြင့် တုတ်၍ ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချသတ်ပစ်ရန်လည်း ဝန်လေးမည် မဟုတ်ကြောင်း ပေါလ်က ဆက်လက်စဉ်းစားမိသည်။

အထူးသဖြင့် ရိုဆီတာနှင့် ဂျက်ကော့တို့လို လူမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံပြီးနောက် အဆိုပါယူဆချက် မှန်ကန်သည်ဟု အတည်ပြုလိုက်မိသည်။

ရိုဆီတာဆိုသူသည် မည်သို့သောလူစားမျိုး ဖြစ်လေသနည်း။

ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဝန်ထမ်းလုပ်ခဲ့ရာမှ ကိုးရီးယားစစ်ပွဲအတွင်းက စစ်မြေပြင်မှ အတွေ့အကြုံ ကြောင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စိတ်ဓာတ်တွေပျက်ပြားသွားခဲ့လေသလော။

တစ်ဖန် ပေါလ်သည် ယခု မိမိ ခရီးထွက်လာစဉ်က တွေ့ဆုံခဲ့ရသူ အခြားသောခရီးသည်များ အကြောင်းကိုပါ ဆက်လက်တွေးနေမိပြန်သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံသူ လူမျိုးဖြူနာဒီးမီး၊ အဘိုးကြီးဟာမစ်နှင့် မစ္စက်ကင်းဘဲလ်တို့ကတော့ အခြေအနေ အရ အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံသို့ မှောင်ခိုနည်းဖြင့် ခိုးဝင်ရသူများ ဖြစ်ကြသည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

ဂျိုးဆိုသူသည်လည်း ယခုလို တိတ်တဆိတ်ခိုးဝင်ခြင်းမှာ သဘာဝကျသည်။

သို့သော် ဟောင်ကောင်မြို့မှလာသည်ဆိုသော တရုတ်အမျိုးသား မစ္စတာချွန်းဆိုသူက စဉ်းစား စရာ ဖြစ်နေသည်။

ယခု မိမိတို့လူစု အင်္ဂလန်ပြည်သို့ တရားမဝင်နည်းဖြင့် ခိုးဝင်ကြရာ၌ မစ္စတာချွန်းပါလာသည်မှာ စဉ်းစားရခက်သော ပဟေဠိဆန်လှသည်။

ပေါလ်သည် ဤသို့ အဖက်ဖက်မှ စဉ်းစားရင်း ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ပင်လယ်ပြင် ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျိုးသည်လည်း ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်ရာမှ ပေါလ်အား တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တွတ်လျက်...

“ဟိုမယ် ကြည့်စမ်းပါဦးဗျ၊ ဆရာကြီးရိုဆီတာက နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ ခရီးသည်ကို သဘောလိုက်ပြနေတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဂျိုးအားရုတ်တရက် ဖမ်းဆွဲလျက် မြေကြီးတွင် နူးထောက်ထိုင်ထားစေလိုက်သည်။ သူတို့အား ရိုဆီတာက မမြင်ရန် ပုန်းကွယ်နေလိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ ရိုဆီတာနှင့် တရုတ်အမျိုးသားချွန်းတို့သည် ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ထားသော လီယိုပတ် အမည်ရှိ မော်တော်သင်္ဘောဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြသည်။

ပေါလ်တို့က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရိုဆီတာနှင့် ချွန်းတို့သည် သင်္ဘောကုန်းပတ် ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘော၏ အောက်ပိုင်းသို့ ဆက်လျှောက်သွားကြရာ ပေါလ်တို့က မမြင်ရတော့ချေ။

“သူ့ကို ဘာများသွားလုပ်တာပါလိမ့်”

ဂျူးက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သိနိုင်ဖို့က တစ်နည်းပဲရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ဂျူးကိုပါ ခေါ်၍ သင်္ဘောဆိပ်နားဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ယင်းသို့သွားရာတွင်လည်း အဝေးမှ မမြင်နိုင်အောင် သဲသောင်ခုံများကို အကာအကွယ်ယူလျက် သွားကြသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် သင်္ဘောဆိပ်အောက်နားရှိ ရေစပ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ပေါလ်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေပုံရသဖြင့် ဂျူးက...

“ခင်ဗျားက ဘာများလုပ်ဦးမလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မယ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် သင်္ဘောပေါ် ဘာများ တက်လုပ်ကြသလဲဆိုတာတော့ ကျုပ် သိချင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ရေထဲဆင်း၍ ဆိပ်ခံတံတား၏ သစ်သားဘောင်များနှင့် ကွယ်ပြီး သင်္ဘောအနီးသို့ ကပ်သွားပေသည်။

ဂျူးသည်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။

မကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက်သား သင်္ဘော၏ဘေးနားသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက် သင်္ဘောပေါ်မှ စကားပြောသံလိုလို ကြားရသဖြင့် ပေါလ်လည်း ဂရုစိုက်နားစွင့်ထောင် ကြည့်ရာ ရိုဆီတာနှင့် ချွန်းဆိုသူတို့သည် တရုတ်(ကန်တုန်)ဘာသာဖြင့် စကားပြောနေသံကို ကြားရလေ သည်။ သဲကွဲစွာ မကြားရသဖြင့် ပေါလ်သည် သတိထားပြီး နားထောင်ကြည့်သော်လည်း ဘာပြောနေမှန်း မသိရချေ။ စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစသာ ကြားရလေသည်။

ခဏမျှကြာသော် နှစ်ယောက်သားရယ်မောကြပြီး လျှောက်ထွက်သွားကြလေသည်။

“သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲဗျ”

ဂျူးက ပေါလ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ပေါလ်သည် တရုတ်ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းကြောင်း သိ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အတိအကျတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်က စကားတစ်လုံးစ နှစ်လုံးစပဲ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ခန့်မှန်းပြီးပြောရရင်တော့ ချွန်းဟာ ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတဲ့အရပ်ကို သွားဖို့ရှိတယ်လို့ ကျုပ် နားလည်လိုက်မိတယ်၊ သူ့ကိုလွှတ်တဲ့ လူရဲ့အမည်ကတော့ မွန်တီဖိုးတဲ့၊ အဲဒါ ခင်ဗျား နားလည်သလား”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဂျူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်၊ တစ်ခါက ရိုဆီတာနဲ့ ဂျက်ကော့တို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြတော့ အဲဒီစကားလုံးသုံးတာ ကျုပ် မှတ်မိတယ်”

ပေါလ်သည် လီယိုပတ်အမည်ရှိ သင်္ဘောကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ခြင်းမရှိပဲ ရှုပ်ပွဲ ညစ်ပေနေလေသည်။

သင်္ဘော၏ ဘေးတွင် မော်တော်ပွဲချိတ်စက် တပ်ထားသော ရော်ဘာလှေငယ်တစ်စင်းကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

“တစ်ခုတော့ သေချာတယ်၊ ဒီသင်္ဘောအခြေအနေက သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ ပင်လယ်ထဲကျမှ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ရေကူးဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားရလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း... လာ ကျုပ်တို့သွားကြဖို့”

ဤသို့ပြောရင်း ပေါလ်သည် ဂျူးကိုခေါ်၍ ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းဆက်လျှောက်သွားရင်း ဂျိုးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးနေရာ ပေါက်က....

“ဘာများပြုံးနေတာလဲ၊ ဘာရယ်စရာ ပြုံးစရာ စဉ်းစားမိလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရယ်စရာကောင်းတာက တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားပဲ၊ ဩစတြေးလျနိုင်ငံသားဖြစ်ပြီးတော့ ပြင်သစ်လိုရော တရုတ်ဘာသာစကားပါ တတ်တဲ့လူဆိုလို့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဩစတြေးလျနိုင်ငံက စာသင်ကျောင်းတွေက ဘာသာစုံ သင်ပေးတာပဲလား”

ဂျိုးက ရယ်ကာမောကာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ပေါက်က...

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ အရေးထဲ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟု စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

သူတို့ ရောက်သွားကြသောအခါ ရိုဆီတာက ဘားကောင်တာအနီးတွင်ရပ်နေပြီး မာစီယာဆိုသူက ဘရမ်ဒီတစ်ခွက် ငဲ့ပေးလေသည်။

ရိုဆီတာသည် ပေါက်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟော... အတော်ပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့က လေကောင်းလေသန့်ရအောင်ဆိုပြီး လမ်းထွက်လျှောက်တာပါ၊ ဘာများ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့လဲ”

ပေါက်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ည ကိုးနာရီလောက်မှာ စထွက်ကြတော့မယ်”

“ဟုတ်လား၊ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကူးရမှာက အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ပျမ်းမျှနှုန်းဆိုရင် ခုနစ်နာရီလောက် ကြာလိမ့်မယ်၊ ရာသီဥတုအခြေအနေမဆိုးဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဝေးမောက်ဆိုတဲ့အရပ်နားက ကမ်းခြေမှာ ချပေးလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်တို့ကို ဟိုမှာ ဆီးကြိုမယ့်အစီအစဉ် ရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့သားတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ဆီးကြိုပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုးနာရီ နောက်အကျဆုံး လန်ဒန်မြို့ကို ဆက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ လန်ဒန်ရောက်ပြီးရင်တော့ ကျုပ်တို့တာဝန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားတို့ ကြည့်စခန်းသွားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်း သွားကြရင် တစ်ခုခု ချွတ်ချော်ပြီး အဆင်မပြေဖြစ်ရင်ကော”

ဂျိုးက ဝင်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ ချွတ်ချော်တယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကိုင်း... နောက်မှ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့”

ရိုဆီတာက စကားကိုဖြတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ဂျိုးသည် ရိုဆီတာပြောသွားသည့်စကားကို ဘဝင်ကျဟန် မတူချေ။

“ကျုပ်ကတော့ အခုသွားမယ့်ခရီးက ဘေးကင်းရန်ကင်းပျံ့မလားလို့ စိတ်ထဲက စိုးရိမ်နေမိတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ အဆင်ပြေမယ် ထင်သလား”

“ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုများထင်လို့လဲ”

ပေါက်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဂျိုးသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေပြီးနောက်...

“တစ်ခုခုတော့ သေချာတယ်၊ ဒီနေ့ညဟာ ကျုပ်တို့ခင်ဗျားတို့အဖို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းမယ့် ည ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

(၇)

ညဉ့်အချိန်ဖြစ်၍ သင်္ဘောဆိပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူလှုပ်ရှားမှုမရှိပဲ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေနေလေသည်။ မီးရောင်ဆို၍ ခြောက်ပေခန့်မြင့်သည့်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်ခု၏ အလင်းရောင်သာ ရှိနေသည်။ မှုန်မှုန်မွှားမွှားမီးရောင်တွင် လီယိုပတ်သင်္ဘောကို ကြည့်ရသည်မှာ လုံးဝ လှပတင့်တယ်ခြင်းမရှိဘဲ ကျက်သရေတုံးသည်ဟုပင် ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

သင်္ဘောနှင့်လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်အုပ်စု ရောက်သွားချိန်၌ မာစီယာနှင့် ဂျက်ကော့တို့သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ရှိနေကြပြီး ဖြစ်သည်။

ခရီးသည်များကို ခေါ်ဆောင်၍ ခေါ်သွားသူကား ရိုဆီတာပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်တွင် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမိ၏သားရေသေတ္တာကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။ သူသည် နာဒီးမိအား အထူးအရေးပေး ဂရုစိုက်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

ပေါလ်နှင့် ဂျူးတို့က အဘိုးကြီးဟာမစ်နှင့် မစ္စကကင်းဘဲလ်တို့အား နှစ်ယောက်ကြားညှပ်လျက် ဆွဲခေါ်သွားပေသည်။

ရိုဆီတာသည် ပေါလ်အား လက်တို့၍ ခေတ္တ ရပ်ခိုင်းလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့မသွားခင် ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာလဲ၊ ဘာပြဿနာများ ရှိနေပြန်လို့လဲ”

ပေါလ်က စိတ်တိုဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ကျုပ်ကို ပေးထားပါ၊ စိတ်တော့မရှိပါနဲ့”

ရိုဆီတာက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် လက်ကိုဖြန့်တောင်းရင်းပြောရာ ပေါလ်ကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် သူ၏ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်ကလည်း နားလည်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားက အဓိကခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေတာကိုး”

ပေါလ်က ပြောလိုက်သောအခါ ရိုဆီတာကလည်း ခေါင်းညှိလိုက်သည်။

“ကိုင်း... ကျန်တဲ့ခရီးသည်တွေနဲ့အတူ ဆက်သွားတော့”

ဤသို့ပြောရင်း ရိုဆီတာသည် သူ၏တပည့် ဂျက်ကော့အား လှမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

“ဟေ့.. အားလုံး အဆင်သင့်ပဲကွ”

ပေါလ်သည် သင်္ဘော၏ ကယ်ဘင်အခန်းသို့ ဆက်လျှောက်သွားရာ အခြားခရီးသည်များ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းလယ်ရှိစားပွဲတွင် အားလုံးပိုင်းထိုင်နေကြပုံက ကုမ္ပဏီ သို့မဟုတ် အစိုးရဌာနတစ်ခု၌ ဒါရိုက်တာလူကြီးများ အစည်းအဝေး ကျင်းပခါနီး စုရုံးရောက်ရှိနေကြပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဂျူးသည် ပေါလ်ကိုမြင်လျှင် သူ၏ဘေးနားတွင် ထိုင်ရန် နေရာလှပ်ပေးရင်း...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာလဲဗျ”

ဟု မေးလေသည်။

ပေါလ်က ပြန်မဖြေမီ ရိုဆီတာကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး စားပွဲထိပ်နားတွင် ရပ်လျက် မိန့်ခွန်းပြောသလို ဟန်မျိုးဖြင့် စကား စပြောလေသည်။

“ခရီးသည်များခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သွားရမယ့် ခရီးရှည်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့် ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ရေလက်ကြားပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးသွားရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ မိုးလေဝသ သတင်းကြေညာချက်အရ ရာသီဥတုအခြေအနေသာကောင်းမယ်ဆိုရင် လူကြီးမင်းတို့အားလုံးဟာ အင်္ဂလန်ပြည် ဝေးမောက်

ကမ်းခြေကို အချိန်ခုနစ်နာရီအတွင်း ချောမောစွာ ရောက်ရှိသွားပါလိမ့်မယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျုပ်တို့အဖွဲ့က လူတစ်ယောက်က အသင့်စောင့်ကြိုနေပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့ကို လန်ဒန်မြို့အရောက် ပို့ပေး လိမ့်မယ်။ အခု သင်္ဘောခရီးသွားနေချိန်မှာပင် ခရီးသည်များအားလုံး မိမိတို့အခန်းမှာပဲ နေကြစေချင်ပါတယ်။ အခု ကျုပ်ပြောသွားတာနဲ့ ပတ်သတ်လို့ မရှင်းတာရှိပါသေးသလား... မေးမြန်းစရာ ရှိပါသေးသလား”

မည်သူကမှ ထ၍မေးမြန်းခြင်း မပြုကြသဖြင့် ရိုဆီတာသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခရီးသည်များထဲက ဆာတို့သူများ ရှိရင် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်တွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီဖျော်သောက်ချင်ရင်လဲ မီးဖိုတစ်ခု အသင့်ပြင်ထားပါတယ်။ ကိုင်း... နောက်မှ တွေ့ကြသေး တာပေါ့”

ထိုမျှနှင့် စကားဖြတ်ပြီး ရိုဆီတာသည် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် အင်ဂျင်စက်နှိုးသံ ကြားရပြီး မော်တော်သင်္ဘောသည် စတင်လှုပ်ရှား ရွေ့လျားစ ပြုပေတော့သည်။

ပေါလ်သည် ကယ်ဘင်အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရာ မာစီယာဆိုသူသည် သင်္ဘောဆိပ်ခံ ဗောတံတားထိပ်တွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရလေပြီ။

ပေါလ်လည်း ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး ဂျူးက စီးကရက်တစ်လိပ် လာပေးလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ မစ္စတာပေါလ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျ”

ဂျူးက မေးသဖြင့် ပေါလ်ကလည်း...

“ဒီလူတွေက သူတို့ရဲ့အလုပ်တာဝန်ကိုတော့ ကျွမ်းကျင်ပုံရပါတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေး နာဒီးမိဘက်သို့ လှည့်စကားပြော ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွယို၊ အားလုံး အိုကေပဲလား”

နာဒီးမိက ပေါလ်အား ပြုံးပြလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ မစ္စတာရိုဆီတာက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲနော်၊ သူ့ကို မြင်ရတာနဲ့ပဲ အလိုလို စိတ်အားတက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ခရီးဆုံးအထိ ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူး ထင်ပါတယ်”

“အေး... မင်းထင်တဲ့အတိုင်း ချောမောပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲကွယို”

ပေါလ်လည်း စကားဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုင်ခုံတွင် နောက်သို့ အသာမီထိုင်ရင်း စဉ်းစားနေ လေသည်။

သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ရိုဆီတာက တောင်းယူ သိမ်းထားလိုက်ခြင်းနှင့် ပတ်သတ်၍ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေပေသည်။

မိမိသေနတ်ကို သိမ်းယူထားလိုက်ခြင်းသည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောခရီးသွားခြင်း၏ အစဉ်အလာ စည်းကမ်းအရ ခေတ္တသိမ်းယူထားလိုက်ခြင်း ဟုတ်မှဟုတ်ပါ၏လော။

ရိုဆီတာ၏စိတ်တွင် မရိုးသားသောအကြံအစည်တစ်ခုခုရှိ၍ မိမိ၏သေနတ်ကို သိမ်းယူထား လိုက်ခြင်းပေလော။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပေါလ်သည် သူ၏လျှို့ဝှက်လက်နက်တစ်ခု ကျန်ရှိသေးသဖြင့် အထူးစိုးရိမ် ကြောင့်ကြစရာ မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပီပီကေ”အမျိုးအစား မောင်းပြန်ပစ္စုပ္ပန်တိုက်လဲသေနတ်ငယ်တစ်လက်ကို ပေါလ်က သူ၏လက်ဝဲဘက် ခြေသလုံးနားတွင် ပလာစတတ်တံပြားဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာကပ်ချည်ထားရာ ယင်းပစ္စုပ္ပန်တိုက်ကြောင်းကို ရိုဆီတာက လုံးဝရိပ်မိပုံ မရချေ။

ထို့ကြောင့် ပေါလ်သည် ခပ်အေးအေးပင် ထိုင်နေရင်း မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတွင် ရိုဆီတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသူ တရုတ်လူမျိုး ချွန်းအား မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ချွန်းသည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်၍ ဖတ်နေရာ ပေါလ်က ဘာစာအုပ်များပါလိမ့်ဟု တွေးမိလိုက် သေးသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရိုဆီတာ၏အခန်းထဲ၌ တွေ့ခဲ့သော မော်စီတုန်း၏ သင်ကြားချက်များစာအုပ် ကိုလည်း ပြေးသတိရမိလေသည်။

ယင်းအချက်နှင့် ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့မှ မစ္စတာချွန်းဆိုသူသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် လူတစ်ယောက်ပါတကားဟု ကောက်ချက်ချခဲ့လေသည်။

ပေါလ်၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်များသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသို့ စွန့်စားထွက်၍ ငါးဖမ်းခြင်းအလုပ် လုပ်ခဲ့ကြသည်ဟု သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားနည်းဖြင့် သိခဲ့ရလေသည်။ ယင်းမျိုးရိုးဦးရေကြောင့်ပဲလား မပြောတတ်၊ ပေါလ်သည် ငယ်စဉ်မှစ၍ ပင်လယ်ပြင်ကို သဘောကျပြီး ပင်လယ်ခရီး သွားလာခြင်းကို ဝါသနာပါခဲ့သည်။ ရေကြောင်းအတတ်ပညာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လေ့လာတတ်မြောက်ရုံမက အလျားပေသုံးဆယ်ရှိ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်ပြည်နှင့် ပြင်သစ်ပြည်အကြား ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်အတွင်းရှိ ကျွန်းများ၏ တည်နေရာ အနေအထားကို ကောင်းစွာကျွမ်းကျင်နေပေရာ ယခု ရိုဆီတာ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ရေလက်ကြားပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးသွားရာ၌ မည်သည့်နေရာရောက်၍ မည်မျှခရီးပေါက်နေပြီကိုလည်း ကောင်းစွာခန့်မှန်း သိရှိနေပေသည်။

ရာသီဥတုအခြေအနေက မဆိုးလှသော်လည်း ပင်လယ်ရေပြင်တွင် လှိုင်းတံပိုးများ ထနေသဖြင့် သူတို့၏ လီယိုပတ်မော်တော်သင်္ဘောသည် အနည်းငယ် လှမ်းနေလေသည်။

အဘိုးကြီးဟာမစ်နှင့် မစ္စကင်းဘဲလ်တို့ဆိုလျှင် ပင်လယ်လှိုင်းမူးနေကြပြီ ဖြစ်သည်။ စမထွက်မီ ရိုဆီတာက ခရီးသည်များအား လှိုင်းမူးပြေစေသည့် ဆေးပြားများပေး၍ သောက်ခဲ့ကြသည့်ကြားမှပင် အဘိုးကြီးနှင့် မစ္စကင်းဘဲလ်တို့က လှိုင်းမူးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ဘောက ယိမ်းထိုးပြီး လူးနေခြင်းကြောင့် ပို၍ အနေရအထိုင်ရခက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပင်လယ်ခရီးသွားခြင်းအတွေးအကြံပြုရန်နေသူ ပေါလ်အဖို့မှာမူ လုံးဝလှိုင်းမူးခြင်း မဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

မကြာမီ သူ သိနေသော လီဟာနိုင်ငံမီးပြမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်ကို မြင်ရလေရာ ပေါလ်က သူ၏အဖော် ဂျိုးအား...

“ဒီမယ်၊ ကျုပ်တို့ အတော်ခရီးပေါက်ပြီဗျ၊ ရာသီဥတုသာ ဒါထက်ပိုဆိုးမလာဘူးဆိုရင် အလွန်ဆုံး နောက်နှစ်နာရီပဲ ကြာတော့မယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“အင်း... ခင်ဗျားပြောသလို မြန်မြန်ရောက်မှပဲ ကောင်းမယ်၊ ကျုပ်တော့ လှိုင်းမူးပြီးနေတာကို အတော်အခံရခက်နေပြီ”

ဟု ရှုံ့မဲ့ရင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ဤတွင် ပေါလ်က တည်ကြည်လေးနက်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်တော့ အခြေအနေကို တယ် သဘောမကျချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကုန်းပတ်ပေါ်ခဏတက်ပြီး ဟိုဆရာကြီးနဲ့ သွားဆွေးနွေးလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တက်၍ ဆရာကြီးရိုဆီတာ၏ အခန်းတံခါး သွားခေါက်လိုက်လေသည်။

ခဏမျှကြာလျှင် တံခါးပွင့်လာပြီး ရိုဆီတာက ခေါင်းပြုကြည့်လေသည်။

“ဘာလဲ... ဘာကိစ္စလဲ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ရိုဆီတာက သူ့အား လာနောက်ယှက်ခြင်းကို သဘောမကျသည့်ဟန်ဖြင့် ခပ်မာမာပြောသော်လည်း ပေါလ်က ဂရုမစိုက်ချေ။

“ဒီမယ်.. သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ဓာတ်ဆီနဲ့တွေ့ မွန်နေတယ်ဗျ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ စုံစမ်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အဘိုးကြီးဟာမစ်မမျှ အတော်နေမကောင်းဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အခြေအနေကြည့်ရတာ သိပ်ဟန့်ပုံမရဘူး”

သည်တော့မှ ရိုဆီတာသည် နှာခေါင်းရှုံ့လျက် လှည့်ပတ်နမ်းကြည့်ပြီးနောက် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ် နားလည်ပါပြီ။ ဓာတ်ဆီနဲ့တွေ့ မှန်နေတာ မှန်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို လေကောင်းလေသန့်ရအောင် ကုန်းပတ်ပေါ် ခဏခေါ်တင်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်က ဂျက်ကော့ကို အင်ဂျင်စက်ခန်း စစ်ကြည့်ခိုင်းမယ်”

ရိုဆီတာကပြောသဖြင့် ပေါလ်လည်း အောက်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်းပြီး ဂျုံးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို ဆွဲ၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းတံပိုးများ အသင့်အတင့်ရှိနေပြီး ရေပြင်လေကလည်း အတော် ထန်နေသဖြင့် လေကောင်းလေသန့် ကောင်းစွာရရှိသည်။ သို့သော် ရေလှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ဘောက အနည်းငယ်လှူးလျက် ရှိနေလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် အင်ဂျင်စက်ခန်းသို့ဝင်သည့် တံခါးအနီးတွင် ဒူးထောက်နေရာမှ ပျောက်သွားသဖြင့် ပေါလ်လည်း ဂျုံးအား အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို ကြည့်ထားရန် မှာကြားပြီးနောက် ဂျက်ကော့ဝင်သွားသည့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။

အင်ဂျင်စက်ခန်းသို့ ဆင်းသည့်နေရာက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျက်ကော့သည် လျှပ်စစ်မီးခလုတ်ကို လက်ဖြင့် စမ်းရှာပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသော လျှပ်စစ်မီးရောင်တွင် သေချာစွာကြည့်လိုက်မှ မျက်လုံးပြူးသွားမိပြန်သည်။ အောက်ကြမ်းပြင် သူ၏ခြေထောက်ရှိရာ၌ ဓာတ်ဆီတွေ တစ်လက်မခန့် အိုင်ထွန်းနေလေသည်။

ဂျက်ကော့လည်း စက်ခန်း၏အပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြန်တက်လာခဲ့ရာ ပေါလ်က ဆီး၍...

“ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ဂျက်ကော့သည် ထိုမေးခွန်းကို လုံးဝမဖြေပဲ သင်္ဘော၏ ပဲ့ကိုင်စက်ပိုင်းရှိရာ ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

သည်တော့မှ ဂျုံးက ပေါလ်အနီးသို့လာပြီး မေးပြန်သည်။

“ဂျက်ကော့ကတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထင်တာ မှန်းပြောရရင် သင်္ဘောရဲ့ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကီ မလုံလို့ ဓာတ်ဆီတွေ ယိုထွက်နေတယ်ထင်တာပဲ”

“မှန်တယ်ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ဤကား ရိုဆီတာက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ရုတ်တရက် ပေါလ်တို့ရှိရာသို့ရောက်လာပြီး ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုဆီတာ ကပင် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါအတွက် ဘာမှတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီတွေ အပိုပါပါတယ်။ အဲဒီ အပိုတိုင်ကီက ဓာတ်ဆီနဲ့ပဲ ခရီးဆုံးထိအောင် တောက်လျှောက်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် ဂျက်ကော့က အင်ဂျင်စက်ကို ဆီပေးတဲ့ပိုက်တွေ လမ်းကြောင်းပြောင်းထားလိုက်ပါပြီ။ အခြေအနေက ချက်ချင်းပဲ ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့က သင်္ဘောအောက်ခန်းကို ပြန်သွားဖို့ လိုသေးသလား”

ပေါလ်က ပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ထဲက တစ်ယောက်တော့ ဒီကုန်းပတ်ပေါ် ခဏနေနိုင်ပါတယ်။ မစ္စတာဟာမစ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရင်း ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ နေပါ။ ဒါလောက်ဆိုရင် အဘိုးကြီးလဲ ကောင်းသွားမှာပါပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး ရိုဆီတာသည် ပဲ့ကိုင်စက်ပိုင်းရှိရာ သင်္ဘောဦးဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ပေါလ်လည်း သူ၏ အဖော်ဖြစ်သူ ဂျမကော့အမျိုးသား ဂျုံးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီပေါ်မှာ ခဏရပ်နေမလား”

ဂျုံးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ပေါလ်က..

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်က အောက်ထပ်ကို ဆင်းနေပြီး တခြားခရီးသည်တွေ အခြေအနေကိုပါ လေ့လာကြည့်ဦးမယ်”

ဟု ပြောပြီး သင်္ဘော၏အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ သင်္ဘောအောက်ခန်းတွင် ဓာတ်ဆီနံ့တွေ ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် ခရီးသည်များကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်က အားနည်းသလို မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော်လည်း နာဒီးမ်ကတော့ နေထိုင်ကောင်းနေပုံရသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရုတ်အမျိုးသား ချွန်းကတော့ လက်ပိုက်ပြီး မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးပိတ်ကာ ထိုင်နေသည်။

ပေါလ်သည် မှန်ပြတင်းပေါက်ငယ်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးသင်္ဘောတစ်စင်းမှ ရေကြောင်းပြမီးများဖြစ်သော အနီရောင်နှင့် အစိမ်းရောင် မီးများကို မြင်ရလေသည်။

ဂျိုးသည် အဘိုးကြီးဟာမစ်အား တွဲခေါ်၍ ဆင်းလာပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ထိုင်စေလေသည်။

ပေါလ်ကိုမြင်လျှင် ဂျိုးက ပြုံးဖြူဖြူနှင့်...

"ပြင်ဘက်မှာ ရာသီဥတုအခြေအနေက သိပ်မကောင်းလှဘူးဗျ၊ မိုးကလည်း ရွာနေတယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တကယ်လည်း မိုးက ရွာလျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံလို အသံတစ်ခု မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့၏ လီယိုပတ် သင်္ဘောတစ်ခုလုံး လူးသွားပေရာ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ခမျာ တစ်ဖက်သို့ လွင့်ကျသွားသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်သည်။

အင်ဂျင်စက်များ ရုတ်တရက်ရပ်သွားကာ လီယိုပတ်သင်္ဘောသည် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောနေလေတော့သည်။

ပေါလ်သည် ရိုဆီတာ၏အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

ခဏကြာလျှင် တံခါးပွင့်လာပြီး ရိုဆီတာက ခေါင်းပြုကြည့်လေသည်။ သူ၏လက်တွင်ကား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် အသင့်ကိုင်ထားလေသည်။

သေနတ်ကလည်း ပေါလ်၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ချိန်ထားလျက်..

"ဟေ့လူ... အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းသွားပါ"

ဟု ခပ်ထန်ထန်ပြောလေသည်။

သို့သော် ပေါလ်က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် လုံးဝမပြဘဲ ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်နေသည်။

"ဒီမယ် ရိုဆီတာ၊ ခင်ဗျားက သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ပြဿနာအခက်အခဲတစ်ခုခုရှိရင် ကျုပ်တို့ခရီးသည်တွေအနေနဲ့ သိပိုင်ခွင့်ရှိတယ်"

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာက...

"ဒါတော့ ကျုပ်က အသိပေးဖို့သင့်ပြီလို့ ယူဆတဲ့အချိန်ကျမှ အသိပေးမယ် ဒါပဲ"

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်၏ရင်ဘတ်ကို တွန်း၍ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သင်္ဘောအောက်ခန်းဘက်ဆီမှ ဂျိုးက..

"အပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျ"

ဟု လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

သူ၏ ပြောလိုက်ပုံလေသံက စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့်ပဲလား မသိ၊ စောစောကလို မရည်မွန်တော့ ပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ထန်ထန်ဖြစ်လာသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်မှာ တရုတ်ရှင်ကြေးနေပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးနာဒီးမ်က ရော့မော့ နှစ်သိမ့် နေလေသည်။

အဘိုးကြီးဟာမစ်သည် စောစောကလို လူမမာဟန်မျိုး မဟုတ်တော့ပဲ အသက်ဝင်လှုပ်ရှား လာဟန်ဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ပုခုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ယုယာဖက်ထားရင်း အားပေးနေသည်။

ပေါလ်သည် ခရီးသည်များအား တစ်ဦးစီအကဲခတ်ကြည့်ရာ တရုတ်အမျိုးသားချွန်း၏ အပြုအမူက စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိလေသည်။

ချွန်းသည် မည်သို့မှ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်းစသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု လုံးဝဖြစ်ပုံမရဘဲ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်ပင် ထိုင်နေလေသည်။

ပေါလ်သည် သင်္ဘော၏ ပို့ဟိုးလ်ခေါ် မှန်ပြတင်းပေါက်အဝိုင်းတစ်ခုကိုဖွင့်၍ ပြင်ဘက်သို့ ကြည့် လေသည်။

ထိုအချိန်၌ တစ်စုံတစ်ခုမီးစွဲလောင်သည့်အနံ့တစ်မျိုး စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်နေပြီး ရှိဆီတာနှင့် ဂျက်ကော့တို့ နှစ်ယောက်သား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ငြင်းခုံနေသံကိုပါ ကြားနေရလေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီသင်္ဘောက ကြာရှည်ခံတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှလဲ လုပ်လို့ မရဘူး”

ဂျက်ကော့က စိတ်ပျက်အားလျှော့ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ရှိဆီတာက..

“အခု ငါတို့ဟာ ကမ်းနဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ငါးမိုင် ခြောက်မိုင်လောက် ရှိမယ်၊ အလွန်ဆုံး ခုနှစ်မိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် မဆိုးပါဘူး၊ ငါတို့ ရော်ဘာလှေနဲ့ ပြောင်းစီးကြမယ်၊ လှေကိုသာ ရေပြင်ကို ချလိုက်တော့၊ ဖစ္စဘီအရပ်ရောက်ရင် ဟိုက ငါတို့မိတ်ဆွေတွေက အကူအညီပေးပါလိမ့်မယ်”

ထိုမျှသာ ပေါလ်က ကြားလိုက်ရပြီး နောက်ထပ်ပြောသည့်စကားများကိုမူ လေထန်လာသဖြင့် မကြားရတော့ချေ။

ဂျမေကာကျွန်းသား ဂျိုးသည် မကျေမချမ်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပေါလ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး...

“ဘာဖြစ်နေသလဲဗျ”

ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။

“သူတို့အချင်းချင်း ပြောသံကြားရတာတော့ ဒီ လီယိုပတ်သင်္ဘောဟာ ဆက်ခတ်မောင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ကျန်တဲ့ခရီးကို ရော်ဘာလှေနဲ့ ဆက်သွားမယ်လို့လဲ ပြောနေသံကြားရတယ်”

“ရော်ဘာလှေနဲ့ သွားလို့ကတော့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒီနေရာကဆိုရင် ကမ်းနဲ့ ခြောက်မိုင်လောက်ပဲ ဝေးတော့တယ်လို့ သိရ တယ်၊ ပြီးတော့ ရော်ဘာလှေမှာ ပဲ့ချိတ်အင်ဂျင်စက် တပ်ဆင်ထားတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ ရော်ဘာလှေ က ငယ်တဲ့အတွက် တစ်ကြိမ်မှာ လူလေးယောက်ပဲ စီးလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှိဆီတာအဖို့ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ခက်ခဲမယ်မထင်ပါဘူး”

ပေါလ်၏ စကားအဆုံးတွင် ရှိဆီတာကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူ၏ လက်တွင်ကား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

သေနတ်ပြောင်းဝကို ပေါလ်နှင့်ဂျိုးတို့ရှိရာဘက်သို့ လှည့်ချိန်ထားပြီး...

“အိုကေ... ခင်ဗျားတို့ ထိုင်နေကြစမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်နှင့် ဂျိုးတို့လည်း ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

သို့သော် ပေါလ်သည် ရှိဆီတာမမြင်အောင် သူ၏လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြေသလုံးတွင် ဝှက်ချည်ထား သော ပီပီကေ ပစ္စတိုလ်သေနတ်ငယ်ကို အသာစမ်းလိုက်သည်။

ရှိဆီတာသည် အိန္ဒိယသူနာအေးမိဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကိုင်း... ကလေးမ၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

နာဒီးမံသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... နားမလည်ဘူးရှင်”

ဤတွင် ရိုဆီတာသည် ဒေါသထွက်လာပြီး နာဒီးမံ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းက သေချင်လို့လား... သွားစမ်း... ကုန်းပတ်ပေါ်တက်စမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ရိုဆီတာသည် နာဒီးမံအား အတင်းတွန်းထုတ်လိုက်သည်။

နာဒီးမံလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ထွက်သွားရရှာလေသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ခမျာ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျဟန်ဖြင့် ထိုင်ခုံတွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေ သည်။

ပေါလ်သည် စိတ်ထဲမှ မခံချင်ဖြစ်လာသဖြင့်...

“နေပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ... သဘောနစ်မြုပ်တဲ့အခါ ဒီတိုင်းပဲ သီချင်းဆိုပြီး ငုတ်တုတ်အသေခံကြရမှာလား”

ဟု ဘုကျကျမေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရိုဆီတာသည် ပေါလ်၏စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပဲ တရုတ်လူမျိုး ချွန်းကိုသာ တရုတ် ဘာသာဖြင့် သွက်လက်စွာ ပြောလေသည်။

“ဒီမယ်.. ကုန်းပတ်ပေါ် မြန်မြန်တက်ပါ၊ သဘောက နစ်တော့မယ်”

ဤတွင် တရုတ်အမျိုးသားချွန်းသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူသည် အဘိုးကြီးဟာမစ်၊ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်နှင့် ပေါလ်တို့ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် ရိုဆီတာ အား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သူ၏လက်တွင်လည်း ဝေါလ်သာပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ဒီမယ် ရိုဆီတာ၊ ခင်ဗျားဟာ အတော်လာတဲ့သူပဲ၊ သွေးအေးအေးနဲ့ ဟာပေးပရက်စ်တန်ကို သုတ်သင်ရှင်းပစ်လိုက်တာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုနည်းက ပိုပြီးတောင် ထိရောက်သေးတယ်၊ လူ လေးယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက် အပျောက်ရှင်းတဲ့နည်းပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက...”

ချွန်း၏ စကားမဆုံးမီ ရိုဆီတာသည် သူ၏ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျည်ဆံသည် လူကိုမမှန်ပဲ သဘော၏ နံရံတစ်နေရာကိုထိပြီး သစ်သားစများ ကြွေ ကျထွက်လာသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟစ်အော်လိုက်ချိန်တွင် ပေါလ်သည် ဂျိုးအား တွန်းဖယ်ပစ်ရင်း သူ၏ ပီပီကေပစ္စတိုလ်သေနတ်ဖြင့် တရုတ်လူမျိုးချွန်းအား ပစ်လိုက်သည်။

သူ၏ သေနတ်ကျည်ဆန်သည် ချွန်း၏မျက်နှာဘေးနားသို့ ထိမှန်သွားကာ သွေးများ ယိုစီးထွက် ကျလာသည်။

ချွန်းသည် သူ၏ကိုယ်ကို ချာကန်လှည့်ပြီး သဘောကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။

ရိုဆီတာက သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် သုံးချက်ဆင့်ကာ ရမ်းပစ်လိုက်ချိန်တွင် ပေါလ်က စားပွဲတစ်လုံး၏အောက်သို့ ဝင်၍ အကာအကွယ် ယူထားလိုက်သည်။

သေနတ်သံများ ငြိမ်သွားသောအခါ အခန်းတံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပေါလ်သည် ကပျာကယာကြည့်ရာ ဂျိုးကလည်း ကြိုတင်မတ်တတ်ထနေပြီ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်က ဂျိုးအား အတင်းဖမ်းဆွဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးအပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆင့်ထွက်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ... မြင်ရဲ့လား၊ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်ယောက် တံခါးဆီ ထလာမယ်ဆိုတာ သူတို့က သိနေတယ်ဗျ”

ပေါလ်က ဂျိုးအား သတိပေးပြောလိုက်ရသည်။

ဂျိုးသည် သဘောပေါက်သွားလျက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒါမျိုးမှာ တကယ် လျင်တယ်လို့ ဝန်ခံရပါမယ်”

ဂျိုးက ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ပေါလ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကလဲ ရှေ့နေတစ်ယောက်သာ ဆိုတယ်၊ အရေးကြီးရင် မဆိုးလှပါဘူး”

ပေါလ်၏စကားကြောင့် ဂျိုးသည် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“အလို... ခင်ဗျားက ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိနေလို့လား”

ထိုအခါ ပေါလ်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနာမည်က ဒါစီပရက်စကတန် ဖြစ်တယ်၊ အသက်က နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ရှိပြီ၊ ဘီလပ်က ဝတ်လုံစာမေးပွဲ အောင်ခဲ့တယ်၊ ၁၉၆၇ ခုနှစ်ကစပြီး ဂျပေကာနိုင်ငံမှာ ရှေ့နေလိုက်ခဲ့တယ်၊ အိမ်ထောင်ရှိပြီးသား သမီးနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်၊ အခု ခင်ဗျားက ခင်ဗျားရဲ့အကို ဟာပေးပရက်စ်တန် ပျောက်ဆုံးနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ လိုက်စုံစမ်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတွေကို ခင်ဗျား အားလုံးသိနေမှ ကျုပ်ရဲ့အကိုအကြောင်းကိုပါ သိသလားဗျာ”

“သိတယ်၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်က ဆရာကြီးများက ခင်ဗျားရဲ့အကိုရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အလေးချိန် ပေါင်ခြောက်ဆယ်ရှိတဲ့ ကျောက်ဆူးသံကြိုးကြိုးနဲ့ တုပ်နှောင်ပြီး ရေထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်”

ဂျိုးအမည်ခံ ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာအမူအယာက အလွန်စိတ်ထိခိုက်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရော်ဘာလှေမှ ပဲ့ချိတ်အင်ဂျင်စက်နှိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ... လာဗျာ၊ သွားကြည့်ရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် အခန်းတံခါးကို သေနတ်ဖြင့် လေးချက်ဆင့်ပစ်လိုက်ရာ တံခါးရွက် ကြီး ပြုတ်ထွက်ကျသွားလေသည်။

ပေါလ်လည်း ဂျိုးကိုပါ ဆွဲခေါ်၍ ပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ သို့သော် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

ရော်ဘာလှေမှ ပဲ့ချိတ်စက်သံက ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပေသည်။

(၈)

“ကိုင်း... ရှေ့လျှောက် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဂက်စ်ဓာတ်ငွေများ ပန်းထွက်လာသကဲ့သို့ ဂျူးကန် အသံကြားလိုက်ရပြီး သင်္ဘော၏ အင်ဂျင်စက်ခန်းဆီမှ ရေခွေးငွေ့တွေ ထွက်လာလေသည်။ သင်္ဘောအချို့ နေရာများတွင်လည်း ရေဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

လီယိုပတ်အမည်ရှိ မော်တော်သင်္ဘောသည် ပင်လယ်ရေလှိုင်းကြီးများကြားဝယ် လူးလှိုင့်လျက် မရှုမလှဖြစ်နေတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်းဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်သံလိုလိုကြားရသဖြင့် ပေါလ်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို မြင်ရလေသည်။ မထင်မရှားအလင်းရောင်တွင် အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အိုမင်းလျက် အသက်တစ်ရာကျော်ခန့်ရှိပြီဟု ထင်ရပေသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား အဘိုးကြီးသည် လုံးဝကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပုံမရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာပေါလ်ခင်ဗျား၊ သူတို့တော့ သွားကြပြီ၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဒီသင်္ဘောနဲ့အတူ ရေနစ် သေကုန်အောင် ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်”

အဘိုးကြီးဟာမစ်က ပြောသဖြင့် ပေါလ်က..

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူမှရေနစ်မသေအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မစ္စက်ကင်းဘဲလ် တစ်ယောက်ကော ဘယ်လိုနေပါသေးသလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ တယ်ပြီးကောင်းပုံ မရဘူး”

ဤတွင် ပေါလ်သည် ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... ခင်ဗျားကပဲ တာဝန်ယူပြီး မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်ရောက်အောင် ခေါ်တင်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ အရက်နည်းနည်းလောက် ရအောင် ရှာစမ်းပါ၊ ဂျက်ကော့ဆိုတဲ့လူက ရမ်အရက် အလွန်ကြိုက်လေ တော့ သင်္ဘောပေါ်တစ်နေရာရာမှာ နည်းနည်းတော့ ကျန်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်၊ အရက်ရှာလိုရရင် မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ကို နည်းနည်းသောက်ခိုင်းပါ၊ သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းဖို့လဲ ပြောလိုက်၊ ကျုပ်က ဒီက လွတ်မြောက်ဖို့ နည်းလမ်းရှာဦးမယ်၊ ခပ်မြန်မြန်လဲ လုပ်ဗျ၊ အချိန် သိပ်မရှိဘူး”

ဤသို့ပြောပြီး ပေါလ်သည် သင်္ဘောပေါ် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ရှာရာ လိုက်ဖက်ကျက်ကက်ခေါ် အသက်ကယ်အင်္ကျီသုံးထည် တွေသဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

အသက်ကယ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အဘိုးကြီးဟာမစ်အား ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် မည်သို့ဝတ်ဆင်ရမှန်း မသိသဖြင့် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ရန် ကြယ်သီးများ ဖြုတ်နေရာ ပေါလ်က ဟန့်တားလိုက်ရသည်။

“ဒီမယ် ခင်ဗျားဝတ်ထားတာတွေကို ဘာမှမခွတ်နဲ့၊ ဒီ လိုက်ဖက်ကျက်ကက်ကိုသာ အပေါ်က ထပ် ဝတ်လိုက်ရုံပဲ၊ ပြင်ဘက်ကျတော့ သိပ်အေးတယ်ခင်ဗျ”

သည်တော့မှ အဘိုးကြီးလည်း အသက်ကယ်အင်္ကျီကို သူ၏ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှ ထပ်ဝတ်လိုက် သည်။

ပေါလ်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ်လျှောက်ကြည့်ရာ ရေထဲတွင် လူတစ်ယောက် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ်နေအောင် ပေါ့သည့်အရာဝတ္ထုဆို၍ သစ်သားပြား အိမ်ဖုံးတံခါးသာလျှင် တွေ့ရသည်။

ထိုသစ်သားပြားကို ပေါလ်က ထုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ပရက်စ်တန်သည် မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ကို တွဲခေါ်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ရမ်အရက်နဲ့ကို ပေါလ်က သတိပြုမိလေသည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ရမ်အရက်တစ်လုံး ကိုင်ထားပြီး လက်မောင်းအောက်တွင်လည်း နောက်ထပ်နှစ်ပုလင်း ညှပ်ထားလေသည်။

ပေါလ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ဒါစီပရက်စ်တန်က ရမ်တစ်ပုလင်းကို လှမ်းပေးလေသည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါ။ နောက်ပိုင်း အသုံးကျလာစရာ ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အသက်ကယ်ဝတ်စုံ(လိုက်ဖဲဘဲလဲ) အဟောင်းကြီးတစ်ခု တွေ့ထားတယ်။ ကျုပ်တော့ အဲဒါပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ ခင်ဗျားလဲ တစ်ခုခုအမြန်လုပ်ဦးလေ။ သင်္ဘောနစ်ဖို့ မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျ”

မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလျက်ရှိနေသည့်ကြားမှပင် သူတို့သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်နံဘေးတွင် ရပ်လျက် ရေထဲသို့ဆင်းရန် အသင့်ပြင်ထားကြလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင်ကား လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလျက် ရှိလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အာရုဏ်တက်ဖို့ နောက်တစ်နာရီလောက် လိုသေးတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာက ကမ်းနဲ့ဆိုရင် ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်လောက် ဝေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင် ပင်လယ်ဒီရေတက်လာမှာမို့ ကျုပ်တို့က ဒီရေနဲ့အတူ လိုက်သွားကြရမယ်။ အားလုံးသတိထားဖို့က ပင်ပန်းခံပြီး ရေကူးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ရေကူးတာနဲ့ မောပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူရှိန် ကုန်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ချက်က ရေထဲရောက်တဲ့အခါ ကိုယ်က အဝတ်အစားတွေ ချွတ်မပစ်ပါနဲ့။ မစွက်ကင်းဘဲလဲခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို တံခါးအဖုံး သစ်သားပြားပေါ် တင်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျားက အသာငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှဲအိပ်နေရပါပဲ။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဘေးကနေပြီး လက်နဲ့ ဖမ်းကိုင်တွယ်ထားကြရမယ်။ ကိုင်း... မရှင်းတာ မေးချင်ကြသေးလား”

ပေါလ်က စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်စဉ်မှာပင် လီယိုပတ်သင်္ဘောသည် ရုတ်တရက် တစ်ဖက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားလေရာ ဒါစီပရက်စ်တန်ဆိုသူ ဂျမကာကျွန်းသားသည် ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ပဲ ရေထဲသို့ ကျသွားလေသည်။

သို့သော် သူသည် ချက်ချင်း ရေမျက်နှာမြင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ဘေးမှ သံတန်းတစ်ခုကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ လုံးဝ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် မျက်နှာထားက ပြုံးဖြူပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါက အစမ်းလေ့ကျင့်ခန်းသဘောပဲဗျ။ ဟဲ..ဟဲ.. ဘာပဲပြောပြော ဒီ လီယိုပတ်သင်္ဘောကတော့ သက်တမ်းကုန်လုနေပါပြီ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

သူပြောလိုက်ပုံက သင်္ဘောကို သက်ရှိသတ္တဝါကဲ့သို့ နှိုင်းယှဉ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကား အဆန်းမဟုတ် လူသားတို့သည် ရှေးပဝေသဏီအခါကပင် လေ့၊ သင်္ဘောအစရှိသော ရေယာဉ်များအား သက်ရှိသတ္တဝါများသို့ သဘောထားလေ့ ရှိခဲ့ကြသည်။

ပေါလ်သည် ထိုအချက်ကို ဆင်ခြင်မိရင်း ရေထဲဆင်း၍ ကူးလိုက်လေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ လီယိုပတ်သင်္ဘောသည် ညင်သာစွာပင် ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

သူတို့၏ အဓိကရန်သူကား ရာသီဥတုအအေးဒဏ် မဟုတ်၊ ဘာမှ မမြင်ရပဲ မှောင်မိုက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် အဝတ်အစားများ ထူထဲစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြလေရာ ရေထဲရောက်၍ အနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၏အပူရှိန်က ရေ၏အအေးဒဏ်ကို ကျင့်သားရကာ ခံနိုင်ရည် ရှိလာပေသည်။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်၍ လုံးဝ မမြင်ရအောင် မှောင်မိုက်နေခြင်းက စိတ်ဓာတ် ချောက်ချားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်သည် သစ်သားပြားပေါ် ငြိမ်သက်စွာ လှဲအိပ်နေသော်လည်း ပါးစပ်က ညည်းညူနေရာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကောင်းကင်ပြင်သည် အရုဏ်တက်လာတော့မည့်အရိပ်အယောင်များ ပြသစပြုလာလေသည်။ အရှေ့ဘက်ဆီ၌ မီးခိုးရောင်သန်းသော အလင်းရောင်ခပ်မှိန်မှိန် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် အဝေးသို့ကြည့်လျှင် ကိုက်တစ်ရာထက် ပို၍ မမြင်ရသေးချေ။ ထိုအချက်ကို ပေါလ်သည် သဘောမကျနိုင်ပဲ စိုးရိမ်နေမိသည်။

အရေးထဲ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ လေသည် ပို၍အေးလာလေသည်။

သူသည် အဘိုးကြီးဟာမစ်အား ကြည့်လိုက်ရာ ဟာမစ်သည် ပေါလ်ကဲ့သို့ပင် သစ်သားပြား၏ ဘေးအစွန်းဖျားနားကို လက်ဖြင့် ဖမ်းတွယ်ထားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

လိုက်ဖ်ဂျက်ကကင်ခေါ် အသက်ကယ်အင်္ကျီဝတ်ထား၍ လူက ရေပေါ်တွင် ပေါ်နေသော်လည်း သူ၏ ခေါင်းမှ ဖောင်းထုပ်ကြီးမှာ စိုရွှဲလျက် ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ မစ္စတာဟာမစ်၊ ဆက်ပြီး မြဲမြဲတွယ်ထားနိုင်မလား”

ပေါလ်က မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်က မဖြေပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

ပေါလ်သည် ဒါစီပရက်စ်တန် ရှိရာဘက်သို့ အသာရွှေ့သွားပြန်သည်။

ဂျမေကာကျွန်းသား ဒါစီက ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှပင် ပေါလ်အား ပြီးပြလေသည်။

“ဒီမယ် လေက ပိုပြီးထန်လာတာကို သတိပြုမိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတိုင်းဆိုရင် လေကြောင့် ဒီလှိုင်းတွေ ပိုပြီး မြန်မြန်တက်မှာမို့ ကျုပ်တို့လဲ ကမ်းကို ခပ်စောစောရောက်နိုင်တယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားဗျ။ ဒီလှိုင်းတွေက အလွန်ကြမ်းတတ်တယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်စဉ် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြည့်ရာက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

ပေါလ်လည်း သူကြည့်ရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့မှ အန္တရာယ်ကို သဘောပေါက်မိတော့သည်။

အစိမ်းရောင်အဆင်းရှိသော ရေလုံးကြီးများသည် အုတ်တံတိုင်းကြီးများသဖွယ် ရေပြင်ပေါ်တွင် ထောင်တက်နေပြီး သူတို့ရှိရာဘက်သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ရွေ့လျားလာလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ဒီလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုသည် သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာပြီး မစ္စက်ကင်းဘဲလ် လှဲအိပ်နေသော သစ်သားပြားကို စက္ကူရွက်ငယ်ကဲ့သို့ ပင့်မြှောက်တင်လိုက်ပြီး ဝန်းကန် ပြန်ကျလာစေလေသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ခမျာသည် စောစောကလို ဟစ်အော်ခြင်းပင် မပြုနိုင်ရှာပေ။

ပေါလ်သည်လည်း လှိုင်းလုံးကြီးအောက်ရောက်သွားပြီးမှ မနည်းကြီးစားရုန်းကန် ရေကူးရင်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရလေသည်။ ကံအားလျော်စွာ သူ၏ လိုက်ဖ်ဘဲလ်က သက်ကယ်ခါးပတ်က ကိုယ်ကို ရေထဲတွင် ပေါ်နေစေခြင်းကြောင့် အထောက်အကူ ရရှိစေလေသည်။

မစ္စက်ကင်းဘဲလ်မှာ ပေသုံးဆယ်ခန့်ကွာ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ သတိမေ့လျက်နှင့် မျောနေပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်က သူ့အား ကူညီကယ်ဆယ်ရန် ရေကူးသွားနေလေသည်။

အဘိုးကြီးဟာမစ်သည်လည်း လက်ယာဘက်တစ်နေရာ ရေထဲတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသဖြင့် ပေါလ်ကိုယ်တိုင် အဘိုးကြီးဆီသို့ ကူးသွား၍ ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးမှာ ဦးခေါင်းမှာ အဝတ်ဖောင်းထုပ်မရှိတော့ပဲ သူ့ခမျာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရှာသည်။

ထိုအခိုက် ပေါလ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင် ကမ်းစပ်ကိုမြင်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှ ဝမ်းမြောက်သွားမိတော့သည်။

သည်တော့မှ ပေါလ်သည် ဂျက်ကော့က ကမ်းနှင့်အကွာအဝေး ခန့်မှန်းခဲ့ခြင်းမှာ အနည်းငယ် ပို၍ပြောကြောင်း သဘောပေါက်မိလေသည်။

သူသည် ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှမ်း၍...

“ဟေ့လူ.. ဟိုရှေ့မှာ ကုန်းမြေရှိတယ်ဗျ။ တစ်မိုင်တောင် မဝေးတော့ဘူး”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ပရက်စ်တန်လည်း နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြပြီး မစွက်ကင်းဘဲလ် ရှိရာသို့ ဆက်လက်ရေးကူးသွားလေသည်။

ပေါလ်သည် အဘိုးကြီးဟာမစ်အား ပွေဖက်ထားရင်း...

“သိပ်မကြာတော့ဘူး ခင်ဗျ၊ ကမ်းကို မြင်နေရပြီ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်သည်။

ဟာမစ်သည် ကြိုးစား၍ ပြီးပြသော်လည်း စကားတော့ မပြောနိုင်ရှာချေ။

ပေါလ်လည်း သူ၏အကျိုးအိတ်ထဲ အသင့်ရှိနေသော ရမ်အရက်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လျက် အဘိုးကြီးအား ပေးလေသည်။

“အဲဒါကို နည်းနည်းတော့ သောက်လိုက်စမ်းပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် အရက်ပုလင်းကို အဘိုးကြီး၏ ပါးစပ်တွင်တော့၍ လောင်းထည့် လိုက်သည်။

ဟာမစ်သည် အရက်ကြောင့် လည်ချောင်းထဲ ပူထူသွားပြီး တဟွပ်ဟွပ်ချောင်းဆိုးလျက်...

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့ဘာသာတရားနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ပေါလ်ကမူ ပြုံးဖြူဖြူနှင့်...

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားကို အလ္လာသခင်မြတ်က ခွင့်လွှတ်တော်မူမှာပါဗျ”

ဟု အူရဒူဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ ပေါလ်က အူရဒူဘာသာဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အဘိုးကြီးဟာမစ်သည် မည်သို့မှ အံ့ဩပုံမရဘဲ သူကိုယ်တိုင်က အူရဒူဘာသာဖြင့်..

“ကျုပ် ဒီမှာမသေပဲ အသက်ရှင်ရင်တော့ အလ္လာသခင်မြတ်ရဲ့ အလိုတော်ဖြစ်မှာပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်က အအေးဒဏ်ကို သိသိသာသာ ခံစားလာရ လေသည်။

မစွက်ကင်းဘဲလ်နှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။ ပေါလ်က ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ကြည့်သော်လည်း မမြင်ရချေ။

အဘိုးကြီးဟာမစ်သည် မျက်လုံးစုံပိတ်ပြီး ငြိမ်နေရာ ပေါလ်က စိုးရိမ်သဖြင့် အတင်းဆွဲလှုပ်နှိုး လိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ အဘိုးကြီးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများက ဘာမှ မမြင်သလို ကြောင်နေသည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်လှုပ်လာပြီး လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“အလီ.. အလီ.. ဝါးသားအလီ ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးသည် ယောင်ယမ်းလျက် သားရင်းအလီဆိုသူကို တမ်းတနေမှန်း သိသာပေသည်။

ပေါလ်လည်း ဟန်ဆောင်လျက် အူရဒူဘာသာဖြင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော် အဖေ့သား အလီဖြစ်ပါတယ်၊ မကြာတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပြုံးပြီးနောက် မျက်လုံး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဒီလှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခုသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ရိုက်ပုတ်လိုက်ရာ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်ကျသောအခါ ရေထဲ နစ်သွားလေသည်။

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ လှိုင်းပုတ်၍ မြောက်တက်လိုက်၊ ရေထဲ ပြန်ကျလိုက်နှင့် ဖြစ်သွားစဉ် ပေါလ်သည် အဘိုးကြီးကို ဖမ်းကိုင်ထားရာမှ လက်လွတ်သွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

ပေါလ်မှာလည်း အသက်ကယ်ခါးပတ် မရှိတော့သဖြင့် အချိန်မရွေးရေနှစ်မွန်း သေဆုံးနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာလေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်မိပဲ၊ စိတ်ထဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ရှိနေသည်။ သူသည် သေရမှာကို မကြောက်၊ သေလျှင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း အသေခံမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် ပေါလ်၏စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရုံမှာ ပြေးပေါက်မရှိ။ ချောင်ပိတ်မိနေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သေရမည်အတူတူ ရန်သူအား တရကြမ်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း သေရန်ဟန်ပြင် နေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

ပေါလ်သည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်၌ ရှိစဉ် အဆုတ်ထဲ အောက်စီဂျင်ဓာတ်အပြည့်အဝ ဝင်အောင် အားရပါးရ ရှူရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ရေထဲ ပြန်ငုတ်ဆင်းသွားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီရှည်မှ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်နေလေသည်။

ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အသက်ရှူရန် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ် တက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် စီးထားသောဖိနပ်ကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဤသို့လျှင် ကုတ်အင်္ကျီရော ဖိနပ်ပါ ချွတ်ပစ်လိုက်နိုင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လွတ်လပ်လာသဖြင့် ပေါလ်သည် ကောင်းစွာ ရေကူးနိုင်လေသည်။

မကြာမီ သူ၏ခြေထောက်က သဲလိုလိုမာကျောသောအရာကို ထိမိသဖြင့် အားတက်ကာ ဆက် လက်ကြိုးစားကူးခတ်ကြည့်ရာ ကံအားလျော်စွာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို စမ်းမိလေသည်။

ပေါလ်သည် ကျောက်တုံးကို အတင်းဆွဲဖက်လိုက်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ ပုတ်ခတ်နေသည့်ကြား မှ ကြိုးစားဖက်တွယ်ခြင်းအားဖြင့် မကြာမီ သူသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ကောင်းစွာ ရောက်သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ သူသည် အဘိုးကြီးဟာမစ်ကို သတိရသဖြင့် လိုက်ရှာကြည့်ရာ ကမ်းစပ်တစ်နေရာ ရေတိမ်ထဲတွင် ပက်လက်လဲ၍ တင်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ပေါလ်လည်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး ပေါလ်ကိုမြင်လျှင် ပြုံးလိုက်သည်။

“အို...အလီ.. အလီ.. ငါ့သား၊ အလီ.. အဖေ့ကို ဆုတောင်းပေးပါကွယ်”

ဤသို့ ကယောင်ကတမ်းပြောနေပြန်သဖြင့် ပေါလ်ကလည်း အူရုဇူဘာသာဖြင့်..

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ... အဖေ့အတွက် သား ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

အဘိုးကြီးလည်း ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ပေါလ်က ကရုဏာဖြစ်လျက် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဟာမစ်သည် အသက်ပျောက်သွား ရှာလေသည်။

ပေါလ်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် အဘိုးကြီး၏ဘေးနားတွင် အတန်ကြာကြာ ငှူးထောက်နေ မိလေသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချိုး မတ်ကတ် ထလိုက်တော့မှပင် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေ သူ ဒါစီပရက်စ်တန်အား သတိပြုမိလေသည်။

သူသည်လည်း ပေါလ်ကဲ့သို့ပင် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် အသက်ကယ်ခါးပတ်တို့မရှိတော့ပဲ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီသာ ဝတ်ထားလေသည်။ ဒါစီပရက်စ်တန်၏ မျက်နှာတစ်ဖက်နှင့် လက်မောင်းတွင်လည်း ထိခိုက် ပွန်းရှုထားသော ဒဏ်ရာများ ရှိနေလေသည်။

“မစ္စက်ကင်းဘဲလ် တစ်ယောက်ကောဗျ”

ပေါလ်က လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဒါစီပရက်စ်တန်က ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“လှိုင်းလုံးကြီးတွေ တက်လာတော့ ကျုပ် ကြိုးစားပြီး ကယ်ဖို့ လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လှိုင်းကြီး တွေက သိပ်ထန်နေတော့ ဖမ်းဆွဲလို့ မရဘူး။ နောက်ဆုံး ကျုပ်တွေ့လိုက်ချိန်မှာ မစ္စက်ကင်းဘဲလ်ဟာ ရေပေါ်မှာပဲ ရှိနေတယ်။ သူ အသက်ရှင်ချင်လဲ ရှင်မှာပဲ”

ဤသို့ ပြောလိုက်လင်းကစား ဒါဗီပရက်စ်တန်နှင့် ပေါလ်တို့နှစ်ဦးစလုံး၏ စိတ်ထဲတွင်ကား မစ္စက်ကင်းဘဲလ်သည် အသက်ရှင်ရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိကြောင်း သိနေကြလေသည်။

“အိုကေ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက သွားကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ရေစပ်၌ သေဆုံးနေရှာသူ အဘိုးကြီးဟာမစ်အား ပြန်လှည့်ကြည့်လေသည်။

“အဘိုးကြီးကို သယ်ယူ မသွားတော့ဘူးလား”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က မေးသဖြင့် ပေါလ်ကလည်း သူ၏သဘောထားကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျ။ အခုလက်ရှိအခြေအနေအရဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က အဘိုးကြီးနားမှာ မရှိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တခြားလူတွေက ကျုပ်တို့ကို ဒီမှာ လာမတွေ့စေချင်ဘူး။ အလောင်းကို ကမ်းထိပ်ရောက် အောင် ရွှေ့ထားလိုက်ပြန်ရင်လဲ သက်ဆိုင်ရာက တစ်ယောက်ယောက်က သယ်ရွှေ့ထားတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိ သွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က ပြန်မေးလိုက်လျှင် ပေါလ်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အချိန်ကတော့ ငါးနာရီမတ်တင်းရှိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရမလဲဆိုရင် အနီးဆုံး မော်တော် ကားလမ်းနဲ့ တယ်လီဖုန်းကို ရှာရမယ်။ တယ်လီဖုန်းတွေတာနဲ့ ကျုပ်က ကျုပ်တို့လူတွေဆီ ဖုန်းလှမ်း ဆက်ပြီး စောင့်နေလိုက်ရုံပဲ။ နောက်တစ်နာရီအတွင်းမှာ ခင်ဗျားဟာ လန်ဒန်မြို့ကို ဆက်သွားရပါလိမ့်မယ်”

ဒါသည် ပေါလ်အား သေချာစွာကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ အမှန်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ကျုပ်က တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ရဲအရာရှိတစ်ဦးတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ လူကဲခတ်တော်သားပဲ။ ကိုင်း.. လာပါ ကျုပ်တို့သွားကြစို့ရဲ့။”

ပြောပြောဆိုဆို သူကိုယ်တိုင် ကမ်းစပ်အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်များရှိရာသို့ လျှောက်ထွက် သွားလေသည်။

(၉)

မြတ်သျှထောက်လှမ်းရေး အကြီးအကဲ မာလိုရီသည် သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်နေသော ပေါလ်နှင့် စကားပြောနေလေသည်။

“မွန်တီပီယို ဆိုတာ ဥရောပမှာ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ နာမည်အပြည့်အစုံက ‘အင်ရီကို-မွန်တီပီယို’ လို့ ခေါ်တယ်။ ထူးခြားတာက ဒီလူဟာ အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝပေမယ့် လူသိနည်းတယ်။ လူအများစုဆိုရင် သူ့နာမည်တောင် မကြားဖူးကြဘူး။ လူကလဲ တစ်မျိုးပဲဗျ။ အလွန်ရှက်တတ်တာ။ သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဌာနက ဖိုင်ကို မောင်ရင်ကြည့်ရင် သူ့ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာသလောက် စီးပွားကုန်သွယ်ရေးလောကမှာတွင်ကျယ်တဲ့လူပဲ။ သူက ငွေပင်ငွေရင်း စိုက်ထုတ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးများ အများကြီးပဲရှိတယ်။ သဘောကတော့ သူဟာ ရှေ့တန်းမှာမနေပဲ နောက်ပိုင်းမှာ မထင်မရှားနေတတ်ပြီး သူ့ငွေကြေးတွေကို လုပ်ငန်းမျိုးစုံမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတယ်”

“ဟုတ်တဲ့... နောက်ပြီး ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကကော”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင် မသိဘူး။ သူဌေးကြီးမွန်တီပီယိုအကြောင်း ဆက်ပြောရရင် ဒီလူက ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ လူဇန်ရေအိုင်ကြီးအနီးမှာ အပန်းဖြေစခန်း လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဗင်းနစ္စမြို့မှာလဲ အိမ်တစ်လုံးရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်ချက်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေး နှစ်က စပြီး သတင်းအစအန မရတော့ပဲ လုံးလုံးပျောက်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင် အခုထောက်လှမ်း နေတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ မွန်တီပီယိုလို လူမျိုး ပါဝင်ပတ်သက်နေဖို့ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

မာလိုရီ၏စကားအဆုံးတွင် ပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြီး မစ္စဖရေဇာအမည်ရှိ အမျိုးသမီး ဝင်လာလေသည်။

သူမသည် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို မာလိုရီအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အက်စ်၂ ဌာနက နောက်ထပ် သတင်းအချက်အလက်တွေ ပို့လိုက်ပါတယ်။ အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေး (စီအိုင်အေ) တရုတ်ပြည်ဆိုင်ရာဌာနခွဲ ကတစ်ဆင့် ရရှိတဲ့ အချက်အလက်များပါပဲ”

ဤသို့ပြောပြီး မစ္စဖရေဇာသည် ပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

မာလိုရီသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ ကတ်ပြားအချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကတ်ပြားတိုင်း တွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံစီ ကပ်ထားသည်။

မာလိုရီက ကတ်ပြားများကို ပေါလ်ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို မောင်ရင်ကြည့်စမ်းပါ။ မှတ်မိတာများ ရှိသလားလို့”

ပေါလ်လည်း ကတ်ပြားများကို တစ်ခုစီကြည့်ရာမှ တစ်ခုကို ချက်ချင်းမှတ်မိလေသည်။

အကြောင်းမူကား ထိုကတ်ပြားမှ ဓာတ်ပုံမှာ လီယိုပတ်သဘောပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော တရုတ်အမျိုးသား ချွန်းဆိုသူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကတ်ပြားနံပါတ်(၅)တွင် ပါသော အချက်အလက်များအရ ချွန်း၏အမည်ရင်းမှာ ဟိုဆင်ဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်တပ်နီမှ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တာ ဟောဒီလူပဲခင်ဗျ”

ပေါလ်က ကတ်ပြားမှ ဓာတ်ပုံကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်ရာ မာလိုရီလည်း သေချာစွာကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူက တရုတ်ထောက်လှမ်းရေးက အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က စပြီး ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့က တရုတ်သံရုံးမှာ စစ်သံမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုက သူတို့ညွှတ်တာပဲ။ အမေရိကန် စီအိုင်အေထောက်လှမ်းရေးက အနေနဲ့အမြန် ရိပ်မိမှာပဲဆိုတာ သူတို့ မတွေးမိဘူးနဲ့ တူတယ်”

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းလာသဖြင့် မာလိုရီသည် နားထောင်ပြီးနောက် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချ လိုက်သည်။

“တယ်လီဖုန်းဆက်သူက ကျုပ်တို့လူ ထရီဗားဖြစ်တယ်။ ဆက်တဲ့နေရာကတော့ ဝေးမောက်သီနား က ဖစ်ဘီဆိုတဲ့ ကျေးရွာက ဖြစ်တယ်။ အဲဒီရွာမှာ ပျက်စီးနေတဲ့ သဘောကျင်းဟောင်းတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘော်မင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က မော်တော်သဘောတရားမျိုးထားပြီး ငှားစားနေတယ်။ လောလော ဆယ် ဘော်မင်းကို ရှာလို့မရဘူး။ ဒီနေ့မနက် ခြောက်နာရီလောက်က ပေသုံးဆယ်ရှိတဲ့ မော်တော်တစ်စင်းနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်သွားသတဲ့။ ရွာမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ ဘော်မင်းဟာ ပင်လယ်ပြင်ထွက်ပြီး ငါးကြီးတွေ ဖမ်းတဲ့လူတွေကို မော်တော်အငှားလိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်”

ပေါလ်သည် သူ၏လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်လှပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ရာသီဥတု အခြေအနေကောင်းမယ်ဆိုရင် အခုအချိန်လောက်မှာ သူတို့ဟာ ရောက်လောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

မာလိုရီက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင် စိန်ဒင်းနစ်ကို ပြန်ရောက်လောက်ပြီလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား၊ မောင်ရင်တို့ကို လီယိုပတ် သဘောပေါ် ထားပစ်ခဲ့ပြီး ရော်ဘာလှေနဲ့ ပြန်သွားကြတော့ တရုတ်လူမျိုး ချွန်းလည်း လိုက်ပါသွား မှာပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ချွန်းဟာ လောလောဆယ် ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးဝါးကုသဖို့ အရေးကြီးနေတယ်၊ ပြီးတော့ မောင်ရင်ပြောပြတဲ့အတိုင်း အခြေအနေကတစ်မျိုးဖြစ်လာတဲ့အတွက် ချွန်းဟာ ကြာရှည်ဆက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခြေရာပျောက်လစ်သွားမှာ သေချာတယ်၊ သူတို့ တရုတ်လူမျိုးတွေက အလွန်လက်တွေ့ကျတယ်၊ အခြေအနေအရ နည်းပရိယာယ် ပြောင်းလုပ်လေ့ရှိတယ်”

“ရိုဆီတာဆိုတဲ့ လူကကော..”

ပေါလ်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း.. ဒီလူကတော့ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲလို့ ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေတယ်၊ သူဟာ ကိန်းဘရစ်တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ကြားခဲ့တုန်းက အလွန်ထူးချွန်ပြီး ဘွဲ့ဒီဂရီ နှစ်ခုတောင် ရခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အီတလီပြည် ရောမမြို့က အင်္ဂလိပ်ကောလိပ်မှာ ငါးနှစ်ကြာခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျမှ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုဝန်ထမ်းအဖြစ် ကိုးရီးယားပြည် စစ်မျက်နှာကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ကို တရုတ်နီက ဖမ်းမိသွားပြီး စစ်သုံးပန်းအဖြစ် လေးနှစ်ကြာခဲ့တယ်၊ လေးနှစ်အတွင်း သူတော့ အတော့်ကို ဆင်းရဲပင်ပန်း မှာပဲ”

မာလိုရီက ပြောနေစဉ် ပေါလ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် စစ်သုံးပန်းအဖြစ် နေခဲ့ရပုံ ကို ပြန်လည် သတိရမိလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စစ်သုံးပန်းအဖြစ်နေရတာ မစားသာဘူး၊ ဒါထက် ရိုဆီတာဟာ ဘာကြောင့် သာသနာပြုဝန်ထမ်းအဖြစ်က ထွက်လိုက်တာလဲ၊ ဘယ်လိုများ အကြောင်းပြပါသလဲ”

“အဲဒီမေးခွန်းက ဖြေရခက်သားပဲ၊ သာသနာပြုအဖွဲ့အနေနဲ့က ဒီကိစ္စမျိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးလေ့မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ လိုက်စုံစမ်းခဲ့တယ်၊ ကိုးရီးယားစစ်ပွဲတုန်းက ရိုဆီတာနဲ့အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရတဲ့ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့နာမည်နဲ့ လိပ်စာကို ကျုပ်မရခဲ့ပေမယ့် အဲဒီခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး အခုလောလောဆယ် ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေလေတော့ ဆက်သွယ်စုံစမ်းဖို့ လွယ်တာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို မာလိုရီက ကတ်ပြားတစ်ခု လှမ်းပေးရာ ပေါလ်လည်း ယူကြည့်လိုက်သည်။

ကတ်ပြားတွင်ရေးထားသော နာမည်က “ဖာသာ ဟင်နရီဒီဆူဇာ” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

လူမျိုးအနွယ်က ပေါ်တူဂီဖြစ်သော်လည်း သူတို့မိသားစုက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ရာချီရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားမိပြန်သဖြင့်...

“ရိုဆီတာဟာ တရုတ်ပြည်မှာ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် နေခဲ့ရပြီးတော့ ကွန်မြူနစ်များ ဖြစ်သွားတာ များလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုမေးခွန်းကို မာလိုရီက ရုတ်တရက်ဖြေရခက်ဟန်ဖြင့် ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“မောင်ရင်လည်း သိသားနဲ့၊ ဒီခေတ် ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်တာရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တာပဲ၊ ခရစ်ယာန် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်တစ်ချို့ဆိုရင် တရုတ်နီလက်မှာ စစ်သုံးပန်းအဖြစ်နေရတုန်း သဘော တရားရေးသင်တန်းတွေ ဇွတ်အတင်းခိုင်းတဲ့အတွက် နောက်ပိုင်းအယူအဆ အတွေးအခေါ်တစ်မျိုး ဖြစ်လာ ကြတယ်၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အမေရိကန် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ သုတေသနလုပ်ကြည့်ကြတယ် လို့တောင် သိရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မောင်ရင်အနေနဲ့ ဖာသာဒီဆူဇာကို သွားတွေ့ကြည့်ရင် မမှားပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါထက် ဒါစီပရက်စ်တန်ဆိုတဲ့လူကကော”

“ဒီလူက နှုတ်လုံပြီး ဘာမှလျှောက်မပြောရင် ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို နက်ဖြန်ပဲ လေယာဉ်နဲ့ ဂျမေကာကျွန်းကို ပြန်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီအတောအတွင်း ဒါစီပရက်စ်တန်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ခဏခေါ်ထားရင် ဖြစ်မလား”

“မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ကတော့ ကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ဘဝက နေ့တစ်မျိုး ညတစ်မျိုးဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

မာလိုရီက ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါစီပရက်စ်တန်က အခုအချိန်အထိ စိတ်တည်ငြိမ်နေသေးပုံ ရပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်ထွက်လိုက်စဉ် တယ်လီဖုန်း လာလေသည်။

မာလိုရီက ပေါလ်အား ခေတ္တနေရန် လက်ဟန်ပြုပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်နားထောင် လေသည်။

တစ်ဖက်မှပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် မာလိုရီသည် တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ပြန်ချ လိုက်သည်။

“ကိုင်း ပေါလ် နောက်ထပ် သတင်းရပြန်တယ်၊ အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ဝေးလံမောက်သံအရပ်က ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ငါးဖမ်းလှေတစ်စင်းက တွေ့လို့ ဆယ်ယူခဲ့တယ်၊ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်မှာ လိုက်ဖိဂျက်ကက် အသက်ကယ်အင်ဂျင် ဝတ်ထားတယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ထိုမျှသာပြော၍ ပေါလ်လည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ မော်တော်ကားကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ သူနှင့်အတူ ပါလာသူ ဒါစီပရက်စ်တန်အား လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“ကျုပ်က အခုလို ခင်ဗျားကိုပါ ခေါ်လာတာ မာလိုရီသိရင် သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းပြစရာ ရှိပါတယ်၊ သူက ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ကြည့်ဖို့တော့ မှာထား တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က ဒီကိစ္စရှိလို့ လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားကို ခေါ်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားကို ကြည့်ခိုင်း မှာလဲ မဟုတ်ဘူးလားဗျ၊ ဟဲ့...ဟဲ့...”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ဒါစီပရက်စ်တန်လည်း နားလည်မှုရှိဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခုကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက စမ်းချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က မကန့်ကွက်ပဲတော့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ မထောက်ခံချင်ဘူးဗျ”

ပြောရင်းနှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ပေါလ်နှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။ အတွင်း၌ကား လူသူ ပရိသတ်ရှင်းနေပြီး တစ်နေရာတွင် သာမန်ဘုန်းကြီးရှေ့၌ ခူးထောက်နေသူ လူတစ်ယောက်သာ ရှိလေသည်။ ပေါလ်သည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ဘုရားရှိခိုးလျှင် ပြုလုပ်နေကျအလေ့ အတိုင်း ခူးထောက်နေလိုက်သည်။ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည် တစ်နေရာသို့ လျှောက်ထွက်သွားမည်ပြုစဉ် ပေါလ်နှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်တို့အား လှမ်းမြင်သဖြင့် ပြုံးပြန့်တက်ဆက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ဘာများအကူအညီ ပေးရမလဲ”

သည်တော့မှ ပေါလ်လည်း ထိုဘုန်းကြီးအား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ခွင့် ရလေသည်။

မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပြောင်သော်လည်း လူအများအပေါ် ထာဝစဉ် မေတ္တာထားသူ တစ်ယောက်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။ သူ၏ လက်ယာဘက် မျက်စိနားမှသည် ဦးခေါင်းဆံစထိ အောင် အရပ်ဆိုးသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

သို့သော် ခြံ၍ကြည့်လိုက်လျှင် သူ၏မျက်နှာထားမှာ စိတ်တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။

ပေါလ်က စတင်၍ နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“အသာ ဒီရူဇာဆိုတာပါလား၊ ကျွန်တော့်နာမည် ပေါက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လာတွေ့ မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိနေမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ ဟောဒါက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒါပီပရက်စ်တန် ဖြစ်ပါတယ်”

ပေါက်၏ စကားအဆုံးတွင် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး ဖာသာဇူဇာသည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဪ... ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ... ရိုဆီတာဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်း... လာပါ ပြင်ဘက်ထွက် စကားပြောကြရအောင်၊ ဒီအချိန်က ပြင်ဘက်မှာ သာသာယာယာ ရှိပါတယ်”

ဖာသာဒီရူဇာက ပြီးရွှင်စွာပြောရင်း ပေါက်တို့အား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပြင်ဘက်သို့ ခေါ်သွား ပါသည်။

နောက်ဘက်တွင်ကား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းမှ သိမ်းမြစ်ကမ်းပါးထိအောင် ကျယ်ဝန်းသည့် ခရစ်ယာန်သုသာန်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန် မြစ်ထဲတွင် ရေယာဉ်များ ဥဒဟိုသွားလျက် ရှိလေသည်။

ဖာသာဒီရူဇာသည် သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပေါက်က ထုတ်ပေးသော စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လက်ခံယူလိုက်သည်။

စီးကရက်ကို ပေါက်က မီးညှိပေးသဖြင့် ဖာသာဒီရူဇာသည် တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“ကိုင်း... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ရိုဆီတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများသိချင်တာလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖာသာခင်ဗျား၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်မဆွေးနွေးခင်မှာ ကြိုတင် ပြောထားချင်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိပါတယ်၊ အခု ကျွန်တော်ပြောမယ့်ကိစ္စဟာ အလွန်အရေးကြီး တဲ့အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပေါက်ကြားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အထူး လျှို့ဝှက်ထားဖို့ လိုပါတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီကိစ္စဟာ နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးနဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်”

ပေါက်က ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ဖာသာ ဒီရူဇာသည် မည်သို့မှ စိုးရိမ်ခြင်း အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ပုံမရဘဲ...

“ကောင်းပါပြီ ဆက်သာပြောပါ”

ဟု လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဆက်ဆွေးနွေးပါမယ်၊ ဖာသာကြီးခင်ဗျား.. ရိုဆီတာဟာ နောက်ပိုင်း ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာများလားလို့ သိချင်ပါတယ်”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်နေတာ လုံးဝသံသယဖြစ်စရာတောင်မရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တယ်”

ဖာသာ ဒီရူဇာက ပြောလိုက်သဖြင့် ပေါက်သည် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒီအကြောင်းကို ဖာသာအနေနဲ့ တခြားလူတွေကိုကော ပြောခဲ့ပါသလား”

“မပြောပါဘူး၊ ပြောရအောင်လည်း ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို လာမမေးကြဘူး”

သည်တော့မှ ပေါက်လည်း စိတ်ထဲမှာ အေးသလို ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဖာသာအနေနဲ့ သိသလောက် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ဒီလိုပါ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါစအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ ကိုးရီးယားပြည်သွားပြီး တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်မကြာခင်မှာပဲ ကိုးရီးယားစစ်ပွဲ ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ကို မြောက် ကိုးရီးယားတပ်တွေက ဖမ်းမိသွားလို့ စစ်သုံးပန်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ရိုဆီတာ ကကောခင်ဗျ”

“ကျုပ်က သူ့ကို ချက်ချင်းမတွေ့ဆုံခဲ့ပါဘူး၊ တော်တော်ကြာမှ လူချင်းဆုံမိကြတာပါ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းမိ သွားပြီး ကိုးလကြာတဲ့အခါ မန်ချူးရီးယားပြည်နယ်က စခန်းတစ်ခုကို ပို့လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီစခန်းက တရုတ် လူမျိုးတွေ ကြီးကြပ်ပြီး သဘောတရားရေးသင်တန်းပေးတဲ့စခန်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ရိုဆီတာဟာလည်း အဲဒီစခန်းမှာ သဘောတရားရေးသင်တန်းတက်ရလို့ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါသလား”

ပေါက်က မေးလိုက်သောအခါ ဖာသာဒီရူဇာသည် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခါလောက်လည်းမလွယ်ဘူး မောင်ရင်ရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ကွန်မြူနစ် ဆရာကြီးတွေက လူတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့နည်းကောင်းတော့ ရှိပုံရတယ်၊ လူတိုင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလှသလို အတိတ်က

ပြုများ ပြောများခဲ့တာတွေကို နောင်တရသလို စိတ်က ရှိတတ်စမြဲပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီသိမ်ငယ်တဲ့စိတ်ကို သူတို့က ကြီးထွားလာအောင် ဖန်တီးတတ်တယ်။ ဥပမာ ကျုပ်ကို သူတို့က ပထမဆုံးမေးတဲ့ မေးခွန်းက ဘာလဲ သိလား။ ကျုပ်ဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတုန်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ခိုင်းဖို့ အစေခံရုံပါသလားတဲ့။ ကျုပ်ကလည်း ရှိခဲ့ကြောင်းပြောတော့ သင်တန်းဆရာက ခရစ်ယာန်ဘာသာ (ဘိုင်ဘယ်လ်) သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ထုတ်ပြီး ဖတ်တော့တာပါပဲ။ သူ ဖတ်ပြတဲ့အပိုဒ်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ဟာ သူတစ်ပါးကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် လုပ်ပြီး လူသားတစ်ယောက်ကို ကျေးကျွန်လိုခိုင်းထားတာဟာ အပြစ်မကင်းတဲ့သဘောဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းကဆိုရင် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ငါဟာ အပြစ်ရှိပါကလားလို့ အတော့ကို သိမ်ငယ်နေမိတယ်”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဖာသာကြီးရဲ့ ဘာသာရေးယုံကြည်ချက်က အထောက်အကူမဖြစ် ဘူးလား”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ကြားဖြတ် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်တာပေါ့။ ဘာသာရေးယုံကြည်ချက် ခိုင်မာပြင်းထန်လို့သာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲ မသွားတယ်”

“ရိုဆီတာကောခင်ဗျ ဘယ်လိုလဲ” ပေါလ်က ထပ်၍ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အင်း... ဒီအကြောင်းပြောရတာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ကျုပ်က ဟိုစဉ်က ရိုဆီတာရဲ့ အပြစ်ဝန်ခံချက်ကို နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ သာသနာပြုဝန်ထမ်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များက မိမိတို့ရဲ့ပြစ်ချက်တွေကို နောင်တရပြီး သာသနာပြုဝန်ထမ်းတစ်ဦးရှေ့မှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံလို့ရှိရင် ဒီအချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောခွင့်မရှိဘူး။ အထူးလျှို့ဝှက်ထားရတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်တို့လည်း သိမှာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်တာက ရိုဆီတာဟာ ကွန်မြူနစ်တွေလက် မရောက်ခင်ကတည်းက စိတ်ဓာတ်ရေးရာပြဿနာတွေ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တစ်ဖက်က စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလို့ ရသွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးတွေလဲ”

“မာ့က်စ်ဝါဒဝေါဟာရနဲ့ ပြောရရင် လူတစ်ယောက်မှာ သီးဆစ်နဲ့ အင်တီ-သီးဆစ်လို့ ခေါ်တဲ့ အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ ယူဆချက်တွေ ရှိတတ်တယ်မဟုတ်လား။ တစ်နည်းအားဖြင့် ယုံကြည်ချက် ခံယူချက် တွေက သီးဆစ်သဘောဖြစ်သလို လူတိုင်းမှာရှိတတ်တဲ့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ချင်စိတ်ကို အင်တီသီးဆစ်လို့ ခေါ်နိုင်တယ်။ ရိုဆီတာဆိုတဲ့လူမှာက စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းမခံရခင် အတော်ကြာကြာကတည်းက စိုးရိမ် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ရန်လိုခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းစတဲ့ အင်တီသီးဆစ် အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေပြီဖြစ်တယ်”

“သူဟာ ဘာကြောင့် သာသနာပြုဝန်ထမ်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“တရားဝင်အကြောင်းပြချက်ကတော့ သူ့ရဲ့ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ဟာ မခိုင်မာတော့ပဲ တွေဝေ ယိမ်းယိုင်လာတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ဒါကလည်း သူ ပြန်လွတ်လာပြီး သုံးလေးနှစ်ကြာမှ ဖြစ်လာတာပါ”

“ပါတီအပေါ် ယုံကြည်ချက်များ ဝင်လာတာများလား”

ပေါလ်က ထပ်မေးလိုက်ရာ ဖာသာ ဒီဆူဇာက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ကျုပ်ထင်တာပြောရရင် ရိုဆီတာအဖို့ ပါတီသဘောတရားပေါ် ယုံကြည်ချက်က ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်နေရာ အစားထိုးဝင်လာတယ်လို့ပဲ ဆိုရလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ ကျုပ်က အခိုင်အမာပြောနိုင် တယ်။ ရိုဆီတာဟာ သူ့ကိုယ်သူသိပ်ပြီး မယုံသလို စိတ်ထဲ သိမ်ငယ်နေတာကို ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့အနေနဲ့ အခုလို ပြုမူ လှုပ်ရှားတာပဲလို့ ထင်ရတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဖာသာ၊ ဒါလောက်သိရရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျုပ်က မောင်ရင်တို့ကို ကူညီဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်”

ထိုမျှနှင့် စကားဖြတ်၍ ပေါလ်နှင့် ပရက်စ်တန်တို့လည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

မာလိုရီသည် ပေါလ်က ပြောပြသည်ကို နားထောင်နေပြီးနောက်...

“မောင်ရင် ဒီကိုအရင်တစ်ခေါက်လာပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်က နေတိုးမဟာမိတ်အဖွဲ့ထောက်လှမ်းရေး နဲ့လည်း စကားပြောပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

“မွန်တီဖိုးအကြောင်းကော ပြောလိုက်သလား”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ မာလိုရီက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတာက နေတိုးစာချုပ်အဖွဲ့ ထောက်လှမ်းရေးက သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ လိုက်လံ စုံစမ်းထောက်လှမ်းကြည့်တာ ဘာအချက်အလက်မှ ရှာမရဘူး။ အဲဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေမိတယ်။ ဒီလူဟာ နှစ်ဖက်ခွ လူလည်လုပ်နေတဲ့ ဒပ်ဗယ်ဂျောင်း (နှစ်ဖက်သူလှို) ဖြစ်နေရင်တောင် ကျုပ်က တယ်ပြီး စိုးရိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ အခြေအနေက တိကျသဲကွဲမှု မရှိတဲ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေ တယ်။ မောင်ရင်ကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ပေါလ်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အခန်းထဲတွင် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် လူးလာလျှောက်ရင်း ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီလိုစဉ်းစားရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ အရေးကြီးဆုံး အချက်နှစ်ချက်ကို သုံးသပ်ကြည့်ကြ ပါစို့၊ ဝိုင်လ်ဗူးကြီး ဟိုဆင် ဆိုတာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တရုတ်ဂျောင်း (သူလှို) ဖြစ်တယ်။ ရိုဆီတာက တော့ ကိုးရီးယားစစ်ဥက္ကဋ္ဌက စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့ရတာ တရုတ်ကို အကျိုးပြုတဲ့ လူဖြစ်လာတယ်။ ဒါက ရှင်းနေပါတယ်။ သို့သော်လည်း သန်းကြွယ်သူဌေး (ဇီလုံနာ) တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မွန်တီဖိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကြောင့် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အကျိုးပြုဖို့ ကူညီနေရတာလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရခက်နေပြန်တယ်။ နောက် တစ်ချက်က အင်္ဂလန်ပြည်ကို တရားဝင် ပြည်ဝင်ခံစားမရတဲ့လူတွေကို တိတ်တိတ်ပုန်း ခိုးသွင်းပေးတဲ့အလုပ် ကို ဘာကြောင့်လုပ်နေရတာလဲ၊ လုပ်ပုံကလည်း အလွန် အပျော်တမ်းဆန်လွန်းတယ်။ ဒါဟာလည်း စဉ်းစားရ ခက်တဲ့ အချက်ပါပဲ”

ထိုစကားကို မာလိုရီက ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ချေပသည့်သဘောဖြင့် ပြောလေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ရိုဆီတာရဲ့ အဖွဲ့အစည်းက အပျော်တမ်းဆန်တယ်လို့ မောင်ရင်ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ တရုတ်လူမျိုးတွေအဖို့က မိတ်ဆွေ သို့မဟုတ် မဟာမိတ် ရှာရမှာ သိပ်ပြီး ဇီဝကြောင့် ရွေးချယ်ဖို့ အခြေအနေ မရှိဘူး။ ရရာလူကိုပဲ ပေါင်းရတဲ့သဘောမျိုးဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ခု ထည့်စဉ်းစားရမှာက တရုတ်နီအိုအနေနဲ့ ဥရောပမှာ ခြေကုပ် သို့မဟုတ် အားကိုးစရာ မဟာမိတ်ရယ်လို့ ဘယ်နိုင်ငံ ရှိသလဲ၊ အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကိုပါ ထည့်စဉ်းစားရင် တရုတ်အဖို့ ရိုဆီတာရဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ဒုတိယ အဆင့်လောက်သာ ရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်မှ သိမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါတော့ မှန်နိုင်ပါတယ်”

ပေါလ်က ဝန်ခံလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“တရုတ်အနေနဲ့ ချေးများပြီး ရွေးချယ်ဖို့အခွင့်အရေး မရှိလှဘူး၊ ဥရောပမှာ ခြေကုပ်ရဖို့ အဆက်အသွယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်ပဲရရ သူတို့က ယူရမှာပဲ။ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေ တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဥရောပတိုက်သား တွေဟာ အရှေ့တိုင်းက လူတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထား အတွေးအခေါ်တွေကို နားမလည်ကြဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ”

မာလိုရီသည် ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောသေးပဲ ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးမှ သူ၏ညွှန်ကြားချက်ကို ပြောလေသည်။

“အိုကေ.. ပေါလ် မောင်ရင် ဆက်ပြီးသာ တာဝန်ယူလုပ်ပေးတော့၊ အချက်အလက်တွေလည်း ရနေမှာပဲ။ ဟိုဆင်ရယ်၊ ရိုဆီတာရယ်၊ မွန်တီဖိုးရယ် အဲဒီသုံးယောက်စလုံးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းက ဘယ်လို ရည်မှန်းချက်က ဘာဆိုတာ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပါ။ ကျုပ်က အဖြစ်မှန်ကို သိချင်တယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ရပ်တန့်က ရပ်သွားအောင် တားဆီးဖို့ပဲ”

“လုံးဝ ရပ်သွားအောင် လုပ်ရမှာလား”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ မာလိုရီက ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးဝေါဟာရနဲ့ပြောရရင် ရန်သူကိုရှာပြီး ချေမှုန်းပစ်ရမယ်။ ခုအချိန်ကစပြီး ဒီအမှုဟာ မောင်ရင်တာဝန်လုံးလုံးဖြစ်ပြီလို့သာ ယူဆပေးတော့၊ အကြောင်းရင်းရှိရင် ကျုပ်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဆက်သွယ်နည်းနဲ့ဆက်သွယ်ပါ။ လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးကိုလည်း တစ်ခါတည်း ထုတ်ယူသွားပါ”

“မစ္စဘီအရပ်က ဘော်မင်ဆိုတဲ့လူကကော”

“မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် အဲဒီသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီနေရာကစပြီး ခြေရာကောက်ဖို့ ကောင်းတယ် ထင်တာပဲ”

“အိုကေ... အဲဒီအတွက်ပါ ကျုပ် ကြိုတင်စီစဉ်လိုက်မယ်”

ထိုမျှနှင့်ပင် မာလိုရီက စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် စိတ်ထဲမှ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။ လီယိုပတ်သဘောပေါ်မှ ခရီးသည် များကိုလည်း တစ်ဦးချင်း သတိရနေမိလေသည်။

ပေါလ်သည် ဒါဗီပရက်စ်တန်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီးဖြစ်၍ လူချင်းခွဲခွာရကားနီးတွင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေသည်။

ပေါလ်က ခရီးထွက်ရန် လိုအပ်သောပစ္စည်းအချို့ သိမ်းဆည်းနေစဉ် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ထိုင်၍ ကြည့်နေလေသည်။

သူသည် ပေါလ်၏ ဘောင်းဘီနှင့် ဆွယ်တာအင်္ကျီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

“ဒါတောင် ခင်ဗျားမှာ ငွေလုံလောက်ရဲ့လားဗျ”

ပေါလ်က သူ၏သားရေသေတ္တာကို ပိတ်နေရင်းက လှမ်းမေးလိုက်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်က ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“အိုကေပါတယ်၊ ကျုပ်မှာ ဘဏ်တိုက်ငွေစာရင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ နောက်ထပ် ဘယ်တော့ပြန်တွေ့ရမယ် မသိဘူး၊ တွေ့ချင်မှလည်း တွေ့ရမှာပါ၊ မနက်ဖြန် ဒီအချိန်ဆိုရင် ခင်ဗျားက သာယာကြည်နူးစရာကောင်းတဲ့ ဂျမကာကျွန်းကို သွားရတော့မယ်”

ထိုအခါ ဒါဗီပရက်စ်တန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“သာယာကြည်နူးစရာကောင်းသလောက် ကျုပ်တို့ ဂျမကာကျွန်းက စိတ်ပျက်စရာတွေလဲ အများကြီးပဲဗျ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကကော ဘယ်ကို စထွက်ရမှာလဲ၊ မစွာဘီဆိုတဲ့နေရာကို စသွားရမှာလား”

“အင်း ဆိုပါတော့ဗျာ”

ဤတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ပေါလ်အား ရင်းနှီးစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ဪ... နောက်ပြီး တစ်ခုတော့ မှာလိုက်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရိုဆီတာဆိုတဲ့ သတ္တဝါကြီးနဲ့ တွေ့ရင် ကျုပ်အတွက်ပါ ပိုပြီး ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလာပြန်သဖြင့်

“ဒီမယ် သူတို့က ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်နောင်တော် ဟာပေးပရက်စ်တန်ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ တပ်အပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ စိတ်ထင်ပဲ မှန်းပြောရလိမ့်မယ်၊ ဟာပေးပရက်စ်တန်ကို သတ်ရတာက သူတို့သင်္ဘောကို သက်ဆိုင်ရာက တက်ရှာဖွေတော့မှာမို့ အထောက်အထားမှန်သမျှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရတဲ့သဘောလို့ ထင်တာပဲ”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် သရော်သလို ရယ်မောလိုက်သည်။

“တကယ်တော့လည်း ဒါဟာ ရှေးခေတ်ကတည်းက သုံးခဲ့တဲ့နည်းဟောင်းကြီးပါပဲ၊ လူတွေကို ငွေဝယ်ကျွန်အဖြစ် အတင်းဖမ်းဆီးရောင်းဝယ်ကြတဲ့ ခေတ်က ဗြိတိသျှရေတပ်က စစ်သင်္ဘောတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးရင် ဒီလိုပဲ အထောက်အထားကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ကြတယ်လို့ ကျုပ်တော့ ကြားဖူးတယ်၊ ဖမ်းထားတဲ့ ငွေဝယ်ကျွန်တွေကို သံကြိုးကြီးတွေ ချည်ထားလျက်နဲ့ပဲ ပင်လယ်ထဲ ကန်ချသတ်ပစ်ကြသတဲ့ဗျ”

ဤသို့ ရယ်မောကာ ပြောနေရင်းက ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် စိတ်ထိခိုက်လာဟန်ဖြင့် မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။

ပေါလ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသဖြင့် အသာ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ထား လိုက်လေသည်။

(၁၀)

မစ္စဘီဆိုသည်ကား သာမန်ကျေးရွာတစ်ရွာသာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ချိန်က ငါးဖမ်းလုပ်ငန်း (ရေလုပ်ငန်း) ဖွံ့ဖြိုးစဉ်က စီးပွားရေးအခြေအနေကောင်းမွန်သော်လည်း ယခုတော့ ကျေးရွာလူထုအနေဖြင့် စီးပွားရေးမကောင်းလှပဲ ရရစားစားဘဝနှင့် နေကြရကြောင်း ရွာ၏အခြေအနေ သွင်ပြင်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သိရှိနိုင်ပေသည်။

ပေါလ်သည် မိမိတို့ထောက်လှမ်းရေးဌာနပိုင် ကားတစ်စီးဖြင့် ဝေးမောက်သံအရပ်သို့ လာပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ဒေသခံ ဘက်စုံကားစီး၍ မစ္စဘီသို့ ဆက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူရောက်သွားသောအခါ အချိန်မှာ ညနေလေးနာရီရှိပြီ ဖြစ်သည်။

လူသူလေးပါး သွားလာမှုမရှိဘဲ ခြောက်ကပ်နေချိန်ဖြစ်သည့်ပြင် ပတ်သံခေါ် အများပြည်သူတို့ အတွက် ဖွင့်ထားသော အရက်ဆိုင်မှာလည်း စည်းကမ်းဥပဒေအရ ဖွင့်ချိန်မရောက်သေးသဖြင့် တံခါးပိတ်ထားလေသည်။

ပေါလ်လည်း ဆက်၍ လမ်းလျှောက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ကမ်းနားဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားရာ သူရှာဖွေသော သင်္ဘောကျင်း သို့မဟုတ် စက်လှေများ ဆိုက်ကပ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရာနေရာသို့ အလွယ်တကူပင် တွေ့ရလေသည်။

ရုံးခန်းနှင့်တူသော အဆောက်အဦးငယ်တစ်ခု ရှိသော်လည်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု မရှိသဖြင့် အတော်ပင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဂိုထောင် (ကုန်လှောင်ရုံ) လို အဆောက်အဦးတစ်ခုလည်း တွေ့ရလေသည်။

လူသူအရိပ်အရောင် မတွေ့ရသဖြင့် ပေါလ်သည် သင်္ဘောဆိပ် (ဗောခံ) တံတားဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားရာ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းသွား မော်တော်စက်လှေ တစ်စင်းဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုမော်တော်စက်လှေမှာ ပင်လယ်ထွက်၍ ငါးကြီးများဖမ်းရန်အတွက် အထူးမွမ်းမံပြုပြင် ထားဟန် တူလေသည်။

စက်လှေက ဆိုစရာမရှိအောင် အခြေအနေကောင်းမွန်လှသဖြင့် ပေါလ်သည် ခေတ္တရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မှောင်ရိပ်တစ်နေရာတွင် ရပ်နေသူ လူတစ်ယောက်သည် ပေါလ်အား အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ လူက အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြစ်ပြီး သင်္ဘောစက်ခန်းမှ အင်ဂျင်နီယာဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ကက်ဦးထုပ်လည်း ဆောင်းထားသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် လက်ယာဘက် နားရွက်နားဆီမှ လည်ပင်းဆီသို့ဖြတ်လျက် အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ မော်တော်စက်လှေကို သဘောကျပြီး ကြည့်နေတာလား”

ထိုလူက ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ပေါလ်အနီးသို့ ထွက်လာပေသည်။

“အင်း.. တော်တော်ကို ကောင်းတဲ့ စက်လှေပါပဲ”

ပေါလ်က ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းဆို ကိုယ်ထည့်က စတီးလ်သံမက၊ အင်ဂျင်ကလဲ ဓာတ်ဆီသုံးပတ်တာအင်ဂျင်၊ ပြီးတော့ ရေဒါဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ထားတယ်၊ တစ်နာရီကို သုံးဆယ့်ငါးမိုင်နှုန်းအထိ ပြေးတယ်၊ ခင်ဗျားက သင်္ဘောအကြောင်း နားလည်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး နားလည်တာပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘော်မင်ဆိုသူများလားဗျ”

ပေါလ်က သူ အဓိကသိချင်သော အချက်ကိုပါ ထည့်မေးလိုက်ရာ ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ဘော်မင်ပါပဲ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ.. ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့စက်လှေကို ငှားလို့ရမယ်ဆိုရင် ခဏ ငှားချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ကိုယ့်လူက ပင်လယ်ငါးဖမ်းထွက်ချင်လို့လား၊ အခုဆိုရင် အချိန်နောက်ကျနေပြီဗျ”

“ငါးဖမ်းထွက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဟိုဘက် ပြင်သစ်ကမ်းခြေအထိ သွားဖို့ ကိစ္စရှိနေပါတယ်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးစီစဉ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လာခဲ့တာပါပဲ”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်သောအခါ ဘော်မင်ဆိုသူ၏မျက်နှာသည် ခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို ညွှန်လိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်ရန် ပေါလ်သည် လျင်မြန်စွာ စဉ်းစား၍ ဉာဏ်ထုတ်ရလေသည်။

“မှန်တာပြောရရင် မိတ်ဆွေရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လန်ဒန်မြို့မှာ ရှိတုန်း ဆိုဟိုအရပ်က ဘားအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တာပါ။ သူက လူတစ်ယောက်ဟာ အရေးတကြီး အင်္ဂလန်ပြည်က ထွက်ခွာသွားချင်ရင် ခင်ဗျားဆီ လိုက်သွားရုံပဲလို့ ဆိုတယ်”

ထိုစကားကို ဘော်မင်က လက်ခံပုံရလေသည်။

“ကိုင်း... ကိုယ့်လူ ကျုပ်ရဲ့ရုံးခန်းထဲ သွားကြရအောင်၊ ခဏကြာရင် မိုးရွာချလာလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက ရှေ့ဆောင်လျက် ထွက်သွားသဖြင့် ပေါလ်လည်း လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ရုံးခန်းက ခြေတံရှည်နှင့် ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်၍ သစ်သားလှေကားဖြင့် တက်ရလေသည်။ လှေကားမှ တက်လျှောက်သွားစဉ် ကမ်းနားရေစပ်နားရှိ လှေဟောင်းများထားရာနေရာဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားသံ လိုလို ကြားရသဖြင့် ဘော်မင်သည် မသင်္ကာသလို လှည့်ကြည့်လေသည်။

သူ၏ မျက်နှာကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ဘာသံမှ ထပ်မကြားရသဖြင့် လှေကားမှ ရုံးခန်းသို့ ဆက်တက်သွားကြလေသည်။

ရုံးခန်းဆိုသော်လည်း သပ်ရပ်မှုလုံးဝမရှိ၊ ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွလျက် ရှိလေသည်။

ဘော်မင်သည် ပေါလ်အား စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် စီစကီအရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ပင်လယ်ပြင်တစ်ဖက်ကမ်းကို အရေးတကြီး ဖြတ်ကူးချင်တယ် ဆိုပါတော့”

ဘော်မင်ဆိုသူက မေးလိုက်ချိန်တွင် ပေါလ်သည် သူ၏သားရေသေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သေတ္တာထဲမှ ရှုပ်အင်္ကျီများအောက်တွင် ရှိသော စတာလင်ငွေ ပေါင်တစ်ထောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ငွေပေါင်တစ်ထောင်ကလည်း ငွေစက္ကူအသစ်မဟုတ် အင်္ဂလိပ်ငွေ ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူ အဟောင်းများနှင့် ပြင်သစ်ပြည်သုံး ဖရန့်ငွေစက္ကူများ ရောထားသည်။

ငွေစက္ကူတွေက အထပ်လိုက်ရှိပြီး စတာလင် ပေါင်တစ်ထောင်ထက်မကဟုပင် ထင်ရသည်။

ဘော်မင်သည် ငွေစက္ကူတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာလေသည်။ လိုချင်လောဘာ ဖြစ်ပေါ်တက်ကြွနေကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

ပေါလ်သည် အင်္ဂလိပ်ငွေ ငါးပေါင်တန် ငွေစက္ကူအထုပ် နှစ်ထုပ်ယူ၍ ဘော်မင်၏ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်လောက်အရေးတကြီး ဟိုဘက်ကမ်း ကူးသွားချင်တယ်ဆိုတာ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့၊ ဒီအထုပ်နှစ်ထုပ်က စတာလင် ပေါင်နှစ်ရာရှိတယ်၊ နောက်ထပ် ပေါင်တစ်ရာကိုလည်း ကျုပ်က ပြင်သစ်ပြည်ကမ်းခြေကို ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားကို ပေးပါဦးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဘော်မင်သည် ငွေစက္ကူထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“အိုကေ... ခင်ဗျား ဘယ်တော့သွားချင်သလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ အမြန်ဆုံးသွားချင်တာပဲ၊ မြန်လေ ကောင်းလေပေါ့”

ပေါလ်က ပြောလိုက်လျှင် ဘော်မင်သည် ထပ်၍ ပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လဲ ဘာလုပ်ဖို့ အချိန်ဆွဲနေဦးမှာလဲ၊ ကိုင်း... လာပါ ခုပဲ သွားကြစို့ရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူကပင် ရှေ့ဆောင်၍ ရုံးခန်းပြင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

စက်လှေ၏အမည်က မေရီဂရန်ဟု ခေါ်ပြီး အနီးကပ်ကြည့်သောအခါ အဝေးမှ ခန့်မှန်းရသည့် အတိုင်း အခြေအနေအလွန်ကောင်းမွန်လှပေသည်။

ပေါလ်သည် စက်လှေပေါ်တက်၍ ကုန်းပတ်ကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်နေလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ခရီးထွက်တော့မည်ဟု တွေးပြီး ကြည့်လင်ပေါ့ပါးလာလေသည်။ ပေါလ်၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားသွားလာနေချင်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရှေ့ ဘာဖြစ်မည်ဟု မသိရပဲ အသည်းတထိပ်ထိပ်နှင့် နေရသည့် စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုမျိုးကို သူသည် သဘောကျတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ဘော်မင်ဆိုသူနှင့် ပင်လယ်ပြင်သို့ စွန့်စားထွက်ခွာရမည့်အရေးကို တွေးပြီး စိတ်ထဲ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စက်လှေ၏ကိုယ်ထည်ကို ပင်လယ်ရေလှိုင်းများ ပုတ်ခတ်လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ပေါလ်သည် ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းရှိရာ ဦးဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဘော်မင်ဆိုသူအား စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရင် ဘယ်နားမှာ ချပေးမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ချပေးမှာပေါ့။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငွေပေးပြီး ငှားတာပဲ မဟုတ်လား”

“အိုကေ.. ကျုပ်က ဘရိတန်နီ၊ သို့မဟုတ် စိန်မာလို ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ ဆင်းမယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် မာဆေးမြို့ကို ဆက်သွားဖို့ ကျုပ်အတွက် အဆင်ပြေမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားပြောတဲ့နေရာ ကပ်ပေးမှာပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဘော်မင်သည် ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းကို ကွေလျက် ဦးတည်လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်လေသည်။

ပေါလ်က ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားမိလေသည်။

“ကိုင်း.. ကျုပ် အောက်ထပ်အခန်းထဲ ခဏဆင်းပြီး တမေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ဘော်မင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်ဗျ။ အချိန်ရတုန်း အိပ်လိုက်ပါ။ ရေလက်ကြား ပင်လယ်ပြင် အလယ်ရောက်ရင် လှိုင်းကြီးလာလိမ့်မယ်။ ရာသီဥတုအခြေအနေကလည်း မုန်တိုင်းကျချင် ကျလာမှာဗျ။ ဩော် ဒါထက် ခင်ဗျား ကော်ဖီသောက်ချင်ရင် ဓာတ်ပူထဲမှာ အပြည့်ရှိတယ်”

ပေါလ်လည်း စက်လှေအောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

အောက်ထပ်တွင် ဧည့်ခန်းသဖွယ် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆလွန်းခေါ် အခန်းရှိသည်။ ဘော်မင်ပြော သော ဓာတ်ပူအဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ရင်း အခြေအနေကို အသေးစိတ် ပြန်လည် ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေလေသည်။

လောလောဆယ် ဘော်မင်ဆိုသူနှင့် ရန်စပြီး ထိပ်တိုက်ဖြေရှင်းရန်မလိုသေးဟုလည်း ကောက် ချက်ချလိုက်သည်။ ယင်းကိစ္စကို နောက်ပိုင်းကျမှ ဖြေရှင်းလျှင် ရနိုင်သည်။

ခဏမျှကြာသော် ပေါလ်သည် ဦးနှောက်ထဲ မကြည်မလင်နှင့် ထိုင်းမှိုင်းသလို ဖြစ်လာပေသည်။ မောပန်းလာသလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ္တနားနေမည်သဘောဖြင့် ပက်လက်လှန်လှဲနေလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးနှောက်ထဲ ထိုင်းမှိုင်းပုံက ထူးဆန်းနေသည်ဟုလည်း ထင်မိလာသည်။ လှဲနေရင်းက သတိမေ့ချင်သလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။

သည်တော့မှ စောစောက သူ သောက်လိုက်မိသော ကော်ဖီသည် ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ပါလေစ ဟု တွေးမိရင်း တကယ်ပင် သတိမေ့သွားတော့သည်။

မည်မျှကြာကြာ သတိမေ့နေသည်မသိ၊ ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ ဆလွန်းအခန်းမှာ မှောင်မှိုက်နေပြီး ပေါလ်သည် မှောက်လျက်လဲနေကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိပြုမိလေသည်။

သူသည် မတ်တတ်ထရန် ကြိုးစားကြည့်ရာ မဟန်နိုင်ပဲ ပြန်၍လဲကျသွားလေသည်။ ကိုယ်ကို ကောင်းစွာ မဟန်နိုင်ပဲ ယိုင်လဲကျသွားခြင်းအကြောင်းကို ပေါလ်က သည်တော့မှ နားလည်သဘော ပေါက်မိ

တော့သည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်၍ သားရေကြိုးဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ ချည်တုပ်ထားသောကြောင့် ပင်တည်း။

မေရီဂရန် စက်လှေကတော့ အရှိန်မပျက် ဆက်လက်ခတ်မောင်းနေကြောင်းကိုလည်း သတိပြုမိ လေသည်။ သို့သော် ပေါလ်က နောက်ထပ် မတ်တတ်ထရန် ကြိုးစားနေခိုက် သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်သံ ရပ်သွား လေသည်။ ထို့နောက် လျှပ်စစ်မီးလင်းလာပြီး ဘော်မင်ဆိုသူသည် အခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ လေသည်။

“ဟဲလို မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘယ်လိုနေသေးသလဲဗျ.. ဟဲ.. ဟဲ”

ဘော်မင်က ပေါလ်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ပြုံးဖြူဖြူနှင့် မေးလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အပေးအယူတည့်ပြီး နားလည်မှုရပြီလို့ ကျုပ်က ထင်နေမိတယ်”

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်ရာ ဘော်မင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေပဲ စားပွဲတွင်ရှိနေသော ပေါလ်၏လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ငွေစက္ကူတစ်ထပ် ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပေါလ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ပြောသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲဆိုရင် ဟောဒီငွေအတွက် လုပ်တာပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်က ငွေစက္ကူမြင်ရင် အလိုလိုနေရင်း သွားရည်ကျတတ်တယ်ဗျ၊ ဟဲ..ဟဲ.. အခုလည်း ခင်ဗျားလက်မှာ ငွေစက္ကူတွေ တစ်ထပ်ကြီး မြင်ရတော့ အားလုံးကို လိုချင်လာတယ်၊ ဒါပဲ ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား”

“အိုကေ.. ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ ဒုက္ခမပေးပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရင်သာ တစ်နေရာရာမှာ ကုန်းပေါ်ချပေးပါ”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်ရာ ဘော်မင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒါအတွက် စိတ်သာချ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ချပေးမှာ သေချာပါ တယ်၊ အလွန်ရေနှက်တဲ့ ပင်လယ်ထဲ ချပေးလိုက်မယ် သိလား၊ ဟဲ.. ဟဲ”

ဤသို့ပြောပြီး ဘော်မင်သည် ပေါလ်အား စက်လှေ၏ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်သွားလေသည်။

မိုးက ရွာနေပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရာသီဥတုအခြေအနေက အလွန်အေးလျက် ရှိလေသည်။

ဘော်မင်သည် ကျောက်ဆူးသံကြိုးကြီးတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်ရာ ပေါလ်က ချက်ချင်း အဓိပ္ပာယ် သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီနည်းကို ဘယ်သူက ခင်ဗျားကို သင်ပေးတာလဲ၊ ရိုဆီတာဆိုတဲ့လူကြီးက သင်ပေးတာများလား”

ပေါလ်က လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် မေးလိုက်ရာ ဘော်မင်သည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားပုံရပေသည်။

စောစောကလို ရယ်သွမ်းသွေး၍လည်း မပြောဝံ့တော့ပဲ ပေါလ်ကို အနည်းငယ်ကြောက်သလို ဖြစ်လာပုံရသည်။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ... ဘာတာဝန်နဲ့လဲ”

သည်တော့မှ ပေါလ်ကလည်း တည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် ဘော်မင်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်အမှန်ကို ကျုပ်က ကောင်းကောင်းသိနေပြီဗျ၊ ကျုပ် အခု ဒီကိုလာတာကိုလဲ ကျုပ်ရဲ့လူတွေက သိနေတယ်၊ ကျုပ် ဟိုဘက်ကမ်းမရောက်ပဲ ပျောက်သွားရင် ခင်ဗျားကပဲ ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်၊ နားလည်လား”

ပေါလ်က ခပ်အေးအေးပြောနေသည်မှာ ဘော်မင် မည်သို့ လှုပ်ရှားမည်ကို ကြိုတင် မတွက်မိ၍ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏စကားကြောင့် မင်တက်မိပြီး မလုပ်မယုက် ငြိမ်နေမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း တကယ်ကျ တော့ ဘော်မင်က ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ အံ့ဩလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ကျောက်ဆူးသံကြိုးကြီးကို တအားလွှဲ၍ ပေါလ်၏ ဦးခေါင်းအား ရိုက်လေသည်။

သို့သော် သံကြိုးကို နောက်သို့ ဆွဲလိုက်စဉ်မှာပင် မှောင်ရိပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏လက်သည် လျင်မြန်စွာပေါ်ထွက်လာပြီး ဘော်မင်၏လက်ထဲမှ သံကြိုးကြီးကို အတင်းဆွဲယူလိုက်သည်။

ဘော်မင်လည်း အံ့အားသင့်လျက် ပြန်လှည့်ကြည့်ရာ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ဒီစီပရက်စ်တန်က ထွက်လာ လေသည်။

ဘော်မင်သည် စတုဂံပိုင်းမျှ ငိုနေမိသော်လည်း ချက်ချင်း အသက်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားလိုက် ပြန်သည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထုတ်ယူ လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် ရှေ့လောကြီးလွန်းနေ၍ မှားသွားပုံက သေနတ်ကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ထုတ် ချင်း ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျည်ဆန်သည် ပွဲကိုင်စက်ပိုင်း၏အပေါ်နားသို့ ချော်ထွက်သွားလေသည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်ကလည်း လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူပီပီ သင်္ဘောကုန်းပတ်၏ဘေးသို့ ဆင်းပြီး တွဲလောင်းခို၍ ရှောင်နေလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

မှောင်နေသဖြင့် ဘော်မင်သည် ရေအောက်ထဲသို့ ဒါစီပရက်စ်တန် ကျသွားလေပြီလားဟု ငုံ့ကြည့် နေလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒါစီပရက်စ်တန်က သူ၏ နောက်မှ အသာ ကုန်းပတ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး တွေ့ရာလက်နက် ရှာဖွေရင်း ပင်လယ်ငါးကြီးများ ချိတ်ဆွဲတင်သည့်သံချိတ်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဘော်မင်သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လှည့်လိုက်ရာ ဒါစီပရက်စ်တန်ကို မြင်ပြီး အံ့အားသင့်နေတော့ သည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါတော့ သူသည် ရှေ့လောကြီးတော့ပဲ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် သေချာ ပေါက်မလွဲအောင် ပစ်ရန် ဒါစီပရက်စ်တန်၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ချိန်လိုက်သည်။

ဤတွင် အသင့်စောင့်နေသူ ပေါလ်က ဝင်၍ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏ကိုယ်ကို တစောင်းထား၍ ဘော်မင်၏ ပခုံးကို တအားပစ်တွန်းလိုက်ရာ သူ၏ လက်မှ သေနတ်လွတ်ကျသွားပြီး ဘော်မင်လည်း ကိုယ်ကို မဟန့်နိုင်တော့ပဲ ယိုင်လဲသွားလေသည်။

ဘော်မင်သည် ပြန်ထရန် ကြိုးစားပြန်ရာ ဒါစီပရက်စ်တန်က သံချိတ်ကြီး၏ထိပ်ဖျားဖြင့် တအား ဝင်ထိုးလိုက်သည်။

သံချိတ်ကြီးသည် ဘော်မင်၏ လက်ယာဘက်နံကြားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးမိသွားလေရာ နောက်ပြန်လန်လဲရင်း ကိုယ်ရှိန်မသတ်နိုင်ပဲ ရေထဲသို့ လွင့်ကျသွားတော့သည်။

ပေါလ်က ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ဘော်မင်သည် ရေထဲနစ်မြုပ်သွားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ပြန်ပေါ်လာဦးမလားဟု ခေတ္တစောင့်ကြည့်ပါသော်လည်း ဘော်မင်သည် လုံးဝ ပြန်ပေါ် မလာတော့ချေ။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ပေါလ်၏ လက်နှစ်ဖက်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရာ ပေါလ်က ပြုံး၍...

“ခင်ဗျားက တကယ့်အရေးကြီးမှာ ရောက်လာတာဟာ အံ့ဩစရာပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်က ရောက်လာတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြုံးဖြူနှင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

“လွယ်ပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားထွက်ပြီးတော့ ကျုပ်က ငါးမိနစ်လောက် အခြေအနေကို လေ့လာစဉ်းစား ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့တော့ ခင်ဗျားရဲ့ကားကို အဆင်သင့် တွေ့ တာနဲ့ မောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားရဲ့ကားက လေဆိပ်မှာရှိလေရဲ့၊ ကျုပ်က လေဆိပ်ကနေပြီး တက္ကစီ ကားတစ်စီးကို ငှားလာခဲ့တယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် အရင် မစွဘီကို ရောက်နေတာဗျ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်က သင်္ဘောကျင်းနားမှာ မသိမသာ ခိုကပ်ပြီး ချောင်းနေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ဘော်မင်တို့ အပြန်အလှန် ပြောနေတဲ့စကားတွေကိုလည်း ကျုပ်ကြားရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ရုံးခန်းထဲ သွားနေတုန်းမှာ ကျုပ်က စက်လှေပေါ်တက်ပြီး ချောင်ကျကျတစ်နေရာမှာ အသာပုန်း နေလိုက် တော့တာပါပဲ”

“ဒါနဲ့များ ကိုယ့်လူက ချက်ချင်းထွက်မလာပဲ ကျုပ်ကို သံကြိုးချည်ပြီး ရေထဲတွန်းချကာနီးမှ ပေါ် လာတာကိုး”

ပေါလ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒါစီပရက်စ်တန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“မှန်တာပြောရရင် ကျုပ်က သံကြိုးတွေထားတဲ့အခန်းထဲ ပုန်းနေရင်း အိပ်ပျော်သွားတယ်ဗျ။ အတော်ကြာမှ ပြန်နိုးလာတယ်ဗျ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က အချိန်မီရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား ဟဲ့..ဟဲ့”

“အိုကေ... ထားပါတော့။ ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစက်လှေပေါ် တက်လိုက်လာ ရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကိုက တခြားလူတွေအမြင်မှာ လူဆိုး သူခိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ် အပေါ်တော့ ကောင်းခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့ကို ချစ်တယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား နားလည်ရဲ့လား”

“နားလည်ပါတယ်”

“ကျုပ်အစ်ကိုက ဘယ်လိုပဲ လူဆိုးဖြစ်ပေမယ့် သူ သေရပုံမျိုးနဲ့တော့ မသေသင့်ဘူးလို့ ကျုပ် ယူဆတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူ အသတ်ခံရတာကို လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ပြန်ပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ တစ်ချိန်ကျရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရိုဆီတာဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို အသေသတ်ပစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဂျပေကာကျွန်းသားတွေဟာ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းပေမယ့် ပါးကိုက်ရင် နားပြန်ကိုက်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ခလေ့ ရှိတယ်။ အခုလဲပဲ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်တဲ့ ရိုဆီတာရဲ့အသက်ကို ကျုပ်က ပြန်ယူချင် တယ်။ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီရင်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်က တကယ်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ ပေါလ်ကလည်း နားလည်ဟန် ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သဘောထားကို ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်။ လေးလည်း လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ကြံစည်စိတ်ကူးအတိုင်းနဲ့ တကယ့်လက်တွေ့လုပ်တဲ့အပိုင်းဟာ အချိန်ကာလ ကွာခြားတတ်တယ်။ ဒီလိုကြာလာရင် စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းလာတတ်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကြေးစားတစ်ယောက်မို့ သတ်စရာရှိရင် ဘာမှ မစဉ်းစားပဲ သတ်နိုင် တယ်။ အချိန်မရွေး သတ်ပုံတယ်။ ခင်ဗျားကကော ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိပါ့မလား”

“ဒါတော့ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ၊ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ကိုင်း... နောက်မှ ဆက်ပြောကြမယ်။ အခုလောလောဆယ် တော့ ကျုပ်က ဒီမော်တော် ပြန်ပြီးသွားအောင် ကြိုးစားလိမ့်မယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ဒါစီပရက်စ်တန်လည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် စက်လှေဦးပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး အင်ဂျင်စက်ကို နှိုးကြည့်ရာ ချက်ချင်းပင် စက်နှိုး လာလေသည်။ စက်သံကလည်း အလွန်ညက်ညောလှသည်။

သို့နှင့်ပင် ပေါလ်သည် မေရီဂရန့်အမည်ရှိ စက်လှေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင်၍ မောင်းသွားသည်။

“ကျုပ်က တစ်ချိန်တုန်းက လက်ဝှေ့ဝါသနာပါခဲ့တယ်ဗျ။ နာမည်ကျော်လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ အတော်ပြင်းထန်ခဲ့တယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် မတ်ခွက် တစ်ခွက်နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပေါလ်အနီးမှ ရပ်နေပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားအစ်ကို ဟာပေးပရက်စ်တန်က ဘာပြောသလဲ”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဒါစီသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကတော့ ဘာမဆို သင်္ချာတွက်သလို ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ တွက်လေ့ရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်ဗျ။ လက်ဝှေ့ထိုးတာကိုလည်း သူက ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ တွက်ကြည့်ပြီး မဟန်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ သူက ပြောတော့ လက်ဝှေ့သမားကောင်းတွေဟာ အမြဲတမ်း ဆင်းရဲငတ်ပြတ်တဲ့လူတွေ ဖြစ်သတဲ့ဗျ။ ဆင်းရဲလို့ တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် ဆိုပြီး ကြိုးစားထိုးသတ်ရင်း လက်ဝှေ့ကျော် ဖြစ်လာသူတွေများတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ကျုပ်က ငတ်ပြတ်နေတာမှ မဟုတ်ပဲတဲ့။ ဒါတောင် အစ်ကိုက ကျုပ် လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာနဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားတာကို အထိုက်အလျောက် ခွင့်ပြုခဲ့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ရှေ့နေလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့မျိုးရိုးဇာတိ အခြေအနေအရ ဥပဒေပညာလေ့လာဆည်းပူးတာ ဆန်းတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား။ တခြားလူတွေကလည်း ခင်ဗျားလိုပဲ မေးတတ်ကြပါတယ်။ ဒီမယ် ကျုပ်က ဆိုဟိုရပ်ကွက်က လူဆိုး သူခိုးအားလုံးကို သိနေတယ်ခင်ဗျ။ ဒီအချက်က ရှေ့နေလိုက်တဲ့အခါကျတော့ အသုံးဝင်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားက အမှုတွေ ဆက်တိုက်လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“အင်း... ဆိုပါတော့လေ။ ဟာပေးပရက်စ်တန်ရဲ့အမှု ရုံးတင်စစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ကျုပ်က အသာရှောင်ထွက်သွားတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျုပ်က လူကောင်းနဲ့လူဆိုး ဘဝနှစ်မျိုး တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်နေသလို ဖြစ်နေတော့ ကြာရှည်ဆက်နေသွားလို့ မဖြစ်တာနဲ့ ထွက်သွားတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က အင်္ဂလန်ကနေပြီး ဂျပေကာကို ပြန်သွားတယ်။ ဒါလည်း ခြေလှမ်းမမှားဘူးလို့ ဆိုရမယ်။ ဂျပေကာကျွန်းမှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးကို စတွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ မစွတာမာလိုရီကို ကျုပ် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ အစ်ကိုကြီးဟာပေးက သူ ဘာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကို လုံးလုံးပျောက်သွားတော့ ကျုပ်ကလည်း သူ သွားခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းအတိုင်း လျှောက်လိုက်ကြည့်တာပါပဲ။ ဒါဟာ အကောင်းဆုံးခြေလှမ်း ပဲလို့ ကျုပ် ထင်မိတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးကကော ဒီအကြောင်းတွေကို သိသလား”

ပေါလ်က မေးလိုက်လျှင် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ပြုံးဖြူ လုပ်ပြပြီးမှ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဇနီးကတော့ အခု နယူးယောက်မြို့မှာ ရှိတယ်လို့ ထင်နေတာတယ်။ ဒါထက် နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီဇာတ်ရှုပ်ထဲ ဝင်ပါနေတာလဲ”

“ဒါတော့ အခြေအနေအရ ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်က နိုင်ငံခြားဘာသာတွေ ဝါသနာပါ သူဖြစ်တယ်။ မူလက ကျုပ်ဟာ ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ကထိက လုပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ် က ပျင်းစရာကောင်းလို့ ကြာတော့ ပြီးငွေလာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သူ့နမကို ချက်ကိုဆလို ဗားကီးယားနိုင်ငံတွင်းက ခိုးထွက်နိုင်အောင် ကူညီစမ်းပါလို့ လာပြောလေတော့ ကျုပ်က စွန့်စားမှုတစ်ခုပဲလို့ ယူဆပြီး လက်ခံခဲ့တယ်”

“အဲဒီကိစ္စ အောင်မြင်ခဲ့သလား”

“အောင်မြင်တယ်ဆိုရုံပါပဲ။ အပြီးသတ်ကျတော့ ကျုပ်ဟာ ခြေထောက်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာရပြီး သြစတြီးယားနိုင်ငံက ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ တက်ကုသနေရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မစွတာမာလိုရီက ကျုပ်ဆီလာ ပြီး သူတို့နဲ့အတူ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါထက် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီအလုပ် လက်ခံပြီး လုပ်မိတာကို မှားလေခြင်းလို့ နောင်တ များရမိသလား”

“နောင်တရဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး၊ နောင်တရရင်လဲ အခြေအနေက လွန်နေပြီ ဖြစ်တယ်။ ဒီအခြေ အနေကျမှ မထူးတော့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရတယ်။ ကဲ... ဒါတွေထားပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ စိန်ဒင်းနစ် ရောက်ရင် ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေးကြဦးဖို့”

(၁၁)

သူတို့သည် သုတ်ခြေတင်၍ သွားကြလေရာ ကိုးနာရီခွဲသာသာတွင် စိန်ဒင်းနစ်အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကြလေသည်။

ရေကြောင်းမြေပုံအရ ထိုနေရာတွင် ပင်လယ်အော်ငယ်တစ်ခုရှိကြောင်း ပြထားသဖြင့် ပေါလ်သည် ယင်းပင်လယ်အော်အတွင်းသို့ စက်လှေကို မောင်းဝင်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် စက်လှေမောင်းဝင်သွားသောအခါ ပင်လယ်အော်ဆိုသော်လည်း တောင်ပတ်လည်အတွင်း ကိုက်တစ်ရာသာသာရှိပြီး တောင်ပတ်လည်ပိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ရေတိမ်သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သူတို့သည် ကျောက်ချ၍ စက်လှေကို ရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပေါလ်သည် သူ၏လက်ဆွဲသေတ္တာကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ ပြင်သစ်ပြည်သုံး ဖရန့်ငွေစက္ကူ ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ယူပြီး ဒါဗီပရက်စ်တန်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အရေးအကြောင်းရှိရင် သုံးနိုင်အောင်လို့ ငွေကို ခင်ဗျားတစ်ဝက် ကျုပ်တစ်ဝက် ခွဲယူကြမယ်”

ဒါဗီပရက်စ်တန်လည်း ငွေစက္ကူတွေကို သူ၏အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲထည့်၍ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် လက်ဆွဲသေတ္တာ၏အတွင်းဘက် တစ်နေရာရှိ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ငယ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ သေတ္တာ၏ အောက်ဘက်မှ အံဖုံးတစ်ခု ပွင့်လာသည်။ ထိုအံဖုံးထဲတွင်ကား ပွိုင့် ၃၈ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်၊ ဝါလ်သာအမျိုးအစား ပစ္စတိုလ်တစ်လက်နှင့် မောင်းပြန်ပစ္စတိုလ်သေနတ် တစ်လက်တို့ ရှိလေသည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် အံ့အားသင့်သလောက် သဘောကျသွားမိလေသည်။

“အလို... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလဲ၊ လက်နက်ခဲယမ်း မကိုင်ရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတာကို ဒီလိုနည်းနဲ့ ရှောင်တာများလား”

“ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ အမြဲရှိသင့်တယ်ဗျ၊ ရော့... ဒါက ခင်ဗျားအတွက်”

ပြောရင်း ပေါလ်က ပွိုင့် ၃၈ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဒါဗီပရက်စ်တန်အား လှမ်းပေးပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီသေနတ်က အလွန်စိတ်ချရတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ဂျမ်းမဖြစ်ဘူး”

တစ်ဖန် ဝါလ်သာပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးနောက်..

“ကိုင်း... ကျုပ်တို့အဖို့ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို မကြာခင် ရောက်ပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စက်လှေတွင် အသင့်ပါလာသော လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် လှော်ခတ်သွားကြလေသည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည်ကား နက်ပြာရောင်အသွေးဖြစ်နေပြီး ကြယ်တာရာများ တောက်ပနေလေသည်။ လရောင်မရှိသော်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လင်းရောင်တစ်မျိုးရှိနေသလို ထင်ရပေသည်။

မကြာမီ သူတို့သည် စိန်ဒင်းနစ်မြို့ ရှုခင်းကို လှမ်းမြင်ရသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ကမ်းတစ်နေရာတွင် လှေကိုကပ်ပြီး တောင်ကမ်းပါးတစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကြပြီးနောက် ဆက်လျှောက်သွားကြရာ ရွာ၏ပြင်ဘက်နားသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

လူနေအိမ်များမှာ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် အတော်ကျပြီး အိမ်တိုင်းတွင် သီးနှံများစိုက်ပျိုးထားသည့် မြေကွက်တစ်ကွက်စီ ရှိလေသည်။

ဒုတိယမြောက် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ပေါလ်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့် အသာပုတ်လေသည်။

“ဒါက မာစီယာဆိုတဲ့လူရဲ့အိမ်ဗျ၊ ခင်ဗျား သိများနေသလား”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က မသိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေကို ကြည့်ကြရအောင်”

ပေါလ်က ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင်လျက် အိမ်ဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု အနီးသို့ အသာချဉ်းကပ်သွားကြလေသည်။

အတွင်း၌ မီးရောင်ရှိသဖြင့် ပြတင်းပေါက်၏ ပိတ်ခန်းဆီးကြားမှ အသာချောင်းကြည့်သောအခါ အခန်းက မီးဖိုခန်းဖြစ်ပြီး စားပွဲတစ်လုံးရှေ့တွင် မာစီယာသည် ခေါင်းငုံ့လျက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူ၏ ရှေ့တွင်လည်း ဘရမ်ဒီအရက်တစ်ပုလင်းနှင့် မတ်ခွက်တစ်ခွက် ရှိသည်။

“ဒီလူ ကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေပုံရတယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်က လေသံဖြင့် ပြောရာ ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါထက် ဒီလူမှာ မမာသည်ဇနီး ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ဇနီးက အိပ်ယာထဲ လဲနေတာ လေးနှစ်လောက် ရှိပြီ”

“ဒါဖြင့် ဒီအမျိုးသမီးက ကျုပ်တို့အလုပ်မှာ ဝင်နှောက်ယှက်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက အသာတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ဘေးနားမှာ ပုန်းနေလိုက်ပါ၊ ကျုပ်က ဒီလူကို ကြည့်လုပ်မယ်”

ပေါလ်က ပြောသည့်အတိုင်း ဒါစီပရက်စ်တန်က အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ မာစီယာသည် ခြေလှမ်းလေးကန်စွာဖြင့် ထလာလေသည်။

သူသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးအပြင်ဘက်သို့ကြည့်ရာ မည်သူမှမတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေစဉ် တစ်ဖက်မှအသင့်စောင့်နေသူ ပေါလ်က ပစ္စတိုလ်သေနတ်ဖြင့် မာစီယာ၏နားထင်ကိုတော့ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ.. တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ အသံထွက်အောင် အော်တာနဲ့ ခင်ဗျား အသက်သေပြီသာ အောက်မေ့ပေတော့၊ ကဲ.. အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်ပါ”

ပေါလ်က အံ့ကြိတ်၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် မာစီယာလည်း ဘာမှမပြောပဲ နောက်ဆုတ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ မှောင်ရိပ်ထဲပုန်းနေသူ ဒါစီပရက်စ်တန်ကပါ ထွက်လာပြီး အိမ်ထဲသို့ လိုက်လာလေသည်။

မာစီယာသည် ပေါလ်နှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်တို့ နှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး သရော်သလို ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဂျက်ကော့တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် အံ့ဩမှာပဲ၊ သူက ကျုပ်ကို ပြောတော့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေပြီတဲ့”

“အခု ဂျက်ကော့ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်သည်။

“ဟို.. ရန်းနင်းမင်းဆိုတဲ့ အရက်ဆိုင်မှာ ရွာထဲက အပေါင်းအသင်းတွေကို စည့်ခံနေပါတယ်”

“ရှိခီတာဆိုတဲ့ လူကကော”

“သူတို့ ဒီနေ့မနက်ပိုင်းက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ သင်္ဘောနဲ့ ပြန်လာကြတယ်”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဆိုတာ ဘော်မင်းဆိုတဲ့လူ မဟုတ်လား”

ပေါလ်က ခပ်တည်တည်မေးလိုက်သောအခါ မာစီယာက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အရင်ကလဲ ဒီလူနဲ့ အလုပ်လုပ်ဖူးတော့ မကြာခဏဆိုသလို လာတတ်ပါတယ်”

“သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေက ခင်ဗျားလုပ်တာတွေကို မသိကြဘူးလား”

“ဒါတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဒီအရပ်က လူတွေက ဘာသိဘာသာနေတတ်ကြတယ်၊ သူများကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပြီး စပ်စုလေ့ မရှိကြဘူး”

“ရှိခီတာနဲ့ သူ့အဖွဲ့ဝင်တွေကကော ဘယ်မလဲ၊ ရန်နင်းမင်းအရက်ဆိုင်မှာပဲ ရှိသလား”

မာစီယာက ခေါင်းကိုခါလျက်...

“ရှိခီတာဟာ ဒီနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းကပဲ ရေးနေ့မှမော်တော်ကားနဲ့ ထွက်သွားတယ်၊ သူနဲ့အတူ အိန္ဒိယ အမျိုးသမီးရယ်၊ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ရယ် ခေါ်သွားတယ်၊ တရုတ်အမျိုးသားကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း ပတ်တီးတွေအပြည့် စည်းထားတယ်”

“အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးကကော ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ဟာဗျာ၊ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ အလွန်ချော အလွန်လှနေတာပေါ့ဗျ”

“ဒါကို ကျုပ်က မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်မလေးဟာ ကြောက်နေသလားလို့ မေးတာ၊ သူ့အနေနဲ့ ရိုခင်တာကို ကြောက်နေပုံရသလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကောင်မလေးက လုံးဝကြောက်ပုံမရဘူး၊ မကြောက်တဲ့အပြင် တစ်ခါ တစ်ခါ ရိုခင်တာရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်နေပုံက ဟို.... ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲ..”

“ဘာလဲ ကောင်မလေးက ရိုခင်တာကို ကြည့်ညိုပြီး ကြည့်နေတာမျိုးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီသဘောမျိုး ဆိုပါတော့”

မာစီယာသည် ပေါလ်၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားနေစဉ် လုံးဝ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပုံ မရဘဲ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပင် ဖြေနေလေသည်။ ယင်းအချက်ကို ပေါလ်ကလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“ကောင်းပြီ.. သူတို့ ဘယ်လို သွားကြသလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ”

“ဒီမယ် မာစီယာ၊ ကျုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားက ဘာမှမသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကောင်းပြီ ဟဲလ်ဂိတ်နဲ့ မွန်တီဖိုး ဆိုတဲ့နာမည်တွေကိုကော ခင်ဗျားက တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးလို့ ငြင်းမလား”

“မငြင်းပါဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောနေတဲ့အခါ အဲဒီနာမည်နှစ်ခုက တစ်ခါတစ်လေ ကြားညှပ် ပါလာတတ်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ရိုခင်တာနဲ့ ဂျက်ကော့တို့ စကားပြောရင် အဲဒီနာမည်နှစ်ခု ပါလာ တာကို ကြားလိုက်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ နာမည်ကြားမိတာကလွဲလို့ ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မသိပါဘူး”

မာစီယာက ဤသို့ပြောသည်ကို အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပေါလ်က ယူဆမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် နည်းပရိယာယ်တစ်မျိုးဖြင့် မေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မာစီယာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ၊ ဘာတွေ ဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဤတွင် မာစီယာသည် ဘာမှမပြောဘဲ ချာကနဲလှည့်၍ ပိတ်ထားသောအခန်းတံခါးတစ်ခုဆီသို့ သွားကာ တံခါးကိုဖွင့်၍ ပေါလ်တို့အား ကြည့်စေချင်သည့်ဟန်ဖြင့် ဘေးသို့ ဖယ်နေလိုက်သည်။

ပေါလ်နှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့လည်း တံခါးဝမှနေ၍ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အံ့အား သင့်သွားမိကြလေသည်။

အတွင်း၌ လူသေအလောင်းတည့်တည့် ခေါင်းတစ်ခုကို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်တင်ထားပြီး ဖယောင်း တိုင်များ ထွန်းညှိထားလေသည်။

“အလို... အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့ ဇနီးလား”

ပေါလ်က မေးလိုက်ရာ မာစီယာသည် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲသည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့မမျာ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားသွားရရှာပါတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီရောဂါမပျောက်ဘဲ တစ်နေ့ မုချသေချမယ်ဆိုတာ သိနေရှာပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့တာပဲ၊ အကောင်းဆုံးဆရာဝန်ကြီးတွေ အစိုးတန်ဆုံးဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုပေမယ့် မရပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ စရိတ်စက ငွေကြေး တော်တော်ကုန်ကျခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငွေလိုလိုသာ တိရစ္ဆာန်လို စိတ်မျိုးရှိတဲ့ ဂျက်ကော့နဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါတွေဟာ ကျုပ် အလွန်မြတ်နိုးတဲ့ ဇနီးသည် နာနက်အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို ငဲ့ပြီး ကျုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြောဘဲ ရေငံနေခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားက အသက်သေမှာ ကြောက်လို့လား”

“ကျုပ် အသက်သေမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဇနီး နာနက်ရဲ့အသက်အတွက်သာ စိုးရိမ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာလဲ.. ရိုခင်တာက ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ခြိမ်းခြောက်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက နာနက်အသက်ကို နှမြောရင် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလို့ ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် လီယိုပတ်စကလေးမှာ ကျုပ်က သဘောသားအဖြစ် လိုက်ပါသွားတဲ့အခါက နောက်ပိုင်းမှာ ပိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်”

“အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနေ့ညက ကျုပ်တို့ ဒီကထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါရစေ၊ လီယိုပတ် သင်္ဘောကတော့ ရေထဲ နစ်မြုပ်သွားတယ်၊ အဲဒီအကြောင်း ဂျက်ကော့က ခင်ဗျားကို ပြောသေးသလား”

“သူ ပြောတော့ မတော်တဆဖြစ်သလိုလို ဆိုတာပဲ၊ အင်ဂျင်ပေါက်ကွဲသွားတာက စပြီး သင်္ဘော နစ်သွားတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ပြောသလဲ”

“သင်္ဘောနစ်သွားတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံးလဲ ရေနစ်သေသွားကြတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အမှန်က ဂျက်ကော့နဲ့ ရိုဆီတာက ကျုပ်တို့ကိုရေနှစ်သေအောင် အခန်းထဲ သော့ခတ်ပိတ်လှောင် ထားပြီး လှေနဲ့ထွက်သွားကြတယ်၊ အဘိုးကြီးနဲ့ အမျိုးသမီးတို့ကတော့ ကမ်းကိုရောက်အောင် ရေကူးသွားရင်း သေသွားရှာတယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ မာစီယာသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ဒီလူတွေက လူသားစိတ်မရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လို လူတွေပါပဲ၊ မကြာသေးခင်ကပဲ ကျုပ်တို့စက်လှေ ပင်လယ်ပြင်မှာရှိတဲ့ ဗြိတိသျှရေတပ်က စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းနဲ့ တိုးခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်က စက်လှေပေါ်မှာ ခရီးသည်ဆိုလို့ လူတစ်ယောက်တည်းပဲ ပါတယ်”

ပြောရင်းနှင့် မာစီယာသည် ဒါစီပရက်စ်တန်အား လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အဲဒီလူက ခင်ဗျားလိုပဲ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။ဤတွင် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် မျက်နှာထားတင်းမာလာသည်။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်းပါ”

“ရိုဆီတာက ပြောပါတယ်၊ ခရီးသည် မှောင်ခိုဝင်လာတာ မိသွားရင် ကျုပ်တို့ ထောင်ဒဏ်ခန့်ခွဲရန် အပြစ်ပေးခံရမယ်တဲ့၊ ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ရိုဆီတာဟာ ခရီးသည်ကို သံကြိုးတွေချည်ပြီး အရှင်လတ်လတ် ရေထဲ တွန်းချလိုက်တယ်၊ အရှင်လတ်လတ် သံကြိုးချည်ပြီး ပစ်ချခံရတဲ့လူရဲ့မျက်နှာထားကို ကျုပ်ဖြင့် အခု ချိန်ထိ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိပါသေးတယ်”

“ပြီးတော့ ရိုဆီတာက ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားက လျှောက်ပြောရင် ခင်ဗျားရဲ့ဇနီးကို သတ်ပစ်မယ် လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဒါစီပရက်စ်တန်က မေးလိုက်ရာ မာစီယာသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ ချာကနဲလှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

မာစီယာသည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် အံ့အားသင့်နေရာ ပေါလ်က ရှင်းပြရလေသည်။

“အရှင်လတ်လတ် ရေထဲ ပစ်ချခံရသူဟာ ဒီလူရဲ့ အစ်ကိုရင်း ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အဲဒီ ကိစ္စရှင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို ကူညီစေချင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကူညီနိုင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာမဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ ရင်းနှင်းမင်းအရက်ဆိုင်နားက သွားစောင့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို ကြည့်နေပါ၊ မကြာခင် မေရီဂရန့်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောဝင်လာတာ မြင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီသင်္ဘောကို ခင်ဗျား သိသလား”

“သိပါတယ်၊ ဘော်မင်ဆိုတဲ့လူရဲ့ သင်္ဘော မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အရက်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဂျက်ကော့ကို သွားပြောရမယ်၊ ဘော်မင် ပြန်ရောက်ပြီး အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ ကမ်းနားကစောင့်နေတယ်လို့ ပြော၊ အဲဒီလိုပြောနေချိန်မှာ တခြားလူ တွေပါ ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြော”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြီးတော့ကော”

“ခင်ဗျားမှာ ကိုယ်ပိုင်စက်လှေ မရှိဘူးလား”

“ပင်လယ်ငါးဖမ်းစက်လှေဟောင်းကြီး တစ်စင်းတော့ ရှိတယ်၊ ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက် တပ်ထားတယ်”

“အိုကေ... ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီဆိပ်ကမ်းက ထွက်တဲ့အခါ ပန်မတ်ချ်ပင်လယ်အော်ဘက်ကို သွားကြမယ်၊ အဲဒီနေရာကို ခင်ဗျား သိသလား”

“ကျုပ်က ဒီပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် နေရာအားလုံးကို သိပါတယ်”

“အိုကေ.. ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အဲဒီကပဲ စောင့်နေမယ်၊ ကိုင်း... ခင်ဗျား ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ခင်ဗျားလူဂျက်ကော့ကို ကျုပ် ကြည့်ပြီး စီရင်ပျံမယ်၊ ဒါပဲနော်”

ပေါလ်၏စကားအဆုံးတွင် မာစီယာသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရန်းနင်းမင်းအရက်ဆိုင်အတွင်းသို့ မာစီယာဝင်သွားချိန်၌ ဘားကောင်တာတွင်း ငါးဖမ်း အလုပ် လုပ်သူ ရေလုပ်သား တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိနေပြီး သူတို့အား ဂျက်ကော့က အာဘော်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောနေ လေသည်။

စကားပြောရင်း သူသည် ဝိုင်အရက်ကို မြေကရားအိုးကြီးတစ်ခုမှ ငဲ့၍ ဝေငှနေရာ ရေလုပ်သားကြီး များကလည်း စိတ်ပါတက်ကြွစွာ ဝိုင်းဝန်းသောက်နေကြသည်။

ဘားကောင်တာတစ်ဖက်တွင်မူ ဂျက်ကော့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးသူ အလုပ်သမ အမျိုးသမီးကြီး က သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ကြည့်နေလေသည်။

“သောက်ကြချို့၊ အားရပါးရ သောက်ကြချို့၊ ဒီနေ့အဖို့ ခင်ဗျားတို့ ငွေမပေးရပဲ အလကားသောက် ကြရတာဟာ ကျုပ်က နှုတ်ဆက်တာပဲ၊ နက်ဖြန် မနက်ဆိုရင် ကျုပ်(ဂျက်ကော့)က ထွက်ခွာတော့မယ်၊ နောင်ကို ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့..ဟဲ့”

ဂျက်ကော့က ကျယ်လောင်စွာအော်ပြောနေစဉ် မာစီယာသည် လူသူပရိသတ်ကြားမှ ခဲယဉ်းစွာ တိုးဝင်၍ ဘားကောင်တာဆီသို့ သွားလေသည်။

“ဟယ်လို.. မာစီယာ၊ မိတ်ဆွေကြီးက ဘယ်ပျောက်နေတာလဲဗျ”

ဂျက်ကော့က မာစီယာအား မြင်မြင်ချင်း ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သို့သော် အရက်မူးနေ ၍ စကားမပီသပဲ လျှာလေးအာလေးဖြစ်နေရာ မာစီယာသည် ဂျက်ကော့အပေါ် ချက်ချင်း စိတ်မချပဲ သံသယ

ဖြစ်လာသည်။ ဂျက်ကော့သည် အရက်မူးလျှင် အလွန်သွေးဆိုးတတ်သဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း သူ သိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် မာစီယာက စိတ်မချနိုင်ပဲ စိုးရိမ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ပေါလ်၏စေခိုင်းချက်ကို လွန်ဆန်၍လည်း မဖြစ်သဖြင့်...

“ခင်ဗျားအတွက် သတင်းစကား ပါးလိုက်တာကို ပြောဖို့လာတာဗျ၊ ခင်ဗျားကို သတင်းပေး လိုက်သူကတော့ ဘော်မင်ပဲ”

ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဘော်မင်ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် ဘားခန်းတွင်းရှိ လူအတော်များများက စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် ခေါင်းထောင်လာကြသည်။

ဂျက်ကော့သည်လည်း ရုတ်တရက် အရက်မူးပြေသွားဟန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

“ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ဘော်မင်က ဒီလို ပြန်ရောက်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု သူက ဆိပ်ကမ်းမှာရောက်နေပြီ၊ မေရီဂရန်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရောက် လာတယ်”

မာစီယာက ဆက်ပြောလိုက်ရာ ဂျက်ကော့သည် အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်ပြီး အလုပ်သမ အဘွားကြီးအား...

“ရော့.. အဲဒါ ခင်ဗျားယူပေတော့”

ဟု ပြောရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘားကောင်တာမှ ထွက်၍ မာစီယာအနီးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“အိုကေ၊ လာ လိုက်ခဲ့၊ သွားကြမယ်”

ပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေက အတော် အေးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဂျက်ကော့သည် မာစီယာအနီးသို့ ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ဘော်မင်က ဘာပြောလိုက်သလဲ၊ သူ ဘာလိုချင်တာတဲ့လဲ၊ သူ ပြဿနာအကျပ်အတည်းများ တွေ့နေလို့လား”

ဂျက်ကော့က မေးသည်ကို မာစီယာက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဘော်မင်က ကျုပ်ကို ဘာကြောင့်ပြောမှာလဲ၊ ကျုပ်က ဘာကောင်မှမဟုတ်တော့ ပြောပျံ့မလား၊ သူ ဘာမှမပြောဘူး”

မာစီယာ ပြန်ပြောသည့်လေသံက အနည်းငယ် တင်းမာနေသဖြင့် ဂျက်ကော့သည် အံ့အားသင့်မိ လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်သွားကြရင်း လမ်းထိပ်ရောက်သောအခါ မာစီယာက ဆက်မသွားတော့ပဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း... မစ္စတာဂျက်ကော့၊ ကျုပ်သွားဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ ဆက်သွားပေတော့”

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်မှာလား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ပြန်မှာပဲ”

မာစီယာက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရာ ဂျက်ကော့သည် စကားကို လေသံတစ်မျိုးပြောင်း၍ ခင်မင်ရင်းနှီး သလိုဟန်မျိုး လုပ်ပြောပြန်သည်။

“ဘော်မင်နဲ့ ကျုပ်တွေ့ပြီးရင် ခင်ဗျားအိမ်ကို ကျုပ် ဝင်လာခဲ့မယ်၊ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး ဆွေးနွေးမယ်၊ ကျုပ်က ဒီအရပ်က ထွက်သွားတော့မှာမို့ ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို မာစီယာသည် မှောင်ရိပ်ထဲသို့ လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် တစ်ယောက်တည်းဆက်သွားရင်း စဉ်းစားရခက်နေလေသည်။ သူသည် ဦးနှောက်ဉာဏ်ထက်မြက်သူမဟုတ်သောကြောင့် စဉ်းစားရခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရိုဆီတာက သူ့အား ဘာတွေဆက်လုပ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားချက် ပေးသွားသည့်အထဲ ဘော်မင်အကြောင်း လုံးဝမပါရှိချေ။

ဆိပ်ကမ်းတွင် မေရီဂရန့်သဘောသည် အင်ဂျင်စက်များ နှိုးထားလျက်ပင် ရပ်ထားလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် သဘောပေါ်သို့ တက်သွားရာ မည်သူမှ မတွေ့ရသဖြင့် ကုန်းပတ်ဦးပိုင်းရှိ မာလိန်မှူးအခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

တံခါးဝသို့ ရောက်ချိန်တွင် သူ၏ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသလို ဖြစ်လာမိပြီး...

“ဘော်မင်.. ဟေ့ ဘော်မင်”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ဂျက်ကော့ ဝင်ခဲ့လေဗျာ”

အတွင်းမှ ပေါလ်က ခပ်အေးအေးဖိတ်ခေါ်လိုက်ရာ ဂျက်ကော့သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်းဝက သူ၏နားထင်သို့ လာထောက်ထားသဖြင့် ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်၏ တင်းမာသောမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဇောချွေးများပြန်ရင်း ကြောက်ရွံ့တုန်နေ တော့သည်။

ချက်ချင်းလိုပင် မေရီဂရန့်သဘောသည် စက်ကုန်ဖွင့်လျက် မောင်းထွက်သွားလေသည်။

သူတို့သည် ပန်မတ်ချ် ပင်လယ်အော်တစ်နေရာ၌ သင်္ဘောကို ကျောက်ချရပ်နားထားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျက်ကော့သည် သေပြီးသူက ပြန်ရှင်သလို၊ သူရဲခြောက်ခြင်းကို မယုံကြည်တော့ သော်လည်း မဖြစ်နိုင်တာတွေက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်ပါတကားဟု ယုံကြည်နေမိလေသည်။

သို့သော် သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား ပေါလ်တို့အပေါ် အခဲမကျေနိုင်ပဲ ဒေါသထွက်နေလျက် အခွင့် အရေးပေါ်သည်နှင့် တုံ့ပြန်ကလွဲစားချေမည်ဟု ကျိတ်၍ ကြိုးဝါးထားသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကလည်း မကြာမီ ပေါ်လာလေသည်။

မာစီယာက ပင်လယ်ငါးဖမ်းစက်လှေကို ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ထားရန်အတွက် လှမ်းပစ်ပေးသောကြိုး ကို ဒါစီပရက်စ်တန်က သွား၍စောင့်ဖမ်းနေခိုက် ပေါလ်က ဂျက်ကော့ကို ကြည့်နေရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပေါလ်သည် အနည်းငယ်ပေါ့လျော့ကာ သတိမထားပဲ နေမိရာ အလစ်ချောင်းနေသူ ဂျက်ကော့ ရုတ်တရက်ထခုန်၍ ပေါလ်၏လက်မှ သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျက်ကော့ လက်တစ်ဖက်က သေနတ်ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပေါလ်အား ဖမ်းဆွဲကာ ဒါစီပရက်စ်တန်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်လျှင် ကာကွယ်ရန် သူ့ရှေ့၌ ထားလိုက်သည်။

သို့သော် ဂျက်ကော့မတွက်မိသည်ကား ပေါလ်က ဂျက်ကော့၏လုပ်ရပ်ကို ကွက်ကျော် ကြိုတင် မြင်ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားကာ ကိုယ်ကို ရုတ်တရက်ဘေးသို့ ရွှေ့စောင်းလိုက် ရင်း ဂျက်ကော့၏ ဦးခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် တအားပစ်ထိုးလိုက်သည်။

လက်သီးတစ်ချက်က အတော်ပြင်းပြီး သာမန်လူဆိုလျှင် လဲကျသွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ဂျက်ကော့မှာ အလွန်တောင့်တင်းသန်မာသူဖြစ်၍ လဲမကျပဲ ယိုင်လဲရုံယိုင်ကာ ခူးထောက်လျက် ဖြစ်သွား သည်။ ဤတွင် သူသည် လျင်မြန်စွာ ပြန်ထ၍ ရေထဲ ခုန်ချပြီးရန် ကြိုးစားလေသည်။

ဤတွင် ဒါစီပရက်စ်တန်က ကြားဝင်ပြီး ဂျက်ကော့ပြေးရာလမ်း၌ မြေထောက်တစ်ဖက် ထိုးခံထား လိုက်သည်။

ဂျက်ကော့လည်း ခလုတ်တိုက်မိကာ မှောက်ထိုးလဲကျသွားလေသည်။

သူ ပြန်၍ထလိုက်သောအခါ ဒါစီပရက်စ်တန်က အေးအေးဆေးဆေး ကုတ်အင်္ကျီချွတ်နေ လေသည်။

“ကိုင်း.. ဂျက်ကော့၊ ခင်ဗျားက သတ္တိကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ လာစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်သတ်ကြမယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်က စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ဂျက်ကော့သည် မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ..

“ကပ္ပလီလူမည်း၊ လူတိရစ္ဆာန်”

ဟု ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

သူသည် ဒေါသအလွန်ထွက်နေဟန်ရှိပြီး ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားကာ ဒါစီပရက်စ်တန် ရှိရာသို့ အတင်းပြေးဝင်လာသည်။ သူ၏လက်သီးများကလည်း ထိုးသတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေသည်။

သို့သော် ဂျက်ကော့ မသိသည်ကား ဒါစီပရက်စ်တန်သည် တစ်ချိန်က လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းအတတ်ကို သိပ္ပံနည်းကျကျ လေ့လာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် ဒါစီပရက်စ်တန်၏ ကျင်လည်စွာလှုပ်ရှားထိုးသတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိလေ သည်။ တကယ့် ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားများကဲ့သို့ အတိမ်းအရှောင် ကျင်လည်သလောက် လက်သီးချက်များ က လျှပ်တစ်ပြက် လျင်မြန်လှပေသည်။

ဂျက်ကော့သည် စိတ်တိုတိုနှင့် လက်သီးသုံးချက် လေးချက် ဆင့်၍ထိုးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ၏လက်သီးများက တစ်ချက်မှ မထိပဲ လွဲချော်ကုန်ပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်၏ လက်သီးကသာ သူ့အား မိုးရွာ သလို တရကြမ်း ထိမှန်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန်၏ လက်သီးတစ်ချက်သည် ဂျက်ကော့၏မေးရိုးတည့်တည့်သို့ ထိမှန်သွားလေရာ မည်သို့မှ မဟန်နိုင်ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လန် လဲကျသွားတော့သည်။

ဤတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ဂျက်ကော့၏ဘေးနားတွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။

“ကဲ.. ဂျက်ကော့၊ ကျုပ်တို့မေးတာတွေကို မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်သာဖြေပေတော့”

ဂျက်ကော့သည် ပက်လက်နေရင်းက ဒါဗီပရက်စ်တန်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ တံတွေးထွေး လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပေါလ်က ဝင်၍ ဒါဗီပရက်စ်တန်အား ဆွဲထုလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူက ခဏအမောဖြေနေလိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်က တစ်လှည့်စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

ဤသို့ ပြောပြီး ပေါလ်သည် ဂျက်ကော့အား လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် ဂျက်ကော့၊ ကျုပ်တို့အားလုံးက ခင်ဗျားကို အလွန်မှန်းတီးစက်ဆုပ်နေကြတယ် နားလည် လား၊ ဟောဒါက ဒါဗီပရက်စ်တန်က ခင်ဗျားနဲ့ရှိဆီတာတို့နှစ်ယောက်က သူ့အစ်ကိုကို ရေထဲ ပစ်ချသတ်ခဲ့လို့ အခဲမကျေဘူး၊ မာစီယာက သူ့ကို လူညွန့်တုံးအောင်လုပ်လို့ ခင်ဗျားကို အလွန်မှန်းတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီး ရွံ့မှန်းတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ပစ်ဖို့ နည်းနည်းမှ ဝန်မလေးဘူး၊ ကျုပ် အခုပြောတာ ရှင်းရဲ့မဟုတ်လား၊ ကိုင်း... မေးသာကိုသာ မှန်မှန်ဖြေပေတော့၊ ရှိဆီတာဆိုတဲ့လူ ဘယ်မှာလဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ဂျက်ကော့က မပွင့်တပွင့်ပြန်ဖြေပုံမှာ မသဲကွဲသဖြင့် ပေါလ်က...

“ဟေ့လူ.. မတ်တတ်ထလိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့က ရုတ်တရက်မထပဲနေရာ မာစီယာက ဝင်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းခြေဖြင့် ကန်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ.. မစ္စတာပေါလ်ပြောတာ မကြားဘူးလား”

သည်တော့မှ ဂျက်ကော့သည် မထချင် ထချင်ဟန်ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် မာစီယာအား ကြိုးတစ်ချောင်း လှမ်းပစ်ပေးရင်း...

“သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို လုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့မေးတာကို ကျုပ်က ဘာတစ်ခုမှ မဖြေနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

ဂျက်ကော့က ခပ်မာမာပြောရင်း လက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်ချည်ခြင်းကို ခံလေသည်။

ပေါလ်သည် ဂရုမစိုက်ပဲ ကုန်းပတ်ဦးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ပင်လယ် ငါးကြီးများဖမ်းသည့်အခါ ဆွဲတင်သည့် စက်သီးနှင့် သံကြိုးကြီးများ သံချိတ်များရှိလေသည်။

“ကိုင်း.. သူ့ကို ဒီခေါ်ခွဲစမ်းပါ”

ပေါလ်က ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ဂျက်ကော့အား ပေါလ်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖို့လိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ဂျက်ကော့လက်တွင် ချည်နှောင်ထားသောကြိုးကို ငါးကြီးများဆွဲတင်သည့် သံချိတ် တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်သည်။ သံချိတ်က သံကြိုးထိပ်ဖျားတွင် ရှိပြီး သံကြိုးမှာ စက်သီးတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ရစ်ပတ်ထားလေသည်။

ဂျက်ကော့သည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ..

“ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

ဟု ဟစ်အော်မေးလေသည်။

သို့သော် ပေါလ်က သူ့အား လျစ်လျူရှုကာ မာစီယာနှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့အား လှမ်းအမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“စက်သီးကို ရစ်တင်လိုက်ပါ”

ချက်ချင်းလိုပင် စက်သီးသည် လည်ပတ်လာရာ ဂျက်ကော့သည် သံချိတ်နှင့် ဆက်ထားသော သံကြိုးက တင်းလာပြီး မြေနစ်ဖက် မိုးပေါ်ထောင်နေတော့သည်။

ဂျက်ကော့သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရုန်းကန်ရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း သံကြိုးက တင်းသည်ထက် တင်းလာသဖြင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပဲ လေထဲတွင် ယက်ကန် ယက်ကန် ဖြစ်နေသည်။

တစ်ဖန် ပေါလ်က မာစီယာနှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်တို့အား သင်္ဘောပြင်ဘက်သို့ ညွှန်ပြရင်း အချက်ပေးလိုက်ရာ စက်သီးကို လှည့်ပြီး ဂျက်ကော့အား သံကြိုးတွဲလောင်းနှင့် သင်္ဘောပြင်ဘက်သို့ တွန်းချလိုက်ကြလေသည်။

ရေထဲသို့ ကျလုဆဲဆဲ ဇောက်ထိုးကြီး တွဲလောင်းဖြစ်နေ၍ ဂျက်ကော့သည် လွတ်ရန် ကြိုးစားရုန်းကန်သော်လည်း မရချေ။

“ဘယ့်နယ်လဲ ဂျက်ကော့၊ ကျုပ်မေးတာကို ပြောမလား”

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဂျက်ကော့က ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့်...

“မပြောဘူး.. မပြောဘူး”

ဟု ပြန်၍ ဟစ်အော်ပြောပြန်သည်။

ယခုအချိန်အထိ မာန်မလျော့ပဲ ခေါင်းမာလျက်ပင် ရိုသေးသဖြင့် ပေါလ်သည် စိတ်တိုလာပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် စက်သီးကို ပြောင်းပြန်ရစ်လှည့်လိုက်ရာ သံချိတ်တန်းလန်းနှင့် ဂျက်ကော့သည် ရေပြင်ထဲသို့ ကျသွားပြီး နစ်မြုပ်သွားလေသည်။ တစ်မိနစ်တိတိကြာတော့မှ ပေါလ်က သံကြိုးကို ပြန်ဆွဲတင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် ရေထဲနစ်မွန်းနေခဲ့ခြင်းကြောင့် အသက်ရှူ၍ မဝသလို ဖြစ်ကာ အလွန်မောပန်းနေပုံရသည်။

“ကိုင်း.. ဂျက်ကော့၊ ကျုပ်မေးတာကိုပြောစမ်း၊ ဟဲလ်ဂိတ်နဲ့ မွန်တီဖိုးတို့အကြောင်း ကျုပ်သိချင်တယ်၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ဤတွင်လည်း ဂျက်ကော့သည် မေးခွန်းကို မဖြေပဲ ပေါလ်အား ဆဲရေးတိုင်းထွာနေပြန်သည်။

ပေါလ်လည်း သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်အချက်ပေးလိုက်ရာ သံကြိုးကြီးသည် ဂျက်ကော့ကို ချိတ်လျက် ရေထဲသို့ ကျသွားပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပေါလ်က ဂျက်ကော့အား ရေအောက်ထဲတွင် တစ်မိနစ်ခွဲတိတိကြာအောင် နစ်မြုပ်နေစေပြီးမှ ပြန်ဆွဲတင်ခိုင်းလိုက်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဂျက်ကော့သည် သေလုမြောပါး ခံလိုက်ရသဖြင့် မတင်းနိုင်တော့ချေ။

“ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတာ ရှာတီလွန်ကျေးရွာနားက အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့နာမည်ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအိမ်ကို မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့လူက ပိုင်တယ်”

ဂျက်ကော့က အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ရိုဆီတာတို့အဖွဲ့က အဲဒီကို သွားကြတာလား”

ပေါလ်က မေးလိုက်ရာ ဂျက်ကော့က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့လူကော အဲဒီမှာ ရှိသလား”

ပေါလ်က ထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်က ဒီလူနဲ့လည်း လူချင်းမဆုံဖူးခဲ့ဘူး၊ ရိုဆီတာ ပြောပြသမျှပဲ ကျုပ်သိတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ တခြားလူတွေနဲ့အတူ လိုက်မသွားတာလဲ”

“ရိုဆီတာက ကျုပ်ကို တာဝန်တစ်ခုပေးခဲ့တယ်၊ မာစီယာဆိုတဲ့လူကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ၊ မာစီယာက သူတို့အကြောင်းတွေ အကုန်သိနေလို့ နှုတ်ပိတ်ခိုင်းတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ခိုးကြောင်ခိုးရှက်မဟုတ်ပဲ လူအများရှေ့မှာ ပြောင်ပဲ ထွက်သွားစေချင်တယ်၊ ဒါမှ ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ သင်္ဘောမကင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ စားသောက်ဆိုင်ကို ခဏ ကန်ထရိုက်နဲ့ ငှားထားလေတော့ ကျုပ်ကို ဆွေမျိုးတစ်ဦးက အမွေပေးခဲ့လို့ ချမ်းသာလာပြီလို့ ကြေညာရင်း ဆိုင်ကို အလုပ်လုပ်တဲ့မိန်းမကြီးကို လွှဲပေးခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့တာဝန်က မာစီယာကို သတ်ပစ်ဖို့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ပေါလ်က ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်ရာ ဂျက်ကော့သည် ပြန်မဖြေနိုင်ပဲ ချောင်းတစ်ဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေလေသည်။ ရေနစ်မွန်းခြင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သလို ဖြစ်လာသောကြောင့် မာစီယာနှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်တို့က သံကြိုးမှ ဖြုတ်ပေးပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အသာချပေးလိုက်သည်။

ဂျက်ကော့သည် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေရာ မာစီယာက ခူးထောက်ပြီး ရင်ဘတ်နားကပ်၍ အသက်ရှူသံကို နားထောင်ကြည့်နေလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းလုပ်င် မာစီယာသည် ပြန်ထလိုက်ပြီး ပေါလ်အား မော်ကြည့်လေသည်။

“သေသွားပြီဗျ၊ သူ့ရဲ့နှလုံးက ရပ်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား.. ဒါဖြင့် သူပြောသွားတာတွေဟာ အမှန်ဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတော့မှာပေါ့၊ ကိုင်း.. သူ့ကိုယ်က ကြိုးတွေဖြုတ်ပြီး ဆလွန်းခန်းထဲ သွင်းထားလိုက်ပါ”

ပေါလ်က ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်စဉ် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် သူ၏လက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒါလောက်ပဲပြောရသလား၊ အခု ကျုပ်တို့ဟာ လူတစ်ယောက်အသက်ကို သတ်လိုက်မိပြီဗျ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ဖြင့် ပြောသော်လည်း ပေါလ်သည် ခပ်အေးအေးပင်ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဒီလူက တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ဒီလို သေရမှာပဲဗျ၊ သိပ်ပြီး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် ဒါစီပရက်စ်တန် ဖမ်းကိုင်ထားသည်ကို ရုန်းထွက်၍ သင်္ဘောဦးပိုင်းဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ရေကြောင်းမြေပုံကို ကြည့်နေစဉ် မာစီယာနှင့် ဒါစီပရက်စ်တန်တို့လည်း ရောက်လာကြသည်။

ပေါလ်သည် မာစီယာအား သူ၏လိုအပ်ချက်ကို ပြောလေသည်။

“ရေနက်တဲ့ ရေလက်ကြားတစ်ခု ကျုပ်ရှာချင်တယ်၊ ရေက အတော်နက်မှ ဖြစ်မယ်၊ မေရီဂရန်သင်္ဘော နှစ်မြှုပ်ရင် လုံးဝ အစအနမပေါ်အောင် နှစ်နိုင်တဲ့နေရာမျိုးကို ဆိုလိုတယ်”

မာစီယာသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊ မေရီဂရန်က အလွန်လှပကောင်းမွန်တဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ဒီသင်္ဘောကို နှစ်ပစ်ရမှာပဲ၊ ဘယ်နေရာကို သွားရင် ကောင်းမယ် ထင်သလဲ”

ပေါလ်က ထပ်ပြောလိုက်မှ မာစီယာလည်း ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် မြေပုံတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြလေသည်။

ထိုနေရာကား ကျောက်ဆောင်ကျောက်ခဲများ ပေါများပြီး သင်္ဘောများအတွက် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း မြေပုံတွင် ညွှန်ပြထားသည်။

“အင်း.. ဒီနေရာက ပင်နီကယ်လ်လို့ ခေါ်တယ်ခင်ဗျ၊ သင်္ဘောတွေအတော်များများ ဒီနေရာမှာ နှစ်မြှုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ရေကလဲ ပေတစ်ထောင်ကျော် နက်တယ်၊ ဒီနေရာမှာသာ နှစ်သွားရင် ဘာမဆို စုန်းစုန်းမြှုပ်ပြီး ပြန်မပေါ်လာတော့ဘူး”

မာစီယာက ရှင်းပြရာ ပေါလ်သည် ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိုကေ... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ အဲဒီနေရာကို သွားကြမယ်၊ ခင်ဗျားက ငါးဖမ်းသင်္ဘောနဲ့ ရှေ့ကသွားပါ၊ ကျုပ်က နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒါစီပရက်စ်တန်က သူနဲ့အတူ လိုက်သွားပါ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ပဲ အတူနေချင်တယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြောလျှင် ပေါလ်သည် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မနေပါနဲ့၊ ဘာမှလဲ မထူးပါဘူး၊ ဒီအလုပ်မျိုးက ကျုပ်လုပ်မှ ပြီးမှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားနဲ့ပဲ နေချင်တယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ဤသို့ပြောပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွား၍ ရပ်နေလိုက်သည်။

ဤတွင် မာစီယာက ပေါလ်အနီးသို့ ကပ်လာပြီး...

“ဟိုလူက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေပုံရတယ်၊ ဒါဟာ အံ့ဩစရာပဲ၊ သူ့အစ်ကိုတုန်းကလဲ ဂျက်ကော့တို့က ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် သူဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာပေါ့၊ ဒါစီပရက်စ်တန်က ကျုပ်တို့လို ရန်သူကို အမဲလိုက်သလို လိုက်တတ်တဲ့စရိုက် မရှိဘူး၊ ကိုင်း... ပြောနေ ကြာတယ်၊ သွားကြစို့ရဲ့၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

ဤသို့လျှင် ပေါလ်က စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ပင်နီကယ်လ်အမည်ရှိနေရာကို အဝေးမှလှမ်းကြည့်သော် သဲကွဲစွာမမြင်ရဘဲ အဖြူရောင် အကွက်ကြီးများ သဏ္ဍာန်သာလျှင် မြင်နိုင်ပေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားတော့မှသာ ရေပြင်၌ လှိုင်းတံပိုးကြီးများ ထကြွနေသည်ကို မြင်ရပေသည်။

ပင်နီကယ်လ်ဆိုသည်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်ကြီးများ စုနေသည့်နေရာကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေသည် ဝဲဂယက်များဖြစ်ကာ လှိုင်းတံပိုးများ ကြီးမားစွာထလျက်ရှိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ရေမျက်နှာပြင်မှ ပေးသုံးဆယ်ခန့်အထိ မြင့်တက်အောင် ကြီးမားလှသည်။

မာစီယာက အချိန်တန်သဖြင့် ခရာမူတ်အချက်ပေးလိုက်သောအခါ ပေါလ်သည် သင်္ဘောအင်ဂျင်စက်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဒါစီသည် ပုဆိန်တစ်လက် အဆင်သင့်ကိုင်ထားရာ ပေါလ်က အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် သင်္ဘောတွင် ရေဝင်ပေါက်များဖြစ်အောင် ပုဆိန်ဖြင့် ပေါက်လေသည်။

ခက်ကြာလျှင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ရွဲရွဲသွားလေသည်။

ပေါလ်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ အသက်ကယ်ခါးပတ် (လိုက်ဖိဘဲလ်) တစ်ခုကို ယူ၍ ရေထဲလွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒါက ဒီသင်္ဘောဟာ ပင်လယ်ထဲ ကျောက်ဆောင်တိုက်ပြီး နစ်မြုပ်သွားတယ်လို့ အားလုံးထင်ရအောင် လုပ်တာပါ။ သင်္ဘောနဲ့အတူပါတဲ့ လူအားလုံး သေကုန်တဲ့ သဘောပေါ့၊ အဲဒီထဲ ဂျက်ကော့လဲ ပါတယ်ဆိုပါတော့”

“နေဦးဗျာ ဟို ဘော်မင်ဆိုတဲ့လူကကော”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဗြိတိသျှရေလက်ကြားပင်လယ်ထဲဆင်းတဲ့ လူဆိုရင် ပြန်တက်လာနိုင်ဖို့အတွက် ခဲယဉ်းတယ်၊ တစ်နေ့ကျလို့ မတော်တဆ သူ့ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အကြွင်းအကျန်ကို လူတွေက တွေ့သွားရင်လဲ ဘယ်လိုမှ သက်မကင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း.. ခင်ဗျားကတော့ နေရာတကာမှာ သွေးအေးအေးနဲ့ အကွက်စေ့အောင် စိတ်ကူးတတ်ပါပေတယ်”

ဒါစီပရက်စ်တန် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်ကို ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ.. ကျုပ်က ကြေးစားတစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို အပျော်တမ်းသမား မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း ရှင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

မကြာမီ ငါးဖမ်းသင်္ဘောလာကပ်ရာ သူတို့သည် ကူး၍ တက်လိုက်ကြသည်။

မေရီရန်သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်းနစ်မြုပ်စ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လုံးလုံးမြုပ်သွားလေတော့သည်။

“အခု ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“မီးရထားစီးပြီး မာဆေးလ်မြို့ကို သွားကြမယ်”

“အင်း.. ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ တွဲလာမိတာ ဒီအခြေကျမှ မထူးတော့ပါဘူး၊ တောက်လျှောက်ပဲ လိုက်ပါတော့မယ်”

ဒါစီက ပြောပြီးနောက် ပေါလ်သည် မာစီယာအား ပြင်သစ်ပြည်ကမ်းခြေလူပြတ်သောနေရာတွင် ကမ်းသို့ ကပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒါထက် မာစီယာ၊ ဂျက်ကော့နဲ့ပတ်သက်လို့ မေးလားမြန်းလားလုပ်တော့လုပ်မယ် ထင်တယ်”

“ကျုပ်တော့ သိပ်မထင်ဘူး၊ ဂျက်ကော့ကိုယ်တိုင်က သူဟာ နောက်တစ်နေ့ ထွက်သွားပါတော့ မယ်လို့ ကြေညာခဲ့ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လူတွေက ဂျက်ကော့ကို မေရီဂရန့်သင်္ဘောနဲ့ ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ကြတယ်၊ သင်္ဘောနစ်ရာမှာ ပါသွားတယ်လို့ ထင်ကြမှာပါပဲ”

မာစီယာက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

(၁၂)

သူတို့သည် စိန်ဘရူအရပ်သို့ ညဉ့်သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရောက်သွားကြလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ထိုအချိန်၌ ရီနီမြို့သို့သွားမည့် ရထားတစ်စင်း ဆယ်ငါးမိနစ်အတွင်း ထွက်မည် ဟု သိရလေရာ ပေါလ်က စိန်ဘရူတွင် အချိန်ဖြုန်းနေမည့်အစား ထိုရထားနှင့်ပင် လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ရီနီမြို့သို့ရောက်သွားကြသောအခါ မာဆေးလ်မြို့သို့သွားမည့် မီးရထားထွက်ရန် နောက်ထပ် အချိန်တစ်နာရီခွဲခန့် စောင့်ရမည်ဟု သိရပြန်သဖြင့် ဘူတာရုံပြင်ဘက် ကော်ဖီဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။

ဂျမေကာကျွန်းသား ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ထိုအချိန်အထိ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေဟန်ဖြင့် စကား များများမပြောပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ဤသည်ကို ပေါလ်က စိတ်မရှည်နိုင်သဖြင့်...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဒီလိုချည်း ဆက်ပိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့ အတူလိုက်ရင် ဒီလို လင်းတမိုင် မိုင်နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ လူချင်းခွဲကြရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ.. ဒီလိုလဲ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ကျုပ်က ဘယ်မှသွားတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ တရားဝင် ဝင်ရောက်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြန်စောဒကတတ်သော်လည်း ပေါလ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ဌာနရုံးကို ဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ သူတို့က ကြံဖန်ပြီး ခင်ဗျားကို ခေါ်ထုတ်သွားလိမ့်မယ်”

ပေါလ်က နည်းလမ်းကို ပြောလိုက်သော်လည်း ဒါစီပရက်စ်တန်သည် သဘောကျပုံ မရချေ။

“ကျုပ်တော့ မပြောတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားနဲ့ အတူလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရစဉ်က တော့ လိုက်တာကောင်းတယ်၊ မှန်တယ်လို့ သဘောရခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့နောင်တော် ဟာပေးကို

သူတို့က ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ခဲ့တာကို သိရတော့ ပိုပြီးတောင် လိုက်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ မူလရည်ရွယ်ချက်က အစ်ကိုကြီးဟာပေးအတွက် ကလဲ့စားချေချင်လို့ လိုက်ခဲ့တာပါ”

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘော်မင်ဆိုတဲ့လူကိစ္စပေါ့၊ သူက ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ကြံတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်၊ သူ့ကို ပြန်အရေးယူတာလဲ မပြောလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဂျက်ကော့ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ အလွန်ချောက်ချားမိတယ်”

“ဒီလိုလား.. ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲ ဒီလို ဘဝင်မကျဖြစ်နေရင်တော့ ကျုပ်နဲ့ လူချင်းကွဲသွား တာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒီမယ် ကျုပ်ပြောပါမယ်၊ ရိုဆီတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို ဟာပေးကို ရက်ရက်စက်စက် သွေးအေးအေးနဲ့ ရေနစ်သတ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက်သတ်ဖို့လည်း ကြံသေးတယ်၊ လီယိုပတ်သဘောကို နှစ်ပစ်တာ ကြည့်ပါလား၊ အဘိုးကြီးဟာမစ်နဲ့ မစွက်ကင်းဘဲလ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတို့ ခံစားရပုံကို ခင်ဗျားသိသားပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီမယ် ကိုယ့်လူ.. အခု အခြေအနေက ကျုပ်တို့အင်္ဂလန်ပြည်က အိုးလ်ဘောလီတရားရုံးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ဂျမေကာနိုင်ငံက ဟိုက်ကုတ်တရားရုံးချုပ်လည်း မဟုတ် ဘူး၊ ဒီလောကမှာ ဥပဒေက တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ်က ဦးအောင်သတ်ရင် သတ်၊ မသတ်ရင် ကိုယ် အသတ်ခံ ရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဆိုရင် အထက်အာဏာပိုင်တို့က လိုအပ်ရင် ရန်သူကို သတ်တန် သတ်ခွင့်ရှိတယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတယ်၊ ကျုပ်တို့အမြင်မှာ ရိုဆီတာရယ်၊ ပိုဆင်ရယ်၊ မွန်တီဖိုးရယ်၊ ဒီလူတွေကို သတ်သင်ပစ်မှပဲ အေးမယ်”

ပေါလ်က ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်သည့်အဆုံးတွင် ဒါစီပရက်စ်တန်က လက်မခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါပြ လေသည်။

“တစ်ခု ခင်ဗျားကို ပြောပြချင်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က ကျုပ်အစ်ကိုကြီး ဟာပေးနဲ့အတူ ဆိုဟိုရပ်ကွက်မှာ နေရင်း လူဆိုးလူမိုက်ပေါင်းစုံ တွေခွဲဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက ကျုပ်တွေဖူးတဲ့လူတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ သီးသန့်ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီလို သူများနဲ့မတူပဲ ထူးခြားနေလို့သာ ကျုပ်က အခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေ တာပေါ့၊ ကဲ ခင်ဗျားသဘောထား ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ဆက်လိုက်မှာလား၊ လမ်းခွဲမှာလား”

“လက်ရှိအခြေအနေအရတော့ ကျုပ်မှာ ဒီအချိန်ကျမှ ခွဲထွက်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ကျုပ်က သိနေပါတယ်၊ ရိုဆီတာဆိုတဲ့လူနဲ့ ဆုံမိတဲ့အခါ ကျုပ်က အရင်လက်မဦးရင် သူက ကျုပ်ကို သတ်မှာ

သေချာတယ်။ အခု ကျုပ်က ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ အတိတ်က အတွေ့အကြုံနဲ့ အလေ့အကျင့်ကြောင့်ပါ။ အစ်ကိုကြီးဟာပေးနေအတူ လူမိုက်လောကမှာ ကျင်လည်နေခဲ့ရာက ကျုပ်ဟာ ဥပဒေပညာ သင်ကြားဖို့ စိတ်ကူးရပုံက စိတ္တဗေဒနည်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် အဖြေပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ပဲ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လိုက်ပါမယ်။ ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျား မထိခိုက်စေရပါဘူး။ အရေးကြီးရင် ခင်ဗျားဘက်က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပါ့မယ်လို့လဲ ကတိပေးပါတယ်။”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ဤသို့ပြောလိုက်မှ ပေါလ်လည်း သဘောကျသွားလေသည်။

“အိုကေ.. ကောင်းတယ် ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုင်း.. အခု ကျုပ်က မာဆေးလ်မြို့က ကျုပ်တို့လူဆီ ဆက်သွယ်လိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် ကျုပ်တို့ရောက်သွားတဲ့အခါ သူက အဆင်သင့်ကြိုနေအောင် အကြောင်းကြားထားမှ ဖြစ်မယ်”

“နေပါဦးဗျ ကာမာဂူဆိုတဲ့အရပ်က ဘယ်မှာလဲ။ ဘာကို ခေါ်တာလဲ”

“အမှန်က ရုန်းမြစ်ရဲ့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသကို ခေါ်တာပါ။ ဧရိယာအကျယ်အဝန်းအားဖြင့် စတုရန်း မိုင်သုံးရာလောက်ရှိပြီး ချောင်းတွေ၊ အိုင်တွေ၊ ရွှံ့ညွှန်ထူထပ်တဲ့ စိမ့်မြိုင်တွေ၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်တော အုပ်ကြီး တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အဖြူရောင်မြင်းရိုင်းတွေ၊ နွားရိုင်းတွေလည်းပေါ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ဆယ် လောက်က ကျုပ် ကလေးဘဝတုန်းက ရောက်ဖူးတယ်”

“ဟင်.. ဟုတ်လား။ ဒီလိုအရပ်မျိုးကို သူတို့က ဘာကြောင့်များ သွားတာပါလိမ့်”

“ဒါတော့ စောင့်ကြည့်ကြရုံပေါ့”

ပေါလ်က စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ဂျေးကပ်မာလစ်သည် ပိုလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလုဆဲအချိန်က ပိုလန်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူသည် ခူဇီယံမြို့ရှိဟု ခေါ်သော ပြင်သစ် လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တွင် နှစ်နှစ်ခန့် ဝင်လုပ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ၁၉၄၀ ခုနှစ်တွင် ထိုအဖွဲ့ကို ဆိုင်ရာမှ ဖျက်သိမ်းလိုက်သည်။

စစ်ကာလအတွင်းက ဂျေးကပ်မာလစ်သည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဆက်သွယ်မိ၍ ဝင်အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ သူသည် နာဇီဂျာမန်တို့အား တော်လှန်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ပြင်သစ် လျှို့ဝှက်မြေအောက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့များနှင့် ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရလေသည်။

သူသည် စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုကို ဝါသနာပါ၍ ထိုအလုပ်များဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြင်သစ်ပိုင် အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည် အရေးအခင်း ဆူပူမှုများ ဖြစ်ပွားချိန် တစ်နေ့သ၌ ဆန့်ကျင်ဘက်နိုင်ငံရေး အကြမ်းဖက်သမားတို့က သူ၏ပုဂ္ဂိုလ်ခန်းတွင်းသို့ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး ပစ်ဖောက်လိုက်ခြင်းကြောင့် အကြီးအကျယ်ဒဏ်ရာရရှိကာ ခြေတစ်ဖက်မသန်တော့သဖြင့် လက်တွေ့ စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုများ မလုပ်နိုင်တော့ချေ။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား ပင်ကိုယ်ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် လမ်းလျှောက်လျှင် တောင်ငှေ့ထောက်၍ သွားရသည့်ကြားမှပင် ပေါလ်တို့၏ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး လျှို့ဝှက်ဧကင်းတစ်ဦး အဖြစ် မာဆေးလ်မြို့တွင် တာဝန်ယူလျက် ရှိလေသည်။

သူသည် ဇနီးနှင့် သားသမီးသုံးယောက်တို့နှင့်အတူ မာဆေးလ်ဆိပ်ကမ်းအနီး ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် နေထိုင်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ မြောက်နှစ်ခန့် ရှိသွားပေပြီ။ ပေါလ်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဂျေးကပ်မာလစ်နှင့်တွဲ၍ အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးပေသည်။

ပေါလ်တို့က မီးရထားဘူတာရုံမှ ထွက်လာချိန်တွင် ဂျေးကပ်မာလစ်သည် ရေးနေ့အမျိုးအစား စတော့ရှင်ဝက်ဂွန်ကားတစ်စီးဘေးနားတွင် တောင်ငှေ့ထောက်လျက် ရပ်စောင့်နေလေသည်။

ပေါလ်တို့အား လှမ်းမြင်သည်နှင့် သူသည် တောင်ငှားထောက်ပြီး အမြန်ဆုံး ကြိုးစားလျှောက်သွားကာ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟယ်လို... ပေါလ်.. တွေရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“နေထိုင်ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလန်း နယ်ရီဒါနဲ့ ကလေးတွေကော”

ပေါလ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အားလုံး အိုကေပါပဲ၊ နယ်ရီဒါကတော့ သူ့ဇာတိအယ်လ်ဂျီယာမြို့ကို တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပြန်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့သွားရင် တစ်ပတ်တောင်နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယား လူမျိုးတွေက အလွန်စိတ်နာကျည်းတယ် မဟုတ်လားဗျ”

ဂျေးကပ်မာလစ်၏ စကားဆုံးလျှင် ပေါလ်က ဒါစီပရက်စ်တန်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရေးနေ့ကားပေါ်သို့ အားလုံးတင်၍ မောင်းထွက်သွားကြသည်။

မာဆေးလ်မြို့၏ ရာသီဥတုအခြေအနေကား မအေးပဲ ပူနွေးလျက်ရှိသဖြင့် နေသာထိုင်သာ ရှိပေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲဗျ”

ပေါလ်က ဂျေးကပ်မာလစ်အား မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ခဲ့တာပဲ၊ မနက်လင်းအားကြီး လေးနာရီတိုးမှ ကျုပ်က အကြံတစ်ခု စိတ်ကူးရတော့တယ်၊ ကာမာဂူအရပ်ထဲဝင်ဖို့က ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်ဖို့ လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဘယ်သူကမှ မမြင်အောင် ဝင်ဖို့က မဖြစ်နိုင်သလောက် ခဲယဉ်းတယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ စတုရန်းမိုင်သုံးရာလောက် ကျယ်ဝန်းတဲ့ရှုံ့ညွှန်စီမံခြင်တောကြီးက ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် နေဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် နားမလည်ဘူး”

“ဒီလိုရှိတယ်လေဗျာ၊ အဲဒီမှာနေတဲ့ လူဦးရေကတော့ အလွန်နည်းတာမှန်တယ်၊ မြင်းရိုင်း နွားရိုင်းတွေ လိုက်ဖမ်းတဲ့ ကောင်းသွိုင်လူငယ်တွေလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲသလို လူဦးရေနည်းပါးတာကြောင့် ပဲ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဝင်သွားရင် လူမသိအောင်သွားဖို့ ခက်တာပေါ့၊ တကယ်လိုအပ်တာက ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဲဒီအရပ်ကို တရားဝင်သွားဖို့ အကြောင်းအချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြဖို့ လိုတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခုပြုရမယ် ဆိုပါ တော့ဗျာ၊ ဒါကို ကျုပ်က အကြံထုတ် စဉ်းစားကြည့်တယ်”

“စဉ်းစားလိုက်တော့ အကြံရရော မဟုတ်လား”

ပေါလ်က ပြုံး၍ မေးလိုက်ရာ ဂျေးကပ်မာလစ်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တောထဲက ငှက်မျိုးစုံကို လေ့လာတဲ့ သုတေသနပညာရှင်တစ်ဦး ဟန်ဆောင်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ပြောလိုက်ရာ ဒါစီပရက်စ်တန်သည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလူက ရယ်စရာဟာသပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ အတည်ပြောတာပါ၊ ကာမာဂူအရပ်က ရှားပါးတဲ့ငှက်မျိုးစုံ အလွန်ပေါတယ်၊ ဥရောပတစ်ဝန်းလုံးက ဝါသနာရှင်တွေက ဒီလို အပင်ပန်းခံပြီး လာကြည့်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို အကြံပေးရတာပါ”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်ကလည်း ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူပြောတာ သဘာဝကျတယ်” ဟုပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဂျေးကပ်မာလစ်ကပင် စကားဆက်လေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ငှက်သတ္တဝါလေ့လာတဲ့ သုတေသနပညာရှင် ဟန်ဆောင်ဖို့ အကြံပေးရုံ တင်မကဘူး၊ တကယ်လက်တွေ့လုပ်ဖို့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေပါ ရှိတယ်၊ ရေကြောင်းက ခရီးသွားဖို့ မော်တော်တစ်စင်း ပစ္စည်းအပြည့်အစုံနဲ့ ရှိတယ်၊ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတို့ ငှက်တွေဓာတ်ပုံရိုက်ယူဖို့

ကင်မရာက အစ အသင့်ရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က လန်ဒန်မြို့က အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ဆက်သွယ်တင်ပြလိုက်လို့ ခွင့်ပြုချက်တောင် ရပြီးပြီ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ဖြုန်းနေဦးမှာလဲ”

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်တော့ သိပ်သဘောကျသွားပြီ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ပေါလ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ပေါလ်၊ ကျုပ်ကို ဘာမှကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါမျိုးလုပ်ပေးရရင် ကျုပ်အတွက် ပင်ပန်းခ အခကြေးငွေ ပိုရတယ်၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ပါ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ လိုက်မယ်ဆိုရင် လုပ်အားခ နှစ်ဆ တောင်ရမယ်”

ကျေးကပ်မာလစ်က ပြောလိုက်လျှင် ပေါလ်လည်း သဘောကျသွားမိသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မလိုက်ချင်ဘူးလား”

ပေါလ်က မေးလိုက်သောအခါ ကျေးကပ်မာလစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကာမာဂူအရပ်ကို ကျုပ်က ကောင်းကောင်းကျွမ်းကျင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က မကျွမ်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်လိုက်ပါမှ ကောင်းမယ်၊ နောက်တစ်ချက်က အခုတစ်လော နေရထိုင်ရတာ ပျင်းရိပြီးငွေစရာ တော်တော် ကောင်းနေတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုကလေး လုပ်လိုက်ရရင် ကျုပ်အဖို့ စိတ်ကြည်လင် လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ ဟဲ့...ဟဲ့”

ကျေးကပ်မာလစ်က ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဖြင့် ဆက်စီစဉ်ကြရဲ့ပေါ့”

ပေါလ်က ပြောပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသူ ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အဖွဲ့အစည်းပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ အလုပ်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သဘောကျပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက နောက်တစ်နာရီလောက် အတွင်း တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်ကို အစားအသောက်ကျွေးရင် ပိုပြီးတောင် သဘောကျဦးမယ်၊ ဗိုက်ထဲက ဆာလှပြီခင်ဗျ”

ဒါစီပရက်စ်တန်၏ စကားအဆုံးတွင် ကျေးကပ်မာလစ်က သွက်လက်စွာ ဝင်ပြောလေသည်။

“ဒါအတွက်လဲ စီစဉ်ပြီးပါပြီခင်ဗျ၊ ကျုပ်ရဲ့စားသောက်ဆိုင် ကဖီက သင်္ဘောဆိပ်နဲ့ နီးနီးလေးရယ်၊ ဟိုကျရင် ကျုပ်ရဲ့ဇနီးက ဒီအရပ်ဒေသရဲ့ အထူးအာဟာရတွေ ကျွေးပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အကြံပေးချင်တာက ကျုပ်မိန်းမရဲ့လက်ရာထဲက ဆိတ်သားအစာသွပ်ဟင်းနဲ့ ထမင်းနဲ့ စားစေချင်တယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ဇနီးက သိပ်သဘောကျလိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြမယ်လေဗျာ၊ ခင်ဗျားက ရှေ့ဆောင်ပြီး သွားပေတော့”

ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ကျေးကပ်မာလစ်သည် ရေးနေ့မှော်တော်ကားကို ခပ်သွက်သွက် စက်နိုး၍ ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

ဆိတ်သားအစာသွပ်နှင့် ထမင်းကြော်တို့က တကယ်ပင် အရသာရှိသဖြင့် အားလုံးမြိန်ရှက်စွာ စားကြလေသည်။ ကျေးကပ်မာလစ် ကြိုတင်ပြောသည့်အတိုင်း စာဆိုနှင့် ညီပါပေသည်ဟူ၍ ဝန်ခံရလောက် အောင်ပင် ကောင်းပေသည်။

စားသောက်ကြပြီးနောက် သူတို့သည် ကမ်းနားဘက်သို့ ဆင်းကာ မော်တော်ကားကို တစ်နေရာ တွင်ရပ်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်သို့ လျှောက်ဆင်းသွားကြလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင်ကား မော်တော်စက်လှေနှင့် ရိုးရိုးလှေမျိုးစုံ အတော်များများ ရှိနေလေသည်။ ပေါလ်တို့လူစု ဆင်းသွားကြပြီးနောက် ကျေးကပ်မာလစ်က လှေငယ်တစ်စင်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

လှေပေါ်တက်၍ ပေါလ်ကိုယ်တိုင် လှော်တက်ကိုင် လှော်ခတ်ကာ ကျေးကပ်မာလစ်၏ လမ်းညွှန်ပြ ရာဘက်ဆီသို့ လှော်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူတို့၏လှေငယ်သည် ပေနစ်ဆယ်ခန့်ရှည်ပြီး အလွန် အင်ဂျင်စက်ကောင်းဟန်တူသော စက်လှေတစ်စင်းဘေးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ စက်လှေဆိုသော်လည်း ခရူဇာစစ်သင်္ဘောသဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားပြီး နာမည်ကိုတော့ လာလိုယက်ဟု ပေးထားလေသည်။

သူတို့သုံးဦးစလုံး ထိုစက်လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ စက်လှေပေါ်မှ ကယ်ပင်အခန်းက ကျဉ်းမြောင်းပြီး ခုံတန်းရှည်နှစ်ခုသာ ရှိသည်။ ညဘက်တွင် အိပ်ရန်နေရာအဖြစ် သုံးရန်အတွက် ကူရှင်များ တပ်ဆင်ထားသည်။

ဂျေးကပ်မာလစ်သည် ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီး သောက်လေသည်။

“ကိုင်း... မစ္စတာပေါလ် လုပ်ငန်းစကြစို့၊ ရှေ့က အံ့ဆွဲထဲမှာ မြေပုံတစ်ခု ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသိထားဖို့ အံ့ဆွဲအောက်မှာ လျှို့ဝှက်အံ့ဖုံးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အံ့ဖုံးထဲမှာတော့ မရှင်းပစ္စည်းပေါ် မောင်းပြန် သေနတ်နှစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံးခြောက်လုံး ရှိတယ်၊ ဒါက အရေးအကြောင်းရှိရင် သုံးဖို့ပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကျုပ်အစီအစဉ်က မဆိုးဘူးမဟုတ်လား”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ပြောပြီးနောက် ပေါလ်သည် အံ့ဆွဲထဲမှ မြေပုံကို ထုတ်ယူကြည့်လေသည်။

မြေပုံမှာ ကာမာဂူဒေသကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသော မြေပုံဖြစ်ပြီး ရုန်းမြစ်ကြီး၏ မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသကိုလည်း ပြထားရာ ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များ၊ ရေအိုင်များ၊ သဲသောင်ပြင်များ စသည်တို့ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပေသည်။

“ဒီမြေပုံကို ကြည့်ပြီး သွားလို့တော့ မရဘူးခင်ဗျ၊ ရေတက်ရေကျကို ကြည့်ရတဲ့အပြင် မြစ်ကြီးက စီးဆင်းတဲ့ ရေစီးကြောင်း (ကာရင့်) ကလည်း အလွန်သန်တဲ့အတွက် သတိထားသွားရလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး သဲသောင်တွေက ဒီနေ့ ရှိနေပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျရင်တော့ ရှိချင်မှ ရှိမယ်၊ သဲသောင်မရှိတဲ့နေရာမှာလဲ သောင်သစ် ပေါ်လာတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒီ လာလိုယက် စက်လှေက ရေသုံးပေလောက်နက်ရင် သွားလို့ရတယ် ခင်ဗျ”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ရှင်းလင်းပြောပြပြီးနောက် ဒါစီပရက်စ်တန်က...

“ဒါထက် ဟဲလ်ဂိတ်ဆိုတဲ့နေရာကို ခင်ဗျား မြေပုံမှာ တွေ့မိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သတိပြုမိပါတယ်၊ မာဆေးလ်မြို့ဘက်နီးတဲ့ တစ်နေရာမှာ ရှိတယ်၊ ကုန်းမြေအတွင်း ဘက် သုံးလေးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ချာတီကွန်ဆိုတဲ့ကျေးရွာ ရှိတယ်၊ ဟဲလ်ဂိတ်ကျေးရွာရဲ့ အရှေ့ မြောက်ဘက် နှစ်မိုင်အကွာမှာ ရှိတယ်လို့ မြေပုံမှာ ပြထားတယ်”

ဂျေးကပ်မာလစ်ပြောသည့်အတိုင်း ပေါလ်လည်း မြေပုံတွင် ရှာကြည့်ရာ ချက်ချင်းလိုပင် တွေ့ရ သည်။ လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်ကျွန်းငယ်ဖြစ်ပြီး ရေပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ ရေက လာဝွန်းခေါ် ရေအိုင်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဟဲလ်ဂိတ်အကြောင်း သို့မဟုတ် မွန်တီဗိုးဆိုတဲ့လူအကြောင်း စုံစမ်းကြည့် ပြီးပြီလား”

ပေါလ်က ဂျေးကပ်မာလစ်အား မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မာဆေးလ်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တာဝန်ယူရတော့ ခရီးဝေးဝေးသွားလို့ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ချို့တော့ စုံစမ်းလို့ ရထားပါတယ်၊ အိမ်ကြီးက နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်ကျော်လောက်က ၁၉၉၀ ပတ်ဝန်းကျင်က တည်ဆောက်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ မူလတည်ဆောက်သူ အိမ်ရှင်က ရုရှားလူမျိုး ဝတ္ထုရေးဆရာ ကာဘီစကီဆိုတဲ့လူ ဖြစ်တယ်၊ သူဟာ ဇာဘုရင် အုပ်စိုးနေတာကို မကျေနပ်တဲ့လူပဲ ဆိုပါ တော့၊ သူဝတ္ထုတွေဟာ ဥရောပနဲ့ အမေရိကန်မှာ အတော်ပဲကျော်ကြားခဲ့လေတော့ ဒီလူဟာ ငွေကြေး ချမ်းသာလာတယ်၊ တစ်နေ့ သူဟာ ကာမာဂူအရပ်ကို အလည်အပတ်လာရင်းက သဘောကျသွားပြီး အခြေစိုက်နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ အိမ်ဆောက်တဲ့နေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့ပုံကတော့ ဒီလူဟာ လူသူ မနီးတဲ့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နေရာမျိုးကိုမှ ကြိုက်တဲ့အတွက် ဒီနေရာကို ရွေးချယ်လိုက်တာပဲလို့ ဆိုတယ်၊ အိမ်က သစ်သားအိမ်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဗီသုကာလက်ရာပုံစံကတော့ ရုရှဟန်မျိုး ဖြစ်တယ်”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ရှင်းပြလိုက်သောအခါ ဒါစီပရက်စ်တန်က...

“နောက်တော့ ဒီလူက ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘိုလ်ရိုဗစ် တော်လှန်ရေး ပြီးသွားတော့ သူဟာ ရုရှားနိုင်ငံကို ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့အမှားပဲ၊ ဟိုရောက်တော့ သူဟာ ဇာဘုရင်ကို သဘောမကျသလိုပဲ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်လီနင်ကိုလဲ သဘောမကျ နိုင်အောင် ဖြစ်လာတယ်၊ သို့သော် သူ့အဖို့ အရင်တစ်ခါနဲ့ ခြားနားနေတာက သူဟာ ရုရှားပြည်က ပြင်ဘက်ကို ထွက်ခွင့်မရဘူး၊ ၁၉၂၅ ခုနှစ်က ဒီလူဟာ ကွယ်လွန်သွားတယ်၊ ရိုးရိုးသေတာပဲလား၊ အသတ်ခံရတာလား

ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါတွေ ကျုပ်သိနေတာဟာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အချက်အလက်ရှာဖွေ လွယ်ကူပါတယ်၊ မာဆေးလီမြို့မှာ အလွန်ကောင်းတဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ရှိတယ်၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကတစ်ဆင့် တယ်လီဖုန်းဆက်မေးလိုက်ရုံပဲ၊ ဟဲလ်ဝဲဆိုတဲ့နေရာက စစ်အတွင်းက ဂျာမန် စစ်တပ်တွေ စခန်းအဖြစ် သုံးခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်၊ နောက်တော့ ဘာမှမရှိပဲဖြစ်နေပြီး လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကမှ လီဒတ် ဆိုတဲ့လူက အပိုင်ဝယ်ယူလိုက်တယ်”

“အလို... ဘယ်သူပါလိမ့်၊ နာမည်က လီဒတ်တဲ့လား”

ပေါလ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မှတ်ပုံတင်ရုံးမှာတော့ လီဒတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲ တရားဝင်ပေးထားတာ တွေရတယ်”

ဤတွင် ပေါလ်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားမသိသေးတဲ့အချက်တွေ ပြောပြမယ်”

ဤသို့ အစချီပြီး ပေါလ်က အသေးစိတ်ပြောပြသည့်အချက်များကို ကြားရသောအခါ ဂျေးကပ်မာလစ်သည် အံ့ဩသွားလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် နက်နဲစွာ စဉ်းစားဖွယ်ရာအချက်တွေ ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်တည်း။

“အင်း .. တော်တော်တော့ ဆန်းတာပါပဲလား၊ ဥပမာ ဒီရိုဆီတာဆိုတဲ့လူကို ကြည့်လေ၊ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် အကြမ်းဖက်မှု လုံးဝမလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို ထင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကတော့ သူဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် လူသတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟိုဆင်ဆိုတဲ့ တရုတ်ကြီးကကောဗျ”

“သူကလဲ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဟိုဆင်ဟာ တကယ့်ဝါရင့် ကြေးစားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့်များ အခုလို ကိစ္စမှာ ဝင်ပါပြီး ပတ်သက်နေတာလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ထိုစကားကို ပေါလ်က ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒါကို သေသေချာချာသိရအောင်လို့ ကျုပ်တို့ အခု ကြိုးစားနေတာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း တရုတ်လူမျိုးအနေနဲ့ ဥရောပတိုက်ကို လာပြီး သူလျှို (ထောက်လှမ်းရေး) အလုပ်လုပ်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာမှာ ရုရှားတွေအဖို့က မခက်လှဘူး၊ သူတို့ ရုရှလူမျိုးတွေက တခြားဥရောပနိုင်ငံသား ဟန်ဆောင်ပြီး လှုပ်ရှားထောက်လှမ်းရင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တရုတ်တွေကျတော့ ဒါမျိုးလုပ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီအချက် ကြောင့်လဲ ရိုဆီတာလိုလူကို တရုတ်က အသုံးချတာဖြစ်ရမယ်လို့ ကောက်ချက်ချလို့ ရတယ်၊ ကိုင်း... ဒါက ဟုတ်ပါပြီ၊ မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့လူ ဝင်ပါနေတာက ဘာကြောင့်လဲလို့ ကျုပ်တို့ မသိသေးဘူး”

ထိုစကားကို ဂျေးကပ်မာလစ်က လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နောက်ပိုင်းကျရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကိစ္စတုံး သုတ်သင်လိုက်မှာပေါ့ဗျ”

ပေါလ်က ပြောလိုက်လျှင် ဒါစီပရက်စ်တန်က ဝင်၍ မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

“အမျိုးသမီးကကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“တတ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့က ကယ်ဆယ်ထုတ်ယူဖို့ ပြောတာပါ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ကြိုလို့ တတ်နိုင်ဦးမှကိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်လဲ ဒါကို ဆိုလိုတာပါပဲ၊ ဒီနေ့ည မိုးမချင်ခင် ကျုပ်တို့ အများကြီးလုပ်နိုင် တာပါပဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်နယ်လဲဗျ မစ္စတာ ဂျေးကပ်မာလစ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဤတွင် ဂျေးကပ်မာလစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အိုကေ... ကျုပ်က သင်္ဘောဆိပ်ပြင်ဘက်ကို ထွက်လိုက်မယ်၊ ဒီအင်ဂျင်စက်အားနဲ့ဆိုရင် သုံးနာရီ ကျော်ကျော်နဲ့ ရောက်သွားနိုင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သွားလေရာ ပေါလ်လည်း လိုက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ ဆက်၍ ထွက်သွားကြလေသည်။

မာဆေးလိမြို့ကြီးကား နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ပင်လယ်ဘက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် ကာမာဂူဒေသသည် သဲသောင်ခုံကြီးများ စုပေါင်းထား ဘိသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ ကပ်သွားမှ ရှုနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ စိမ့်မြိုင်များ၊ မြက်ပင် ရှည်ကြီးများဖြင့် ပြီးသည်ကို တွေ့ရသည်။ သစ်ပင် သစ်ရွက်ခြောက်နွမ်းများနှင့် ပင်လယ်ဆားငန်ရည် ပေါင်းစပ်မှုကြောင့် စူးရှသောအနံ့တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိပေသည်။ ထို့ပြင် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ (ဂက်စ်) ပါသော ရွှံ့ညွှန်များလည်း ရှိလေသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ထိုနေရာဒေသသည် ရှေးပဝေသကီ နှစ်ပေါင်းများစွာက သဘာဝအခြေအနေ အတိုင်း တည်ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကမ်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားချိန်တွင် ဂျေးကပ်မာလစ်ကိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင်မောင်းနှင်ပြီး ပေါလ်နှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့က ဘေးမှရပ်လျက် လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ထိုသို့သွားနေရင်း ကမ်းစပ်အနီး သဲသောင်ပြင်၌ ရပ်နေသော အဖြူရောင် မြင်းခြောက်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ လှပသောငှက်များ ပျံသန်းကျက်စားနေကြလေသည်။

“ကိုင်း ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ကျေးရွာမှာ ရပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆက်သွားကြမှာလား”

ဂျေးကပ်မာလစ်က ပေါလ်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ရွာကို ခဏဝင်တာတော့ မမှားပါဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝယ်စရာရှိတာ ဝင်ဝယ်ရင်း အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့၊ ကျုပ်နဲ့ ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့ကတော့ အသာနောက်မှာပဲ ချန်နေရစ်မယ်”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ဂျေးကပ်မာလစ်လည်း သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ဒီတိုင်းလုပ်ကြမယ်၊ ကျေးရွာကို မဝင်ပဲ တောက်လျှောက်ဆက်သွားရင် ကျုပ်တို့ ဘာ လာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်သူတွေများလဲလို့ မယုံသင်္ကာဖြစ်ချင် ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကျေးလက်ဒေသဆိုတာက ဘယ်နိုင်ငံမှာမဆို လူတွေက သိချင် စုံစမ်းချင်ကြတာချည်းပဲ”

မကြာမီ ရှာတီလွန်ကျေးရွာ၏ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကြရာ စက်လှေကို လွတ်နေသော ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာ၌ ကပ်ပြီး ကြိုးချည်ရပ်ထားလိုက်သည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်က စက်လှေ၏အောက်ခန်းသို့ ဆင်းသွားပြီး ပေါလ်က ကုန်းပတ်ဦးပိုင်းတွင် နေ၍ ငါးများတံတစ်ခု ရေထဲချကာ ငါးများနေဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကုန်းပေါ်တွင်ကား လူသူသွားလာလှုပ်ရှားမှု များများစားစား မတွေ့ရချေ။ သူတို့ရှိရာမှာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာ ရေစပ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် သူ၏လှေကို ပြင်ဆင်ပြုပြင်နေပုံ ရလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ ကုန်းဘောင်တစ်ခုတွင်ကား အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ငါးဖမ်းပိုက်များကို ပြင်ဆင်နေလေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသော် ဂျေးကပ်မာလစ် ပြန်ရောက်လာလေသည်။ စားသောက်ဖွယ်များ၊ စည်သွပ်ပူးများကို စက္ကူထုပ်တစ်ထုပ်ဖြင့် ထည့်လျက် ယူလာလေသည်။

“ရွာက လူတွေကတော့ ပြင်သစ်ကျေးလက်တောရွာက လူတွေ ထုံးစံအတိုင်းပဲဗျို့၊ လူသူစိမ်း တွေဆိုရင် မယုံသင်္ကာဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအရပ်ကို ဘာကိစ္စလာတယ်ဆိုတာကိုလဲ အသေးစိတ် သိချင်ကြတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ ဂျေးကပ်မာလစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပြောမှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က မာဆေးလိမြို့က လာတဲ့အကြောင်း၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဒီအရပ်မှာ ကျေးငှက်တွေ လေ့လာရင်း ငါးများချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က လိုက်ပို့တာပဲလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါမှလဲ သဘာဝကျမယ်။ ခင်ဗျားတို့လိုပဲ ဒီအရပ်ကို မကြာခဏ သဘာဝကျေးငှက်တွေ လေ့လာဖို့ ငါးများဖို့ လူတွေ လာတတ်တော့ ကျုပ်က ဆီလျော်အောင် ပြောလိုက်တာပေါ့..”

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုပြောတာကို သူတို့က လက်ခံသလား၊ ယုံကြည်ရဲ့လား”

“ယုံတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ယုံကြည်အောင် ခပ်တည်တည်ပြောတာကိုး၊ နောက်ပြီး အဘွားကြီး တစ်ဦးနဲ့ သူ့သားကို ချဉ်းကပ်ပြီး ည စခန်းချရင် ဘယ်နေရာမှာချဖို့ ကောင်းသလဲလို့တောင် မေးခဲ့သေးတယ်၊ ကျုပ်က ခပ်တည်တည်နဲ့ မြေပုံကြီးချပြီး မေးတာဗျာ၊ ဘာမှ မသိသလိုနဲ့ ကျုပ်က ဟံလ်ဂိတ်နေရာကိုတောင် မြေပုံမှာထောက်ပြီး မေးလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာနဲ့ပတ်သက်လို့ အဘွားကြီးက ဘာပြောသလဲ”

“သိပ်ပြီးတော့ အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ ဟဲလ်ဂိတ်အိမ်ကြီးမှာ နေသူက လူကောင်းတွေပါတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာသိဘာသာနေတတ်တယ်၊ ဧည့်သည်လာရင် သိပ်မကြိုက်ဘူးတဲ့ဗျ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့ ဆက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်၊ တော်တော်ကြာ နေဝင်ပြီး မှောင်တော့မယ်”

ပေါလ်က စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်၌ မိုးခြိမ်းသံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရလေသည်။ ဂျေးကပ်မာလစ်က အင်ဂျင် စက်နိုးသည့်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်ကပင် ပုံကိုင်မောင်းသွားလေသည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် အောက်ထပ်အခန်းထဲမှာပင် နေလေသည်။ ပေါလ်ကမူ ကယ်ပင်အခန်းပေါ် တက်၍ မြေပုံကို ဖြန့်ကြည့်နေလေသည်။ သာမန်အားဖြင့် သွားရမည့် ရေကြောင်းလမ်းကို ခန့်မှန်းတွက်ချက် ရန် လွယ်ကူရမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုအရပ်ဒေသ၌ ချုံနွယ်များ၊ ဒိုက်ပင်များ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် မောင်းနှင် သွားရသည်မှာ မလွယ်ကူလှချေ။

သူတို့သည် ဟဲလ်ဂိတ်သို့ တိုက်ရိုက်ဦးတည်သွားသည့်ရေကြောင်းလမ်းကို တမင်ရှောင်ကာ အရှေ့မြောက်စူးစူးဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းသွားကြလေသည်။ သူတို့၏ အကြံကား ဟဲလ်ဂိတ်သို့ အနောက်ဘက်မှ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုသဖွယ်ဖြစ်နေသော နေရာသို့ ရောက်သွားသောအခါ အလင်းရောင်ပျောက်၍ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း... ဒီနေရာဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ”

ပေါလ်က ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လျှင် ဂျေးကပ်မာလစ်က အင်ဂျင်စက်ရပ်လိုက်သည်။ ဒါစီပရက်စ်တန်က ကျောက်ဆူးကို ချလိုက်ရာ ရေက ရှစ်ပေကိုးပေခန့်နက်ကြောင်း သိရလေသည်။

“နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ဝေးဝေးသွားရမှာလဲ”

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ကြားမှ ဒါစီပရက်စ်တန်က မေးလိုက်သည်။

“မိုင်ဝက်တောင် မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က အရုဏ်မတက်ခင် ရော်ဘာလှေနဲ့သွားပြီး အခြေအနေကို လေ့လာကြမယ်”

ပေါလ်က သူ၏အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟန်ပျိုမလားဗျ”

ဂျေးကပ်မာလစ်က မေးလိုက်ရာ ပေါလ်က..

“အဆင်ပြေ ချောမောမှာပါ”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိုးခြိမ်းသံများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာချလေရာ သူတို့အားလုံး ကယ်ပင်အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်မိုးခိုနေကြရလေသည်။

(၁၃)

နံနက်လေးနာရီခွဲတိတိတွင် ပေါလ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ ရာသီဥတုက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးနေကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။ မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲရွာလျက် ရှိနေသည်။ သို့သော် အရုဏ်တက်ချိန်နီးပြီဖြစ်၍ ကျေးငှက်များ၊ တောဘဲများ၏ မြူးတူးအော်ဟစ်သံများ စတင်ကြားနေရပြီ ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် နိုင်လွန်မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ခေါင်းဆောင်းထားသည့် မိုးကာခေါင်းစွပ်တစ်ခုပါ ဝတ်ဆင် ထားပြီး အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်ခုကို သားရေကြိုးဖြင့် လည်ပင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

မကြာမီ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည်လည်း အလားတူဝတ်ဆင်၍ ကုန်းပတ်ပေါ် တက်လာလေသည်။

ဂျေးကပ်မာလစ်သည် အနက်ရောင်ထီးကြီးတစ်လက် ဆောင်းလျက်တက်လာပြီး...

"ဒီနေရာက ထာဝရဘုရားသခင် နောက်ဆုံးဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့နေရာနဲ့ တူတယ်ဗျ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် ရော်ဘာလှေငယ်ကို အသင့်ပြင်နေရာမှ ဂျေးကပ်မာလစ်အား လှမ်း၍

"ကျုပ်တို့ သိပ်ကြာမယ်မထင်ဘူး၊ အလွန်ဆုံး နှစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်က အခြေအနေကို အကဲခတ် လေ့လာကြည့်ချင်တာပါပဲ"

ဟု ပြောလိုက်သည်။

"သတိထားပြီးလည်း သွားဦးနော်၊ ဒီနေရာက ရှုပ်ထွေးပြီး လမ်းသွားရတာ မလွယ်လှဘူး"

ဂျေးကပ်မာလစ်က သတိပေးပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် ပေါလ်နှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့သည် လှေငယ် ဖြင့် ထွက်ခွာကြလေသည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်က လှော်တက်နှစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ လှော်ခတ်လေသည်။

ပေါလ်သည် မြေပုံနှင့် ကွန်ပတ်စ်(အိမ်မြှောင်) ကိရိယာတို့ကို အသုံးပြု၍ ဟဲလ်ဂိတ်သို့ ဦးတည် သွားရမည့် ရေကြောင်းလမ်းတစ်ခု အကြမ်းရေးဆွဲ သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် လှေလှော်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ကြည့်ပြီး...

"ဒီနေရာကြည့်ရတာ ဟို ရှေးခေတ် ကမ္ဘာဦးအခါက အခြေအနေအတိုင်း ရှိနေပုံရတယ်၊ ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိသလောက်ပဲ..."

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် သူတို့၏လက်ဝဲဘက်နားဆီမှ လှုပ်ရှားသံလိုလို ကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရေစပ်ရှိ ကိုင်းပင်များကြားမှ နွားသိုးငယ်တစ်ကောင်သည် တိုးဝှေ့လာပြီး သူတို့အား သံသယဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

"ဟေ့လူ၊ ဆက်သာလှော်စမ်းပါ၊ အဲဒါက လူတွေရင် အတင်းလိုက်ဝှေ့တတ်တဲ့ နွားရိုင်းတစ်ကောင် ပဲ၊ အထူးသဖြင့် လူစိမ်းမြင်ရင် ရန်မူတတ်တယ်"

ပေါလ်က သတိပေးလိုက်သဖြင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်လည်း လှေကို ခပ်သွက်သွက် လှော်ခတ်လိုက် သည်။ နွားသိုးငယ်လည်း ကျန်ရစ်လေသည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် အတော်ပင်စိုးရိမ်သွားဟန် တူလေသည်။

"ကျုပ်ဖြင့် ဒီသတ္တဝါမျိုးနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ရင်ဆိုင်ရမှာ တွေးပြီး ကြောက်မိတယ်၊ ဒါထက် ဒီနွားရိုင်းကြီးတွေက ဘာကြောင့် ဒီအရပ်မှာ ရှိနေတာလဲ"

"ဒါက နွားရိုင်းတွေကို မွေးတဲ့ နေရာပဲဗျ၊ အဲဒီနွားရိုင်းမျိုးတွေကို မွေးမြူရေးသမားတွေက ဒီအရပ်မှာလာမွေးပြီးမှ ရောင်းလေ့ရှိတယ်၊ ဒီနေရာမျိုးက သဘာဝတောတောင် ရေမြေကောင်းလေတော့ နွားတွေက အလွန်သန်စွမ်းတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာဟာ နွားရိုင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျက်စားတဲ့နေရာ ဖြစ်တယ်၊ သူတို့ပိုင်နက်ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့ကသာ အခု ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူတွေ ဖြစ်တယ်"

မကြာမီ သူတို့သည် ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်သွားကြရာ ထိုနေရာမှ ကိုက်ငါးဆယ်မျှ သာအကွာတွင် အဆောက်အအုံတစ်ခု မားမားမတ်မတ် ရှိနေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။

ပေါလ်က လက်ဖြင့်အချက်ပြလိုက်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် လှေငယ်ကို လက်ယာဘက်သို့ ကပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာ၌ ကုန်းမြင့်သဖွယ်ဖြစ်နေ၍ သူတို့သည် လှေကို ဆိုက်ကပ်ပြီး ကုန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ပေါလ်သည် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ထုတ်၍ ချိန်လိုက်သည်။

ဂျေးကပ်မာလစ် ကြိုတင်ပြောဆိုသည့်အတိုင်း အိမ်ကြီး၏ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဗိသုကာလက်ရာမှာ ရှုရှုလက်ရာဆန်နေပြီး သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော တစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အိမ်၏ဝိယာအစွန်ထိပ်ဖျားတွင် မျှော်စင်တစ်ခုစီ ရှိလေသည်။ အိမ်ကြီးပတ်ပတ်လည်တွင်ကား ထင်းရှူးပင်ကြီးများ စိုက်ပျိုးထားလေသည်။ သို့သော် တစ်ချိန်က အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းခြံနှင့်တူသော နေရာတွင်မူ ဂရုစိုက်မည့်သူမရှိသဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိလေသည်။

ပေါလ်သည် အိမ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ကယ့်အိမ်နှင့် မတူသလို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးသည့် စတူဒီယိုထဲ အတုဆောက်လုပ်ထားသော ဆက်တင်အိမ်ကြီးလိုလိုထင်ရပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အိမ်ကြီး၏ အနေအထားမှာ မဟာဗျူဟာရှုထောင့်မှကြည့်သော် အလွန် အချက်အချာ ကျသောနေရာတွင် တည်ဆောက်ထားသည်ဟု ဆိုရပေသည်။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာရှိ ရေအိုင်မှာ လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး အကျယ်အဝန်းပမာဏအားဖြင့် အလျားကိုက်နှစ်ရာ၊ အနံ ကိုက်တစ်ရာခန့် ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် နေအချိန်ဆိုလျှင် အိမ်ကြီးဆီသို့ လူမမြင်အောင် ချဉ်းကပ်သွားရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ချေ။

ပေါလ်သည် မှန်ပြောင်းကို ဒါဗီပရက်စ်တန်အား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက်...

"ကိုယ့်လူ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"အိမ်ကြီးအနေအထားအရ နေအချိန်မှာဆိုရင် ဘယ်လိုမှ လူမမြင်အောင် ချဉ်းကပ်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ထိုအခိုက် ခွေးဟောင်သံကြားလိုက်ရပြီး အိမ်ပြင်ဘေးနားမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ပေါလ်က အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တရုတ်လူမျိုးများဖြစ်ပြီး မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

သူတို့အနီးသို့ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်ရောက်လာပြီး မြေကြီးတွင် အနံ့ခံနေလေသည်။

"ခွေးက ဘာအနံ့လိုက်ခံနေသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခုလို မိုးရွာနေချိန်ဆိုရင် ဘာအနံ့မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ဒါဗီပရက်စ်တန်က မှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ပေါလ်က ခေါင်းခါပြလေသည်။

"ကျုပ်တော့ တယ်ပြီး စိတ်မချချင်ဘူး၊ ဒီခွေးမျိုးက အနံ့ခံရာမှာ အလွန်တော်တယ်ခင်ဗျ"

ပေါလ်က ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် လက်ယာဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ ရေစပ်ထဲမှ ကိုင်းပင်များအကြား တစ်စုံတစ်ယောက် တိုးဝှေ့နေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ပထမတွင် ပေါလ်သည် နွားရိုင်းတစ်ကောင် တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်မိသော်လည်း လိုလိုမည်မည် သူ၏ ဝေါလ်သာပစ္စုတိုလ်သေနတ်ကို အသင့်ထုတ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ပြင်းစွာနာကျင်၍ ဟစ်အော်ညည်းညူလိုက်သော အသံနှင့်အတူ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းအကူအညီတောင်းသံကို ကြားရပြန်သည်။

ပေါလ်နှင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်တို့လည်း ကျူပင်ကိုင်းပင်များကြားမှ အသံကြားရာဘက်သို့ တိုးဝှေ့သွားကြလေသည်။ သည်တော့မှ ရေပြင်တစ်နေရာတွင် လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်း သွားကန်ပေါ်လာပြီးမှ ပြန်နု့သွားသည်။ သို့သော် လက်တစ်ဖက်က ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ထောင်နေလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ရင်ခေါင်းခန့်နက်သော ရေထဲသို့ အတင်းတိုးဝှေ့သွားပြီး ရေထဲမှ လက်တစ်ဖက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်နှစ်မသွားမီ ကပျာကယာ ဖမ်းဆွဲဆုပ်လိုက်သည်။ ဒါစီပရက်စ်တန်ကပါ ဝင်ကျပြီး နှစ်ယောက်အားနှင့် ဆွဲတင်လိုက်မှ ထိုလူအား ကုန်းပေါ်သို့ တင်နိုင်ကြလေသည်။

မိုးရွာနေသည့်ကြားမှပင် ထိုလူအား ကမ်းပါးတစ်နေရာတွင် တင်ထားလိုက်ကြရာ အသက်ခုနှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အဝတ်အစားဆို၍ ဘောင်းဘီနှင့် စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်သာ ဝတ်ထားသဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေလေသည်။

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာအမူအယာလည်း အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သည့်ဟန် ဖြစ်နေသည်။

“သနားစရာပဲ”

ပေါလ်က ပြောရင်း အဘိုးကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အခြေအနေက အတော့်ကို ဆိုးနေပုံပဲ၊ သူက ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ဟု ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် ပေါလ်က သူ သိထားသလောက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူကို ကျုပ် အရင်မြင်ဖူးတုန်းကတော့ ကျုပ်တို့ဌာနမှူးကြီး မာလိုရီ ထုတ်ပြတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထဲမှာ တွေ့တယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ကောင်းသေးတယ်ဗျ”

သည်တော့မှ ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ရိပ်မိသွားပုံရသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလူကြီးဟာ မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပျဉာ.. ဟုတ်ပျ၊ ကိုင်း... ဒီအဘိုးကြီး ကျုပ်တို့လက်မှာ အသက်မသေခင် သွားကြစို့ရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်သည် အဘိုးကြီးအား ဖွေချီလိုက်သည်။

အပြန်ခရီးတွင် ပေါလ်သည် လှေဦးတွင်ထိုင်ပြီး အဘိုးကြီးမွန်တီဖိုးအား သူ၏လက်တွင် ဖွေပိုက်ထားလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ အခြေအနေက အတော်ပင်ဆိုးနေပုံရလေသည်။ တစ်ချိန်လုံး ညည်းညူနေသော်လည်း သတိပြန်မရပဲ ဖြစ်နေသည်။

အရေးထဲ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး၏ ဟောင်သံကို နီးကပ်စွာ ကြားနေရသည့်ပြင် မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏ အင်ဂျင်စက်သံကိုပါ ကြားနေရလေသည်။

ပေါလ်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် ကွန်ပတ်စ်(အိမ်မြှောင်) ကိရိယာကို ကိုင်ထားပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်အား ဦးတည်လှော်ခတ်ရန် ရေကြောင်းလမ်းကို ညွှန်ကြားပြောဆိုနေလေသည်။

တစ်နေရာတွင် သူတို့၏လှေငယ်သည် ကျုပ်ပင်တောတစ်ခုတွင် ငြိနေပြီး ဆက်လက် လှော်ထွက်၍ မရပဲ ဖြစ်နေရာ ပေါလ်သည် အဘိုးကြီးအား လှေဦးတွင် ခေတ္တချထားကာ ကိုယ်တိုင်ခွန်အားစိုက်၍ လှေကို တွန်းထုတ်ရလေသည်။

ရာသီဥတုကလည်း အလွန်ချမ်းအေးလှပေသည်။ အထူးသဖြင့် ပေါလ်၏ ဝတ်စုံအတွင်းသို့ ရေဝင်နေသဖြင့် ပို၍ပင် အအေးဒဏ်ကို ခံစားနေရလေသည်။

ခွေးကြီးဟောင်သံနှင့် မော်တော်အင်ဂျင်စက်သံတို့က နီးကပ်လာပြန်သည်။ ပေါလ်တို့လည်း လှေကို အထူးအားစိုက်၍ ကြိုးစားလှော်ခတ်သွားကြရာ မကြာမီ လာလိုယက်စက်လှေကြီးကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

“ဟေ့.. ဂျေးကပ်မာလစ်”

ပေါလ်က လှမ်းအော်လိုက်ချိန်တွင် ဂျေးကပ်မာလစ်သည် စက်လှေဦးပိုင်းတွင် ထီးကြီးဆောင်းလျက် မိုးရေထဲ မတုန်မလှုပ်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လှေငယ်ကို စက်လှေ၏ဘေးနားသို့ကပ်ပြီး သေချာစွာကြည့်လိုက်တော့မှ ပေါလ်သည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

ဂျေးကပ်မာလစ်သည် ထီးအောက်တွင် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အသက်မရှိတော့ချေ။ သူ၏လက်ဝဲဘက်နားမှာ တစ်ဖက်မရှိတော့သည့်ပြင် နားခေါင်းအပေါ်နားတွင် သေနတ်ကျည်ဆန်ဝင်သည့် ဒဏ်ရာနှင့်တူသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

“ဟဲ့လို... မစ္စတာပေါလ် ဝတ်မောနင်း၊ စက်လှေပေါ် ကြွပါခင်ဗျား”

စက်လှေ၏ ကယ်ဗင်အခန်းမှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသူ ရိုဆီတာက ပြုံးဖြူဖြူနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟိုဆင်သည်လည်း နောက်နားတွင် ရပ်နေရာ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အနာကပ်သော ပလာစတိတ်တံတံများ ကပ်ထားလေသည်။ သို့သော် လက်ထဲတွင် အေကေဂု အမျိုးအစား မောင်းပြန် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက် ကိုင်ထားပြီး မျက်နှာထားကလည်း တင်းမာလျက် ရှိပေသည်။

ရိုဆီတာက စတင် စကားပြောလေသည်။

“မနေ့ညက ခင်ဗျားတို့ဝင်လာတော့ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အလှေအထတစ်ခုက ကာမဂူအရပ်ကို လူစိမ်းဝင်လာရင် သတိထား စိစစ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတဲ့လူက ကျုပ်တို့ပုံလာပြတော့ ကျုပ်ဖြင့် အတော့ကို အံ့ဩသွားမိတယ်”

“ဒါနဲ့များ ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်အောင်လာတာ ကြာလှချည်လား”

ပေါလ်က သရော်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ရာသီဥတုအခြေအနေက အလွန်ဆိုးနေလို့ပါ၊ ဒါတောင် ခင်ဗျားတို့လဲ ထွက်သွားရော ကျုပ်တို့ ဒီကို ရောက်လာတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့အပြန်ကို စောင့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဒီစက်လှေပေါ်က ခင်ဗျားတို့လူကို ဗိုလ်မှူးကြီးဟိုဆင် စစ်မေးလိုက်တော့ အကုန်ပြောတော့တာ ပါပဲ၊ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အကြောင်း အားလုံးသိနေသလို ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းတွေ သိနေပြီဖြစ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဒါထက် မွန်တီဖိုးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက ဘယ်လိုလဲ”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟာ.. ဒီအဘိုးကြီးကတော့ တစ်ကယ့်ပြဿနာပါပဲ၊ သူဟာ အရင်ကလဲ ဒါမျိုးဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့လူကို ကျုပ်က ကြည့်ပြောရဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရိုဆီတာသည် တံခါးဝနားဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အိတ်ထဲမှ ခရာတစ်ခုကို အသံကျယ်ကျယ် မှုတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် မျက်နှာထားခပ်တင်းတင်းနှင့်...

“အဘိုးကြီးကို ဘိန်းဖြူဖွဲ့အောင် စလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ရိုဆီတာအား မေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ အဘိုးကြီးက အဲဒါပေးထားမှ ငြိမ်သဗျ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားဟာ ရက်စက်လွန်းတယ်၊ သူ့ခမျာ အသက်ရှင်နေပေမယ့် သေသူနဲ့ ဘာခြား သလဲ၊ သူ့ကို တစ်ခါတည်းသေအောင် သတ်ပစ်လိုက်တာကမှ တော်ဦးမယ်”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က ဆက်ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာသည် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ အဘိုးကြီးမရှိရင် ငွေထုတ်ဖို့ ချက်လက်မှတ်တွေကို ဘယ်သူက လက်မှတ်ထိုးမလဲ.. ဟဲ့..ဟဲ့”

ရိုဆီတာက ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်ချိန်တွင် ပေါလ်သည် သဘောပေါက်သွားမိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်များသည် တစ်ပြိုင်နက် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်လာလေသည်။

အဘိုးကြီးမွန်တီဖိုးသည် ဟစ်အော်ညည်းညူရင်း ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် တရုတ်အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့် အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးပါလာသော လှေငယ်တစ်စင်းက ရောက်လာလေသည်။

တရုတ်နှစ်ယောက်သည် ခွေးကြီးကို လှေပေါ်တွင်ထားခဲ့ပြီး စက်လှေပေါ်သို့ တက်လာကြရာ ဟိုဆင်က တရုတ်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ပြောပုံက လျင်မြန်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ပေါလ်သည် ကောင်းစွာ မကြားလိုက်ရချေ။ တရုတ်တစ်ယောက်က ခေါင်းငုံ့ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြန်ဖြေရာ ဟိုဆင်သည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ထိုလူ၏ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် တအား လွှဲရှိုက်လိုက်သည်။

“သူတို့ဆီမှာ ဘိန်းဖြူနည်းနည်းပါးပါး ပါသလားလို့ မေးကြည့်စမ်းပါ”

ရိုဆီတာက တရုတ်ဘာသာဖြင့်ပြောလိုက်ရာ တရုတ်တစ်ယောက်သည် သူ၏လက်မှ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို ခေတ္တချထားလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ဖန် သားရေအိတ်ကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ ဆေးထိုးအပ်နှင့် ထိုးဆေးပုလင်း တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ရိုဆီတာသည် ဆေးထိုးအပ်ကို ယူ၍ ဖန်ပုလင်းထဲမှ ထိုးဆေးကို စုပ်ယူဖြည့်ပြီးနောက် ခေါင်းညိတ် အချက်ပေးလိုက်ရာ တရုတ်တစ်ယောက်က အဘိုးကြီး မွန်တီဖိုးအား လာချုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ရိုဆီတာက ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် အဘိုးကြီးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်ဆိုရင် အဘိုးကြီးဟာ ခဏတော့ငြိမ်နေပါလိမ့်မယ်”

ရိုဆီတာက ပြောလိုက်ချိန်တွင် အဘိုးကြီးမွန်တီဖိုးသည် စောစောကလို လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခြင်း မပြုတော့ပဲ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

ယင်းနေ့က ဖြစ်ပျက်လာပုံကို ပေါလ်သည် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

အဘိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်လာပြီး ရိုဆီတာအား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လေသည်။

“ဟင်.. ခင်ဗျားဟာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုဘုန်းကြီး ဖာသာလီယိုနတ်မဟုတ်လား... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

[မှတ်ချက်။ ။ ဖာသာလီယိုနတ် ဆိုသည်မှာ ရိုဆီတာ၏ မူလနာမည်ဖြစ်သည်]

အဘိုးကြီးမွန်တီဖိုးသည် ဖာသာလီယိုနတ်၏အမည်ကို ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းလိုပင် သူ၏ဦးခေါင်းသည် တစ်ဖက်သို့ လည်ကျသွားကာ ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ မည်သူကမှ ဘာမှမပြောပဲ ခေတ္တ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ပထမဆုံး စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သူက တရုတ်လူမျိုး ဟိုဆင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ရိုဆီတာအား တွန်းဖယ်လျက် ရှေ့တိုးသွားပြီး အဘိုးကြီးမွန်တီဖိုး၏ကိုယ်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ကြည့်သည်။ မည်သို့မှ မလှုပ်သောအခါ သူသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ရိုဆီတာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သေသွားပြီဗျ နားလည်လား၊ ဒီလူကို ခင်ဗျားသတ်ပစ်တာပဲ၊ ကျုပ် စောစောကတည်းက ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားက အဘိုးကြီးကို ဆေးတွေပေးတာ များလွန်းပါတယ်လို့”

ပြောပြောဆိုဆို ဟိုဆင်သည် လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းထိုးလိုက်ရာ ရိုဆီတာသည် နောက်ပြန် ယိုင်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အမှားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လုပ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ တိရာနာရောက်တဲ့အခါ ခင်ဗျား ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာများက အများကြီးဖြစ်နေပြီ”

ဟိုဆင်က ပြောနေချိန်တွင် စက်လှေပေါ်၌ လူအားလုံးသည် ရိုဆီတာကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့် နေကြလေသည်။ ယင်းအခြေအနေကို ပေါလ်က အခွင့်ကောင်းယူ၍ လှုပ်ရှားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဟိုဆင်၏တပည့် တရုတ်အမျိုးသားအား ရုတ်တရက် တွန်းလှဲပစ်လိုက်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာထွက်ပြေးကာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျူပင်များရှုပ်ထွေးနေ သည့်နေရာတွင် အကာအကွယ်ယူ၍ ရေကူးသွားလေသည်။

စက်လှေပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ကုန်းပတ်ဘေးနားတွင် တရုတ်နှစ်ယောက်နှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ဟိုဆင်သည် သူ၏လက်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်အား တစ်ချက်လွှဲရှိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် သေနတ်ကို ပေါလ်ရိုရာဘက်သို့ လှည့်ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက စတင်ပစ်ခတ်ချိန်တွင် ပေါလ်က ရေအောက်ထဲဝင်လျှိုးပြီး ကျူပင်တောများရှိရာသို့ ကူးသွားကာ အကာ အကွယ်ယူ၍ နေလိုက်သည်။

သူ ပုန်းကွယ်နေသောနေရာက လုံခြုံကြောင်း စိတ်ချရတော့မှ ပေါလ်သည် စက်လှေဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တရုတ်လူမျိုးနှစ်ဦးသည် လှေငယ်ဖြင့် စက်လှေဘေးမှ ထွက်ခွာနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

လှေပေါ်၌ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟိန်းအော်နေလေသည်။

ပေါလ်သည် ကျူပင်တောထဲမှာပင် ဖြတ်၍ ရေကူးလိုက်၊ ရေတိမ်သည့်နေရာဆိုလျှင် ခြေဖြင့်ထောက်၍ သွားလိုက်နှင့် ကမ်းဘက်ဆီသို့ တိုးသွားလေသည်။

ထိုအခိုက် လာလိုယက်စက်လှေ၏ အင်ဂျင်စက်နှိုးသံကိုပါ ကြားလိုက်ရလေရာ သူတို့ မောင်းထွက် သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ပေါ်သည် ရေတိမ်တိမ်နေရာမှ ရေအတော်နက်သောနေရာသို့ ရောက်လာပြန်လေသည်။ ခြေထောက်၍ မမီတော့သဖြင့် ကြိုးစားပြီး ရေကူးသွားရလေသည်။ ထိုအတောအတွင်း လာလိုယက်စက်လှေ ၏ အင်ဂျင်သံက တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

စက်လှေကို သူတို့က ဟဲလ်ဂိတ်အိမ်ကြီးဘက်သို့ မောင်းသွားသည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။ သို့သော် တရုတ်နှစ်ယောက်၏ ပဲ့ချိတ်လှေငယ်က ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင် ရှိနေသေးကြောင်းကို အယ်လ်ဇေး ရှင်းခွေးကြီး ဟောင်းသံ ကြားနေရ၍ သိသာပေသည်။

ပေါလ်သည် တောက်လျှောက်ရေကူးနေရလေသည်။ ကျူပင်တွေက အလွန်ထူထပ်သဖြင့် မနည်းကြိုးစား၍ ကူးခတ်နေရသည်။ ထိုအခိုက် ပဲ့ချိတ်မော်တော်သံ စက်သံ ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီး ခွေးကြီး အော်သံပါ တိတ်သွားလေသည်။

ပေါလ်သည် စိုးရိမ်သွားမိပြန်သည်။ အရေးထဲ သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း မသိရ၍ ခက်နေလေသည်။

ထိုခဏ၌ သူ၏ခြေထောက်က ရွံ့မြေကို ထောက်မိသဖြင့် ပေါလ်သည် ရွံ့ညွန့်ထဲမှာပင် ကြိုးစား၍ ကမ်းဘက်ဆီသို့ မှန်းပြီး လျှောက်သွားကြည့်ရာ မကြာမီ မြေမာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူ၏ လည်ပင်းတွင် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်သိနိုင်သည့် ကွန်ပတ်စ်(အိမ်မြှောင်) ကိရိယာရှိနေသေးသဖြင့် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း တွက်ချက်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။

ပေါလ်သည် မျက်စိမှိတ်၍ စောစောကကြည့်ခဲ့ရသော မြေပုံကို စိတ်ကူးကြည့်လေသည်။ မြေပုံထဲ မှ ကျွန်းငယ်များ၏ အနေအထားကို သေချာစွာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရာ ယခု သူရောက်နေသောနေရာသည် ကျွန်းငယ်တစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ကျွန်း၏ အကျယ်အဝန်းက ကိုက်နှစ်ရာခန့် အရှည်ရှိပြီး ဟဲလ်ဂိတ်မှ အနောက်တောင်ဘက် မိုင်ဝက်ခန့် ဝေးမည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ပေါလ်သည် အားတက်လာပြီး တအားပြေးသွားလေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ခြေလှမ်း တန်သွားရပြန်သည်။ မြူနှင်းတွေကြားမှ နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး သူ၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် လာရပ်နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ပေါလ်သည် ရှေ့ဘက်တိုးသွားလျှင် အန္တရာယ်ဖြစ်တော့မည်ဟု သိသဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်းချင်း ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် လက်ယာဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလိုလို တစ်စွန်းတစ်စမြင် ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နောက်ထပ် နွားရိုင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်။ သူ၏ဘေးနားတွင် နောက်ထပ်နွားရိုင်းခြောက်ကောင်ကိုပါ တွေ့ရပြန် သည်။ ဤနွားမျိုးကား စပိန်ပြည် နွားသတ်ပွဲများ၌ လူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်သတ်သော နွားသိုးများဖြစ်ပြီး လူမြင်လျှင် ရန်မူတတ်ကြောင်း ပေါလ်က သိပြီးဖြစ်လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် မိမိကထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားပါက နွားရိုင်းကြီးများက အတင်းလိုက်ဝှေ့တော့ မည်မှာ သေချာနေပေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါလ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှူပြီး နွားရိုင်းကြီးတွေဝိုင်းထားသည့် ကြားမှပင် ခပ်တည်တည်နှင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းကာ လျှောက်လေသည်။

ထိုအခိုက် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဟစ်အော်သံလိုလို ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဒိုင်း.. ဒိုင်း ဟု သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျည်ဆန်များက ပေါလ်၏လက်ယာဘက်နားတွင် ကျကြောင်း သဲများဖွာထွက်သွားပုံကြည့်၍ သိသာပေသည်။

မည်သူ၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ချေ။ မြူနင်းတွေကြားမှ တရုတ်နှစ်ယောက်၏ လှေငယ်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ လှေပေါ်တွင် အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးလည်း ပါလာ လေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မောင်းပြန်ရိုင်းဖယ်သေနတ်သံတစ်ချက် ထပ်ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ခွေးကြီး သည် အသံကျယ်လောင်စွာဟိန်းရင်း ရေစပ်နားသို့ ခုန်ဆင်းလာလေသည်။

မိမိအား ခွေးကြီးလိုက်တော့မည်ဟု သိသဖြင့် ပေါလ်သည် တအားမြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလေသည်။ သို့သော် ခွေးက လူထက်မြန်သဖြင့် မကြာမီ မိမိအား မီလာတော့မည်ဟု တွက်လျက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြန် လေသည်။

ထို့ကြောင့် ပေါလ်သည် ပြေးလွှားနေရင်း သူ၏ ခါးမှ သားရေခါးပတ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခါးပတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တောင့်တင်းနေအောင်ဆွဲကာ နောက်ပြန်လှည့်၍ ခွေးကြီးအလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီးသည် မီလာသည်နှင့် ပါးစပ်ကြီးဖြူကာ ခုန်အုပ်လေတော့သည်။ ဤသို့လာ မည်ကို ကြိုတင်တွက်ထားပြီးဖြစ်၍ ပေါလ်က သားရေခါးပတ်ကို ကြိုးတန်းသဖွယ် တင်းတင်းဆွဲ၍ ခံထားလိုက်သည်။

ခွေးကြီးက သားရေခါးပတ်ကို ကိုက်ထားမိစဉ် ပေါလ်က လက်နှစ်ဖက်ကို အတင်းမြှောက်ပေး လိုက်ရာ ခွေးကြီးသည် နောက်မြေနှစ်ဖက်သာထောင်လျက် ပတတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ ဤတွင် ပေါလ်က ခွေးကြီး၏ ဝမ်းပိုက်သို့ မြေထောက်ဖြင့် တအားပစ်ကန်လိုက်သည်။ ချက်ကောင်းနေရာတွင် ဝင်သွားသဖြင့် ခွေးကြီးသည် မြေပေါ်သို့ လိမ့်လဲကျသွားရာ ပေါလ်က ဦးခေါင်းနှင့် နံရိုးများဆီသို့ ဆက်ကာဆက်ကာ မြေဖြင့် တအားပစ်ကန်လိုက်သည်။

ခွေးကြီးသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် လိမ့်ရင်း ညည်းညူဟစ်အော်နေစဉ် ပေါလ်က လျင်မြန်စွာ ဆက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တရုတ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ရောက်လာလေသည်။

သေနတ်သံ နောက်တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ပြင်းစွာနာကျင်၍ အော်သံကို ကြားရလေသည်။

ပေါလ်သည် ချက်ချင်း နွားရိုင်းကြီးများကို သတိရမိလေသည်။ စောစောက သူသည် နွားရိုင်းများ ကို မမှန်ခဲ့သည်။

ကျူပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားသံ ကြားရပြီးနောက် နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နွား၏ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ဒဏ်ရာရပြီး သွေးများယိုစီးကျလာသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာရနေ သော နွားရိုင်းသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း သိသဖြင့် ပေါလ်သည် ကျူပင်ကိုင်းပင်များကြား ထဲသို့ ခိုင်ခံ့ထိုးဝင်၍ ပုန်းနေလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် နွားရိုင်းများ တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားသံကြားမှ ခိုင်းကန် သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သံကိုလည်း ကြားရ လေသည်။

ပေါလ်သည် အသာခေါင်းထောင်ကြည့်ရာ နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင် မိုးရေထဲ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ နွားကြီး၏ဦးချိုတွင် တရုတ်တစ်ယောက်သည် ချိတ်လျက် ပါလာလေသည်။

တရုတ်လူမျိုးအား နွားရိုင်းကြီးဝှေ့၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဦးချိုထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်သွားကာ မချိမဆုံဖြစ် နေလေပြီ။

ပေါလ်က လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် နွားကြီးသည် တရုတ်လူမျိုးအား ဦးချိုမှ ခါချလိုက်ပြီးနောက် မြေဖြင့် နင်းပြန်လေသည်။

နောက်ထပ် သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ယောက် ပြင်းစွာနာကျင်၍ ဟစ်အော်ညည်းညူသံကို ကြားရပြန်သည်။

ပေါလ်သည် ကျူပင်တောမှ ထွက်၍ ရေထဲသို့ ပြန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ရေထဲမှတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းစမ်း၍ ရှေ့သို့တိုးသွားကာ မကြာမီ မြေမာတစ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ပေါလ်သည် သူ၏ကွန်ပတ်စ်ကိုရီယာကို ပြန်ကြည့်ပြီးနောက် ဟဲလ်ဝိတ်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ မှန်းလျက် အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့နံနက်က ဒါစီပရက်စ်တန်နှင့် သူတို့ အိမ်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်ကာ ပြသောနေရာသို့ ရောက်အောင် ပေါလ်သည် တစ်နာရီနီးပါးခန့် သွားရလေသည်။

လာဂွန်ခေါ် ရေအိုင်အနီးသို့ရောက်လျှင် သူသည် ခူးထောက်ထိုင်၍ အကာအကွယ်ယူပြီးမှ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ မြူနှင်းတွေ ပိတ်နေသဖြင့် ဘာမှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရချေ။

မိမိတို့၏ လာလိုယက်စက်လှေသည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ကျွန်း၏ အခြားတစ်ဖက် (အိမ်ကြီး၏ နောက်ဖေးဘက်) သို့ ဆိုက်ရောက်နေလောက်ပြီဟုလည်း ပေါလ်က တွက်ဆမိလေသည်။

ကျူပင်ဘေးမှ ထွက်၍ အိမ်ကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားရန်မှာ လမ်းတွင် အကာအကွယ်ယူစရာ ဘာမှ မရှိပဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် အကာအကွယ်မရှိသောနေရာ အကျဉ်းဆုံးကို ရွေးချယ်ပြီး ဖြတ်ပြေးရန်ကား ယခု သူရောက်နေသောနေရာသည် အကောင်းဆုံးဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။

သူ၏လက်ဝဲဘက်တွင် ကျူပင်များ အတော်များလေရာ အိမ်ကြီးဆီသို့သွားသည့် လမ်းတစ်ဝက် ခန့်အထိ အကာအကွယ်ယူလျှင် ရနိုင်ပေသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးအဆင့် အိမ်ကြီးနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော နေရာတွင်ကား အကာအကွယ်မရှိသဖြင့် ဇွတ်ပင် စွန့်စားဖြတ်ပြေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပေါလ်သည် စောစောပိုင်းက ဈေးကပ်မာလစ်ပေးထားသော နိုင်လွန်အပေါ်အင်္ကျီဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလျက်ပင်ရှိရာ ယခုတော့ ထိုနိုင်လွန်ဝတ်စုံကို ချွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ အတွင်း၌ကား ဆွယ်တာ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ယခု သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိုရွဲနေလေသည်။

ပေါလ်သည် ကျူပင်များ၏အကာအကွယ်ယူလျက် ကိုယ်ကို တည့်မတ်စွာမနေပဲ ကုန်းလျက် ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ရေက အလွန်အေးသဖြင့် ပေါလ်သည် ခိုက်ခိုက်တုန်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရေနက်ရာသို့ ရောက်သောအခါ ပေါလ်သည် ကြိုးစား၍ ရေကူးသွားရလေသည်။

ကျူပင်များဆုံးသွားသောအခါ ရေတိမ်လာသဖြင့် ခြေထောက်ဖြင့် ရွံ့မြေ့ကို ထောက်မိလေသည်။ ထိုနေရာမှ နောက်ထပ် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ရေထဲ ဖြတ်သွားရဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဖန် သွားရင်းနှင့် ရေနက်လာပြန်သဖြင့် ပေါလ်သည် ခြေထောက်နှင့် မမီတော့ပဲ ရေကူးရပြန်လေသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ သဖြင့် သူသည် ရေကူးရင်း ခေတ္တရပ်ပြီး လေကို ဝအောင် ရှူရှိုက်နေရလေသည်။

ရောက်လုနီးပြီဖြစ်၍ သူသည် ကြိုးစား၍ ရေရတ်ကာ ဆက်ကူးသွားပြန်သည်။ ခဏချင်းပင် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သွားလေရာ ခေါင်းဖော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရေစပ်အနီး ချုံပင်များရှိရာသို့ ရောက်နေ သဖြင့် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးတွင်ကား လူသူလှုပ်ရှားမှု အလျဉ်းမတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ပေါလ်သည် တစ်မျိုးစဉ်းစားမိပြန်သည်။

အိမ်ရှိ လူအားလုံး ဤအိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာ၍ ထွက်သွားကြလေပြီလော။

ရိုဆီတာအနေဖြင့် သူ၏ ရှေ့ရေအခြေအနေ မဟန်တော့၍ လွတ်ရာသို့ တိမ်းရှောင် ထွက်ခွာသွား လေပြီလော။

ဤသို့ တွေးမိနေစဉ်မှာပင် နာဒီးမ်အမည်ရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးသည် အိမ်ဘေးရှိ လူသွား လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

သူမသည် ရော်ဘာဘွတ်ဖိနပ်ရှည်ကြီး စီးထားပြီး ရေတပ်အရာရှိများသုံးသည့် ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည် ဝတ်ထားလေသည်။

ပေါလ်သည် နာဒီးမ်လျှောက်လာသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ ချုံကွယ်မှ အသင့်စောင့်နေကာ သူမဖြတ်လျှောက်လာသည်နှင့် လက်တစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး သူမ၏ပခုံးကို အသာကိုင်လိုက်သည်။

နာဒီးမ်သည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားကာ အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်မည် ပြုပြီးတော့မှ ပေါလ်ကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ရှင်၊ ရိုဆီတာက ရှင်သေပြီလို့ ပြောတော့ ကျွန်မက လုံးဝမယုံခဲ့ဘူး။”

“ဟုတ်လား၊ ရိုဆီတာ ဒီမှာ ရှိသလား၊ မင်း သူ့ကို မြင်မိသလား။”

ပေါလ်က ပြန်မေးလိုက်သောအခါ သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က သူတို့ စက်လှေနဲ့ ပြန်လာကြတယ်၊ မစ္စတာဂျိုးလည်း ပါလာတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာဂျိုးဟာ နဂိုအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး”

“အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးသလား”

“ဆိုးတာကတော့ ပြောမနေပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကိုင်း... ဒီမှာရပ်ပြီး ကြာကြာစကားပြောနေဖို့ မသင့်ဘူး၊ ရှင် အအေးမိပြီး တုတ်ကွေးမိနေဦးမယ်၊ ဟောဟိုသစ်ပင်တွေကြားမှာ နွေရာသီပူတဲ့အခါနေတဲ့ အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီကို ရှင် သွားပြီး စောင့်နေပါ၊ ကျွန်မက ခဏလေးကြာရင် ရှင့်အတွက် အဝတ်အစား ယူလာခဲ့ပါမယ်၊ ရှင့်အင်္ကျီစုံတွေ လဲဝတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် လျင်မြန်စွာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

မိုးက ဆက်ရွာနေဆဲပင်ဖြစ်ရာ ပေါလ်သည် မိုးရေထဲမှာပင် လျှောက်သွားရင်း နားဒီးမိအမည်ရှိ မိန်းကလေးအကြောင်း စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူမသည် ယခုဆိုလျှင် သိသိသာသာပြောင်းလဲသွားပုံရ သည်။ ရိုဆီတာက မည်သို့များ ပြုလုပ်လိုက်လေသနည်း။ သစ်ပင်များကြားမှ အိမ်အငယ်ဆိုသည်မှာ နှစ်ရှည် လများ ပစ်ထား၍ အတော်ပင် ပျက်စီးယိုယွင်း နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ခင်းထားသော ပျဉ်ကြမ်း ပြင်များက ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသလို ခေါင်မိုးကလည်း မလုံတော့သဖြင့် မိုးတွေစိုပြီးနေသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့် လိုက်လျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ခန့်က ဆောက်ခဲ့သည့်အိမ်များလားဟုပင် ထင်စရာဖြစ်နေသည်။

ပေါလ်သည် အိမ်ထဲတွင် ခေတ္တနားရင်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ခဏကြာ၍ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံခါးဝတွင် ခပ်တည်တည်ရပ်နေသော ရိုဆီတာကို မြင်ရလေသည်။

သူ၏ ဘေးနားတွင် ရပ်နေသူကတော့ အိန္ဒိယသူ လှပျိုဖြူ နားဒီးမိပင် ဖြစ်နေပါသတည်း။

(၁၄)

လက်နက်ကိုင် တရုတ်နှစ်ယောက်က ပေါလ်အား မြေတိုက်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ တွန်းသွင်း၍ သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် ပေါလ်သည် ဘာမှမမြင်ရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးများ ကျင့်သားရလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိလေသည်။

တစ်ဖန် သူ၏ မိတ်ဆွေ ဒါဗီပရက်စ်တန်ကို သတိရမိရာ ဤအခန်းတွင်းမှာပင် ရောက်နေနိုင်သည်ဟု တွက်လျက်..

“ဟေ့.. ဒါဗီပရက်စ်တန်၊ ခင်ဗျား ဒီအထဲမှာ ရောက်နေသလား”

ဟု မှောင်ထဲမှာပင် ရမ်း၍ အော်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်လည်း ဒီမှာ ရောက်နေတယ်”

မှောင်ထဲမှ ခပ်တိုးတိုးပြောသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပေါလ်က လက်တစ်ဖက်ဆန့်၍ စမ်းကြည့်ရာ ဒါဗီပရက်စ်တန်၏ မျက်နှာကို အသာစမ်းမိလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျို့၊ ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရသေးသလား”

“ခေါင်းမှာ တစ်ချက်ရိုက်ခံရတာလောက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားသေပြီတောင် အောက်မေ့နေတာ”

ဤတွင် ပေါလ်က သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။ သူ၏စကားအဆုံးတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဧကန္တ ရိုဆီတာက အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကလေးကို သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ဒါဗီပရက်စ်တန်ကမှတ်ချက်ချလိုက်ရာ ပေါလ်ကသာ ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တယ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဗျို့၊ လီယိုပတ်စကလေပေါ်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကောင်မလေးက သိသားပဲ၊ ဒီတော့ ရိုဆီတာပြောတာတွေကို သူက ယုံကြည်မယ် မထင်ဘူး”

“ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်လေဗျာ”

“ဘာလဲ၊ ကောင်မလေးက ရိုဆီတာနဲ့ ချစ်ကြိုက်သွားပြီလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လူစိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်သားဗျို့၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တပ်မက်ချစ်ကြိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က ထောက်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အခု အခြေကျမှတော့ မထူးပါဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီမြေတိုက်ခန်းထဲမှာ လိုက်လေ့လာကြည့်ပြီးပြီလား”

ပေါလ်က ပြောပြရာဆိုဆို မှောင်ထဲတွင်လက်ဖြင့်စမ်းရင်း အခန်းနံရံရှိရာဘက်သို့ တိုးသွားလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ကတ်ထူပြားလိုလို စမ်းမိသဖြင့် လက်ဖြင့်ဆွဲကြည့်ရာ အလွယ်တကူပင် ပြုတ်ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် မြေတိုက်ခန်းအတွင်းသို့ အလင်းရောင် တိုးဝင်လာလေသည်။

သေချာစွာကြည့်လိုက်တော့မှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော် သံတိုင်များကာ ထားပြီး အလင်းရောင်မဝင်စေရန် စက္ကူကတ်ထူပြားဖြင့် ကာထားဟန် တူလေသည်။

ပြတင်းပေါက်၏ အပေါ်နားသည် မြေပြင်နှင့် ညီနေပြီး ပြင်ဘက်တွင် အိမ်ကြီး၏ မြက်ခင်းပြင် ရှိလေသည်။

ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်းရှိ ရေယာဉ်များဆိုက်ကပ်ရာနေရာကို မြင်ရသည်။ ထို့ပြင် လာလိုယက်စကလေးနှင့်တကွ ပေလေးဆယ်ခန့်ရှိ စစ်သုံး တော်ပီဒို မော်တော်တစ်စင်းကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ထိုအခိုက် လူလေးယောက်တို့သည် သေတ္တာများထမ်းလျက် မော်တော်ဆီသို့ သွားနေကြရာ တရုတ်လူမျိုးများ မဟုတ်သဖြင့် ပေါလ်က စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ သူတို့ဖြတ်သန်းသွားသည့် နေရာက မြေတိုက်ပြတင်းပေါက်နှင့် မဝေးလှသဖြင့် ပေါလ်သည် ထိုလူလေးယောက် အချင်းချင်းပြောဆိုသည့်စကားကို ကြားရလို ကြားရငြား နားစွင့်ထောင်နေလေသည်။

ခဏမျှကြာသော် ပေါလ်သည် ထိုလူလေးယောက် ဘာလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလေသည်။

ဤတွင် သူသည် ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှည့်၍...

“ဒီလူတွေဟာ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးတွေပဲဗျ။ ခင်ဗျား မှတ်မိသလား မပြောတတ်ဘူး၊ စက်လှေပေါ်တုန်းက ဟိုဆင်က ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ရိုဆီတာကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တာလေဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ဟိုဆင်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ တီရာနာဆိုတဲ့ မြို့နာမည်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ် အခုမှ သတိရပြီ၊ တီရာနာဆိုတာ အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေထဲမှာ တရုတ်ပြည်နဲ့ မဟာမိတ်အဖြစ် တစ်ခုတည်းသောနိုင်ငံဟာ အယ်လ်ဘေးနီးယားပဲ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ဒီမှာ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးတွေ ရောက်နေတာဟာ မဆန်းပါဘူး”

ပေါလ်က ပြောနေစဉ်မှာပင် စောစောက စက်လှေရှိရာသို့ သွားသူများ ပြန်လာသည်ကို လှမ်းမြင် ရလေသည်။ သူတို့သည် နောက်တစ်ခေါက်တွင် ခရီးဆောင်သေတ္တာနှစ်လုံး သယ်ယူသွားသည် ကိုလည်း သတိပြုမိလေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ ခရီးသွားမလို့နဲ့ တူတယ်ဗျ”

ဒါစီပရက်စ်တန်က မှတ်ချက်ချလိုက်လျှင် ပေါလ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တယ်လေ၊ သူတို့က လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ အယ်လ်ဘေးနီးယားပြည်ကို သွားမှာ သေချာတယ်၊ ဒီနေရာမှာက ကျုပ်တို့တောင် ရောက်အောင် လာနိုင်ပြီဆိုတော့ သူတို့က ဘယ်ဆက်နေခုံတော့မလဲ”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် ကိစ္စတုံးသုတ်သင် ဖျောက်ဖျက်မပစ်လိုက်တာလဲ၊ သူတို့ပြေးမှတော့ ကျုပ်တို့ကို အရှင်ထားလို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်က အယ်လ်ဘေးနီးယားနဲ့ရော တရုတ်နဲ့ရော ဆက်ဆံဖူးတယ်၊ သူတို့ က ကျုပ်တို့ကိုမသတ်ပဲ အရှင်ထားပြီး အသုံးချလိမ့်ဦးမယ်”

ဤသို့ ပေါလ်က ပြောနေစဉ် မြေတိုက်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး တရုတ်လူမျိုးနှစ်ဦး ဝင်လာလေသည်။ တစ်ယောက်က စက်သေနတ်တစ်လက်ကို အသင့်ချိန်ထားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ပေါလ်အား လှမ်းဆွဲ၍ ပြင်ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးကို ပြန်သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ပေါလ်အား စင်္ကြံတစ်ခုအတိုင်းလျှောက်ခိုင်းပြီး ပထမအထပ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လျှင် တရုတ်တစ်ယောက်က တံခါးခေါက် လိုက်ရာ တံခါးအနည်းငယ်ဟလာပြီး ရိုဆီတာသည် ညဝတ်အင်္ကျီ ဖိုသီဖတ်သီဝတ်လျက် ခေါင်းပြုကြည့် လေသည်။

“ဟေ့.. သူ့ကို အထဲကို ခေါ်သွင်းခွဲ”

အခန်းတွင်း၌ နောက်ထပ် အခန်းတံခါးတစ်ခုကို မြင်ရလေရာ ထိုအခန်းတွင် အိန္ဒိယမိန်းကလေး နှာဒီးမံသည် ကပျာကယာ အင်္ကျီဝတ်နေသည်ကို ပေါလ်က တစွန်းတစ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပေါက် သွားမိလေသည်။

ရိုဆီတာက ထိုအိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးမှ ပေါလ်အား စကားပြောလေသည်။

“မောင်ရင်ကတော့ မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ ပေါက်လာတတ်တာပဲကိုး၊ အခု မောင်ရင်ဟာ ဘာဆိုတာ ကျုပ်တို့ သိရပြီ”

“ဝီကင်းမြို့က ဟိုလူကြီးတွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ သူကကော သူလုပ်ချင်တာကို မလုပ်တော့ ဘူးလား”

ပေါလ်က လေသံခပ်အေးအေးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်။ သူက လုပ်ချင်တာကိုလုပ်တာ အမှန်ပဲ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ခရီးသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်။ မောင်ရင်တို့က ဒီထိအောင် လိုက်ရှုပ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ခရီးထွက်ရတော့မယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီကနေပြီး အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံကို သွားကြမလို့ မဟုတ်လား”

ပေါလ်က တထစ်ချသံသလို ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာသည် ပြုံးလိုက်သည်။

“အံ့မာ.. ကိုယ့်လူက တယ်လ် စိတ်ကူးကောင်းတတ်ပါလား။ တီရာနာမြို့ရောက်ရင် ခင်ဗျားကို အားလုံးက သဘောကျမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဝိုလ်မူးကြီးက ခင်ဗျားကို မေးမြန်းချင်တာတွေ ရှိတယ်။ မေးတဲ့အခါသာ ယီးတီးယားတားမလုပ်နဲ့၊ ဝိုလ်မူးကြီးအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ စက်လှေပေါ်က ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ အဖြစ်ကိုသာ ကြည့်တော့၊ သူက ဓားမြှောင်တစ်လက်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စကားမပြော ပြောအောင် လုပ်တတ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေဆိုရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အကုန်ဖွင့်ပြောသွားတယ်”

“ဟိုလူက အသက်ကြီးပြီ၊ ဘေးပေါက်ဝင်ငွေကလေး ရဖို့ ရှာတာပါ။ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက်လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး”

“ဒါတော့ဗျာ၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လူတွေ သေနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေ ဂျေးကပ်မာလစ်ဟာလဲ သေရတဲ့လူအများထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ သေဆုံးရတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်သွားရင် သူ သေတာဟာ အလဟဿ မဖြစ်ပါဘူး”

“အလို ခင်ဗျားက တကယ့် နိုင်ငံရေးသဘောတရားဆရာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောနေပါကလား။ ကွန်မြူနစ်တွေက ခင်ဗျားကို သဘောတရားရိုက်သွင်းခဲ့တာ တော်တော်အောင်မြင်တယ်လို့ ဆိုရမယ်”

ပေါလ်က သရော်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နားမလည်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးက ဘယ်တော့မှလည်း နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ယ်တိုင်က တစ်ချိန်တုန်းက ခင်ဗျားလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့မှ တကယ့်အဖြေမှန်ကို တွေ့လာတယ်။ လူ့ဘဝရဲ့ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လာတယ်”

“ဪ.. ဒီလိုလား။ အခုတော့ ခင်ဗျားရဲ့အယူအဆက လူတွေကို သတ်တာဟာ.. အထူးသဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ မိန်းမတွေ ကလေးတွေကို သတ်တာဟာ မှန်တယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပေါလ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ သတ်တယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ရေးအတွက် လိုအပ်ရင် သတ်ရတဲ့သဘောပါ။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ ဘာများတန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် စစ်မှုထမ်းခဲ့စဉ်က လူဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ခဲ့ဖူးသလဲ။ ဆယ်ယောက်လား။ နှစ်ဆယ်လား”

“ကျုပ်က သတ်ခဲ့ရတဲ့လူအရေအတွက်ကို သေနတ်မှာ ရေးမှတ်မထားဘူးဗျ”

ပေါလ်က ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်ကား လိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မိန်းမတစ်ယောက်မှ မသတ်ခဲ့ဘူးလား”

ရိုဆီတာက ဤသို့မေးလိုက်လျှင် ပေါလ်သည် ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သွားလေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲ မေ့ပျောက်ထားလိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

သူ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ရိုဆီတာကလည်း ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်အထင်သားပဲ။ ဒီမယ် မစ္စတာပေါလ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ခြားနားချက်ဆိုလို့ ဟိုဘက်သည်ဘက် မတူတာပဲရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ မှတ်သားဖို့ကောင်းတဲ့ ဥပဒေသကတော့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျား တို့ရဲ့ လုပ်ရပ်က ဒါလောက် အရေးမကြီးဘူး။ ဘာကြောင့်လုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကသာ အရေးကြီးတယ်။ အခု ကျုပ်ဆိုရင် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု အောင်မြင်ရေးအတွက် ရပ်တည်နေတယ်။ တရားမျှတရေး လူတိုင်း တန်းတူအခွင့်အရေး ရရှိရေးဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ကော ဒီလိုပြောနိုင် သလား။ အခု ခင်ဗျားက ဘယ်ရည်မှန်းချက်ကို ကာကွယ်နေတာလဲ။ နယ်ချဲ့စနစ်ကိုလား။ အရင်းရှင်ဝါဒ ကိုလား။ ဘာသာတရားကို ကာကွယ်နေတာလား။ ခင်ဗျားတို့စနစ်တွေအားလုံးဟာ အလွန်ဖောက်ပြန်တဲ့စနစ်တွေ ချည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့လိုပဲ တစ်ချိန်က အဟုတ်မှတ်ပြီး အမှုထမ်းခဲ့တာဟာ အလွန် မှားတယ်လို့ အခုမှ သိရတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လမ်းစဉ်ကို မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားပဲ တွက်ကြည့်ပါလား၊ တိဘက်ပြည့်မှာ တရုတ်တွေက သတ်ခဲ့တာ လူပေါင်း ဘယ်လောက်များသလဲ၊ ငါးနှစ်အတွင်းမှာ သတ်ပစ်ခဲ့တာဟာ အနည်းဆုံး လူငါးသိန်းထက် မနည်းဘူး”

“အဲဒါ ခင်ဗျား သဘောမပေါက်သေးလို့ပါ၊ ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ လူသေတာတွေက အရေးမကြီးပါဘူးလို့၊ ကျုပ်တို့ အခု ကြိုးစားနေတာက အခု မျက်မှောက်ခေတ်အတွက် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အနာဂတ်ကာလအတွက် ရည်မှန်းပြီး လုပ်နေကြတာ”

ရိုဆီတာသည် တယူသန်ဝါဒသမားပီပီ ဇွတ်အတင်းပြောနေရာ ပေါလ်လည်း ဆက်ပြောနေ၍ အချိန်ကုန်ရုံသာ ရှိမည်ဟု စိတ်ထဲက ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် အကြောင်းမတူလင့်ကစား ရိုဆီတာနှင့် ဆက်ပြောခြင်းခံပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် သူသိလိုသော လျှို့ဝှက်ချက်များ တစ်စွန်းတစ်စ သိရလို သိခြင်း ဆက်ပြောရန် စိတ်ကူးမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပေါလ်က ဆက်လက်ဆွေးနွေးသည့်အနေဖြင့်...

“ခင်ဗျားတို့ဟာက ဘာပဲလုပ်လုပ် တရားတယ်၊ မှန်တယ်လို့ချည်း သတ်မှတ်တာက ခက်တယ်ဗျ၊ ဥပမာ အဘိုးကြီး မွန်တီဖိုးကို ဘိန်းဖြူစွဲနေအောင် လုပ်ခဲ့တာလဲ မှန်ကန်တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ဆိုမှာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်က ကိုးရီးယားစစ်ပွဲအပြီး ဥရောပကို ပြန်လာတော့ မွန်တီဖိုးနဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့ အထက်လူကြီးတွေက ကျုပ်ဟာ စိတ်ဓာတ်မမှန်တော့ဘူးဆိုပြီး ဗီယင်နာမြို့က စိတ်ရောဂါကု အထူးဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဆီကို ပို့လိုက်တယ်၊ သူတို့က ကျုပ်ကို တရုတ်တွေက ကွန်မြူနစ် သဘောတရားတွေ ရိုက်သွင်းလိုက်လို့ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီလို့ ယူဆတဲ့သဘောပါပဲ၊ အဲဒီမှာ မွန်တီဖိုးနဲ့ တွေ့တယ်၊ သူက စောစောကတည်းက မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေပြီ ဖြစ်တယ်၊ တစ်နေ့မှာ သူတက်နေ တဲ့ဆေးရုံက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ခေါ်တယ်၊ သူဟာ အလွန်အခြေအနေဆိုးနေလို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တို့ ထုံးစံအရ သေခါနီး ဖြောင့်ချက်ပေးဖို့ လိုတယ်ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်တာပဲ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ဆေးရုံကို လွှတ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့”

ပေါလ်က ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်နဲ့ မွန်တီဖိုးဟာ အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်လာကြတယ်”

ရိုဆီတာသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။

“နောက်ပိုင်းကျတော့ မွန်တီဖိုးဟာ ကျုပ်အပေါ် အလွန် မှီခိုအားကိုးလာတယ်၊ ကျုပ်မရှိရင် မနေ တတ်သလို ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျုပ်က သာသနာပြုဝန်ထမ်းဘဝကနေ နုတ်ထွက်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က မွန်တီဖိုးကို စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့အတွက် အေးအေးဆေးဆေးရဲ့တတ်နေရာမှာ သွားနေဖို့ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် သူက ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ၊ ဝယ်တော့လည်း သူ့နာမည်ရင်းနဲ့ မဟုတ်ပဲ နာမည်ဝှက်တစ်ခုနဲ့ ပြောင်းပြီး ဝယ်ခဲ့တယ်၊ လူမသိအောင် လျှို့ဝှက်တဲ့သဘောပါပဲ၊ မွန်တီဖိုးကိုယ်တိုင်က အဲဒီအချိန်က ကျန်းမာရေးအလွန်ချို့တဲ့နေပြီဖြစ်လေတော့ ကျုပ်ကသူ့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပြုစုသလို သုံးနှစ်လောက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်”

“ဒါက တရုတ်ပြည်က ခင်ဗျားရဲ့အရှင်သခင်တွေ ခိုင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က အဘိုးကြီး ကို ကြည့်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ပေါလ်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ရိုဆီတာသည် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ဆက်သွယ်တာက အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံဟာ ဥရောပမှာ ကျုပ်တို့ အတွက် အလွန်အသုံးဝင်တဲ့ အခြေခံစခန်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တရုတ်တွေက ကျုပ်ကို အသုံးဝင်လို့ လိုအပ်ရင် အသုံးပြုတာဖြစ်တယ်၊ ဥရောပမှာက အခြေအနေတစ်မျိုးဖြစ်တယ်၊ ဥပမာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ဦးဟာ ရုရှားဘာသာစကား ကောင်းကောင်းတတ်ရင် ရုရှားလူမျိုး ဟန်ဆောင် လှုပ်ရှားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တရုတ်လူမျိုးကျတော့ ဒါမျိုးလုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟောင်ကောင်နဲ့ မလေးရှားက တရုတ်တွေ အင်္ဂလန်ပြည်မှာ လာပြီးနေထိုင်ကြတာ အများကြီး ရှိသားပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတရုတ်တွေကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး (အမ်-အိုင်-ဂျီ) က အသေးစိတ်စာရင်းယူထားပြီး မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြတယ်”

“ဪ... သိပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အင်္ဂလန်ပြည်ကို တိတ်တိတ်ပုန်းလှူတွေ ခိုးသွင်းပို့ဆောင် ပေးတဲ့အလုပ်က အသုံးဝင်နေတာကိုး”

“မှန်တယ် ကိုယ့်လူ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအလုပ်က ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘူး၊ ဂျက်ကော့ဆိုတဲ့လူရဲ့ လုပ်ငန်းသာဖြစ်တယ်၊ သူဟာ အခကြေးငွေယူပြီး အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ တောင်အာဖရိကနဲ့ အနောက်အိန္ဒိယကျွန်းစုက တိုင်းရင်းသားတွေကို အင်အားပြည့်ထဲ တိတ်တိတ်ခိုးသွင်း ပို့ဆောင်ပေးနေတယ်၊ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းအခြေအနေအရ ဟောင်ကောင်တရုတ်အချို့ကိုလဲ ဒီနည်းနဲ့ ခိုးသွင်းဖို့ အဆင်ပြေနေတယ်”

ရိုဆီတာ၏ စကားအဆုံးတွင် ပေါလ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဉာဏ်သွားပုံကတော့ ချီးကျူးစရာပါပဲ၊ ဒါထက် တရုတ်လူမျိုးထဲမှာ ဟိုဆင်ဆိုတဲ့ လူက ပထမဆုံး မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“စုစုပေါင်း လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသွားပြီဆိုတာ ကျုပ်ပြောလိုက်ရင် မောင်ရင်အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်”

ရိုဆီတာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“သို့သော်လည်း အခုတစ်ကြိမ် ဌာနချုပ်ရောက်တဲ့အခါ ခင်ဗျား သိပ်မစားသာဘူးလို့ ကျုပ် ထင်မိတယ်”

“ဒါတော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်က အခု မောင်ရင်ကို လက်ရဖမ်းမိတာ ဟာ ကျုပ်အဖို့ အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဓားစာခံတစ်ဦး ရရှိထားတာပဲ”

ရိုဆီတာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

ပေါလ်သည် အကြံအစဉ်နေလေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျအောင် အမျိုးမျိုးပြောကြည့်ပါသော်လည်း ရိုဆီတာသည် စိတ်ဓာတ်လည်းမကျ၊ အပြုံးလည်းမပျက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ပေါလ်သည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်မျိုးရလာပြန်သည်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဘုန်းကြီး ဖာသာဒီဆူဇာနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့ရုံကို သတိရမိလေသည်။

“ဪ.. ဒါထက် ကျုပ်မေ့နေလိုက်တာဗျာ၊ ဖာသာဒီဆူဇာ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့ ခင်ဗျားကို စကားလက်ဆောင် ပါးလိုက်ပါတယ်”

ပေါလ်သည် ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်ရာ ရိုဆီတာသည် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွား လေသည်။

“ဟင်... ဖာသာဒီဆူဇာ.. ဟုတ်လား”

ရိုဆီတာက မဖုံးနိုင်သလို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖာသာဒီဆူဇာကို ကျုပ် ပြောတာပါ၊ သူဟာ လန်ဒန်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးမှာ သာသနာပြု တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားအကြောင်းသိချင်လို့ လိုက်စုံစမ်းရင်း ဖာသာဒီဆူဇာဆီကို ရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား၊ သူ အခု ဘယ်လိုနေလဲ၊ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

ရိုဆီတာက ဣန္ဒြေမပျက်စေရန် ကြိုးစားလျက် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“နေထိုင်ကောင်းပါတယ်၊ ဖာသာဒီဆူဇာက ခင်ဗျားကို မှာလိုက်ပါတယ်၊ သူက ခင်ဗျားကို အထူး သတိရနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ခင်ဗျားအတွက် အထူး ဆုတောင်းပေးပါတယ် လို့လဲ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်က ဆက်ဆက်ပြောလိုက်ပါလို့ သေသေ ချာချာ မှာလိုက်တယ်”

ပေါလ်က ခပ်တည်တည်လိမ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ရိုဆီတာ၏ မျက်နှာသည် သွေးမရှိ တော့သလို ဖြူဖြူဖြူဖြူ ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ခပ်တည်တည် အံ့ကြိတ်၍..

“ကျုပ်က သူ ဆုတောင်းပေးတာကို မလိုဘူးဗျ၊ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မလိုဘူး၊ ဘယ်တော့မှ လည်း လိုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား”

ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြောလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသမီးနာဒီဒီမိသည် ထွက်လာလေသည်။

သူမသည် မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်က သားရေသေတ္တာတစ်လုံး ဆွဲထားသည်။

နာဒီဒီမိသည် ပေါလ်အား လျစ်လျူရှုကာ ရိုဆီတာကိုသာ တိုက်ရိုက်စကားပြောလေသည်။

“ကျွန်မတော့ အဆင်သင့်ပဲရှင့်၊ ဒီသေတ္တာကို မော်တော်ပေါ် ယူသွားနှင့်ရမလား”

သူမ ပြောပုံဆိုပုံက ရိုသီတာနှင့်အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်ဟန်မျိုးဖြစ်နေရာ သူတို့နှစ်ဦးတကာယံပင် ချစ်ကြိုက်နေရော့သလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ပေါလ်သည် အံ့ဩသွားမိလေသည်။ တစ်ခုတော့ သေချာသည်။ ရိုသီတာသည် အိန္ဒိယသူနာအေးအား တကာယံပင် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

ပေါလ်က ဤသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပင် ရိုသီတာသည် နာဒီးမိ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ယုယစွာ ကိုင်လျက် တံခါးဝနားဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“အေး.. မင်းရဲ့အဝတ်အစားသေတ္တာကိုယူပြီး မော်တော်ကို ဆင်းနှင့်ပါ။ တို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် လက်နက်ကိုင်အစောင့်တစ်ဦးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နာဒီးမိသည် ပေါလ်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ဘာမှမပြောပဲ ထွက်သွားလေသည်။

တံခါးပြန်ပိတ်သွားသောအခါ ပေါလ်က ရိုသီတာအား ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲ၊ ကောင်မလေးသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ထဲ ဆေးခပ်ထည့် လိုက်သလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဤတွင် ရိုသီတာသည် ပြင်းစွာ ဒေါသထွက်လာပြီး သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မာဒေါနားရုပ်တုဖြင့် လုပ်ထားသည့်စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရုပ်တု၏ ဘေးမှ လျှို့ဝှက်ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သောအခါ စားမြှောင်အသွားသည် ဖြတ်ကန် ထွက်လာလေသည်။

ပေါလ်သည် နောက်ပြန်ဆုတ်၍ ခုခံရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ရသည်။ ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးပွင့် လာပြီး တရုတ်လူမျိုး ဟိုဆင် ရုတ်တရက်ဝင်လာပြီး...

“ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု တရုတ်ဘာသာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ရိုသီတာသည် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပဲ ကြောင်ကြည့်နေလေသည်။ အပြစ်လုပ်မိစဉ် ဆရာက ဖမ်းမိခြင်းခံရသူ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဤတွင် ဟိုဆင်၏ မျက်နှာသည် ပြစ်တင်ရှုတ်ချဟန်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ပေါလ်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ၏ခြေထောက်ဖြင့် ဝမ်းဗိုက်ကို တအားကန်လိုက်သည်။

ကန်လိုက်ပုံကလည်း ကရာတေးသိုင်းသမားပညာရှင်တစ်ဦး၏ ကန်နည်းမျိုးဖြစ်၍ အလွန်ထိ ရောက် ထက်မြက်လှပါတကားဟု သုံးသပ်မိရင်း ပေါလ်သည် လဲကျသွားလေသည်။

သူသည် ကိုယ်ကို နှစ်ပတ်သုံးပတ် လှိမ့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းနံရံနားသို့ ကပ်သွားကာ အသက်ကို ဝဝရှူနေရလေသည်။

တရုတ်ဗိုလ်မှူးကြီးဟိုဆင်က ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်သည်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသဖြင့် သာမန် လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် လုံးလုံး သတိမေ့သွားဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။ သို့သော် ပေါလ်က ကြိုတင် ကာကွယ် သည့် အနေဖြင့် သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှ ကြွက်သားများကို တောင့်ပြီးခံလိုက်သောကြောင့်သာ အနည်းငယ် သက်သာ ရာ ရသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကြောင့် ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်ချေ။

ထိုအချိန်၌ တရုတ်လူမျိုး လက်နက်ကိုင်အစောင့်နှစ်ဦးက သူ့အား လာ၍ ဖွေခိုကြလေသည်။

ပေါလ်သည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ဟန်ဆောင်လျက် ပါးစပ်က ဟစ်အော်ညည်းညူပြီး ခြေထောက်များကိုလည်း ထောက်၍ မရသယောင် တရွတ်တိုက်ဆွဲနေဟန် လုပ်ထားလိုက်သည်။

တရုတ်နှစ်ယောက်သည် သူ့အားဖွေခို၍ လှေကားမှ ဆင်းပြီး အောက်ဆုံးထပ် မြေတိုက်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

မြေတိုက်ခန်းသို့ရောက်လျှင် တရုတ်များက ပေါလ်အား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မရှင်းပစ္စုပ္ပန်ခေါ် မောင်းပြန်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ချိန်ထားကာ တစ်ယောက်က မြေတိုက်ခန်းသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

မရှင်းပစ္စုပ္ပန်သေနတ်ကိုင်သူ တရုတ်သည် ပေါလ်၏ ရှုပ်အကျီကော်လာကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အတင်းဆွဲ၍ ထမိုင်းလေသည်။ ဤတွင် ပေါလ်က အခွင့်ကောင်းယူကာ အလွန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက် လေသည်။ သူ၏လက်ဝါးစောင်းဖြင့် သေနတ်ကိုင်တရုတ်၏ လည်ပင်းတည့်တည့်သို့ ကရာတေးသိုင်းနည်းဖြင့် တအားပစ်ဆောင့်ထိုးလိုက်ရာ တရုတ်သည် ပါးစပ်ကပင် မအော်နိုင်ပဲ ပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။ တဆက်တည်းမှာပင် ပေါလ်က ဒုတိယလူ၏ မျက်နှာကို တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တအားတွက်လိုက်သည်။ ဒုတိယ တရုတ်သည် အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားလျက် မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ နောက်ပြန်လန်ယိုင်လဲသွား လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြေတိုက်ခန်းထဲရှိနေသူ ဒါဗီပရက်စ်တန်က ထိုတရုတ်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်ချက် မေးရိုးကို လက်သီးနှစ်ချက်ဖြင့် ပစ်ထိုးလိုက်ရာ တရုတ်ခမျာ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ပေါလ်သည် တရုတ်လူမျိုးလက်မှ ကျနေသော မရှင်းပစ္စုပ္ပန်သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး ဒါဗီပရက်စ်တန်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဒီတိုင်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့အခြေအနေက မဆိုးတော့ပါဘူးဗျာ ဟဲ့..ဟဲ့”

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က မေးလိုက်ရာ ပေါလ်က မရှင်းပစ္စုပ္ပန်သေနတ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီသေနတ်တစ်လက်တည်းနဲ့ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ရိုဆီတာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ ရိုဆီတာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်ဟိုဆင်နဲ့ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးတွေလဲ ရှိနေတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ။ စက်လှေအောက်ထဲမှာ ဂျေးကပ်မာလစ်ဂုတ်ထားတဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်သေနတ်တွေကို ရရင်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကကောဗျာ”

ဒါဗီပရက်စ်တန်က ပြန်မေးရာ ပေါလ်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။

“သူက ကျုပ်တို့ဘက်သား မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျား ထင်မိတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေးဟာ ရိုဆီတာကို အကြီးအကျယ် ကျနေပြီ”

“ကဲ... လာပါ။ သွားကြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်က ရှေ့ဆောင်လျက် မြေတိုက်ခန်းမှ ထွက်လာကြလေသည်။

ပထမဆုံးလှေကားမှ တက်လိုက်သောအခါ လှေကားထိပ်တွင် တံခါးတစ်ခုရှိသော်လည်း သော့ခတ်ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပေါလ်က အသာတွန်းဖွင့် ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ မီးဖိုခန်းဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်း၏ တစ်ဖက်ရှိ တံခါးပွင့်လာပြီး အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးနှစ်ဦး ဝင်လာ သဖြင့် ပေါလ်က တံခါးကို အသာပြန်စေထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ဒါဗီပရက်စ်တန်အား အသံမပြုရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြုပြီး နှစ်ယောက်သား နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

စကြိုအတိုင်း ဆက်လျှောက်သွားရာ တစ်ဖက်အစွန်တွင် ပိတ်ထားသောတံခါးတစ်ခု တွေ့ရပြန် သည်။ အသုံးမပြုသည်မှာ ကြာနေပြီဖြစ်၍ ကန့်လန့်ထိုးထားရာ၌ သံချေးများပင် တက်နေရာ ပေါလ်က မနည်းကြိုးစားဖွင့်လိုက်မှ တံခါးပွင့်သွားတော့သည်။

ထိုတံခါးမှ ထွက်လိုက်သောအခါ အပြင်ဘက်ရှိ ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သွားကြသဖြင့် နှစ်ယောက် သား သစ်ပင်များရှိရာသို့ ခြေကုန်သုတ် ပြေးသွားကြလေသည်။ သစ်ပင်များ၏ အကာအကွယ်ကို ယူလျက် သူတို့သည် ရပ်နားမနေပဲ ဆက်လက်၍ ပြေးသွားကြလေသည်။

သစ်ပင်တွေကြား လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုရှိသဖြင့် သူတို့သည် ထိုလမ်းအတိုင်း ဆက်ပြေး သွားကြရာ တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် လမ်းကဆုံးသွားပြီး ဘာသစ်ပင်မှမရှိသော မြေကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာက လူဝှန်ခေါ် ရေအိုင်စပ်နှင့် ဂရိတ်ခေါမပုံစံ ဘုရားကျောင်းအဆောက်အအုံတစ်ခုတို့ ကြား ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ပင် အိန္ဒိယအမျိုးသမီး နာဒီးမိသည် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပေါလ်တို့၏ ခြေသံကိုကြားလျှင် သူမသည် ချာကနဲ လှည့်ကြည့်လေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာက လည်း အမှန် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်နေပုံရလေသည်။

ထိုအခါ ပေါလ်က လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားလျက် သူမကို စတင်ဖမ်းချုပ်ပြီး မဟာအောင် နိုင်ရန် ပါးစပ်ကိုပါ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟေ့ ဒီမယ်၊ ငါပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ မင်းရဲ့အချစ်တော် ရှိဆီတာဟာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ ဇဂျင်း (သူလှို) တစ်ဦးဖြစ်တယ် သိရဲ့လား၊ အဘိုးကြီးဟာမစ်နဲ့ မစွက်ကင်းဘဲလ်တို့ အပါအဝင် လူတွေအများကြီး သေခွဲရတာဟာလဲ သူ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကော မင်း နားလည်ရဲ့လား”

ဤတွင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။ ပေါလ်ကလည်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူမသည် ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်လိုက်ရာ ပေါလ်လည်း မတတ်သာပဲ သူမ မေးရိုးကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရသည်။

သည်တော့မှ နာဒီးမိသည် သတိမေ့လဲကျသွားသဖြင့် ပေါလ်က မြေကြီးပေါ်တွင်ပင် အသာချ ထားလိုက်ပြီးနောက် ဒါစီပရက်စ်တန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီကောင်မလေးကို ပရုံးပေါ်တင် ထမ်းပြီး သင်္ဘောဆိပ်နားရောက်အောင် သွားပါ၊ ဒါပေမယ့် လူမမြင်အောင်တော့ သတိထားပြီး သင်္ဘောဆိပ်နဲ့ အနီးဆုံးတစ်နေရာက ချုံကွယ်မှာ အသာပုန်း နေပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”
ဒါစီပရက်စ်တန်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရန်သူကို ခင်ဗျားဘက် အာရုံမစိုက်အောင် တစ်ဖက်ကလှည့်ပြီး များခေါ်သွားမယ်၊ ဒါမှ ခင်ဗျားက သူ့ကို လစ်တုန်းမှာ လာလိုယက်စက်လှေပေါ်ကို တက်လို့ရမယ်”

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လာမှာလဲ”

“ကျုပ်က နောက်မှ ရေကူးပြီး ခင်ဗျားတို့စက်လှေကို ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်၊ နောက်ပြီး တကယ် လို့ ကျုပ်က အချိန်မီရောက်မလာရင်တောင်မှ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကသာ လွတ်အောင် မြန်မြန်သွားနှင့် ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားက ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ ခိုင်းတာ လုပ်ရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဒါစီပရက်စ်တန်သည် သတိမေ့နေသူ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးအား ဖွေချိကာ ပရုံးပေါ်ထမ်းလျက် ထွက်သွားလေသည်။

ပေါလ်လည်း အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား မည်သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းရမည်ကို ကြိုတင်အကွက်ချထားပြီး ဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးမှာ တစ်အိမ်လုံး သစ်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသဖြင့် မီးရှို့လိုက်လျှင် အလွယ်တကူ မီးစွဲလောင်သွားမည်မှာ သေချာသည်။

သူသည် ပန်းခြံမှတစ်ဆင့် အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ် မြေတိုက်ခန်းဆီသို့ ပြန်သွားလေသည်။ ယခု တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် အထူးသတိထားလျက် လှေကားထိပ်တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ကြည့်ရာ မီးဖိုခန်းထဲ မည်သူမှမရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ပေါလ်သည် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ရေနံဆီမီးအိမ်ကို ဖွင့်၍ ရေနံဆီများကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြောင်အိမ်တစ်ခုထဲ၌ ဓာတ်ဆီပုံးငယ်တစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် ဓာတ်ဆီကိုလည်း ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။

ပေါလ်က အသင့်ဖြစ်၍ မီးဖိုရုံရာသို့ လျှောက်သွားစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး တရုတ်ဗိုလ်မှူးကြီး ဟိုဆင်သည် ဝင်လာလေသည်။

“မစ္စတာပေါလ်ကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ မကြံချင်စမ်းပါနဲ့”

ဟိုဆင်က ပြုံး၍ပြောနေချိန်တွင် ပေါလ်က သူ၏ မရှင်းပစ္စတိုလ်သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမယ်... ကျုပ်တို့က ကြွေးရှိရင် မဖြစ်မနေ ပြန်ဆပ်တတ်တယ်ဗျ။ ဟောဒါက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဂျေးကပ်မာလစ်အတွက် ပြန်ကလွဲစားချေတာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ပေါလ်က စတင်ပစ်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးထွက်သွားသည့် ကျည်ဆံသည် ဟိုဆင်၏ ခုံးတစ်ဖက်ကိုထိမှန်ကာ ချာလပတ်လည်သွားစဉ် နောက်ထပ်ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆံက ကျောရိုး တည့်တည့်သို့ ထိမှန်သွားသည်။ ဟိုဆင်သည် တံခါးပေါက်မှာပင် နောက်ပြန်လန် လဲကျသွားလေသည်။

ပေါလ်သည် မီးဖိုမှ မီးစွဲနေသော ထင်းတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် မီးတောက်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာလေရာ ပေါလ်ကကိုယ်တိုင်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွားရလေသည်။

ပန်းခြံတွင်းသို့ သူပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ထိတ်လန့်တကြား ဟစ်အော်သံများ ကြားနေရလေသည်။ ဟစ်အော်သံများကို နားထောင်ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် အယ်လ်ဘေးနီးယားနိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာပေသည်။

ပေါလ်သည် အကာအကွယ်ရှိရာ သစ်ပင်အုပ်များဆီသို့ တအား ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် လာလိုယက်စက်လှေ၏ အင်ဂျင်စက်နှိုးသံကို ကြားရလေသည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် စက်လှေပေါ်သို့ ချောမောစွာရောက်သွားပြီဟု ယူဆရလေသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်တွင်ကား နေရာအနှံ့အပြား၌ မီးစွဲလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက် သေနတ်ကျည်ဆန်တစ်ခု ရွီကန်ဖြစ်လာသဖြင့် ပေါလ်လည်း အသံကြားရာဘက်သို့ လျင်မြန်စွာလှည့်ပြီး ပစ္စုတိုလ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးတစ်ဦး ထိမှန်သွားလေ သည်။

ထို့နောက် ပေါလ်သည် သူ၏နောက်မှ ကျည်ဆန်တွေ ဆက်လက်ပစ်ခတ်နေသည့်ကြားမှပင် သုတ်ခြေတင် ပြေးသွားလေသည်။

ရေစပ်သို့ ရောက်သောအခါ လာလိုယက်စက်လှေသည် ကမ်းမှ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ကွာဝေးနေပြီဖြစ် သည်။ ပေါလ်သည် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းပြီး ကူးခတ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ လာလိုယက်စက်လှေပေါ်မှ သူ့ကိုမြင်ဟန်ဖြင့် ပြန်ကွေ့မောင်းလာလေသည်။

မကြာမီ အနီးသို့ရောက်လာပြီး ဒါစီပရက်စ်တန်က ပေါလ်အား ကူညီ၍ စက်လှေကုန်းပတ်ပေါ် ဆွဲတင်ပေးလေသည်။

“ဟေ့လူ့ စက်လှေကို ရပ်မထားနဲ့၊ မြန်မြန်ဆက်မောင်းစမ်းပါ”

ပေါလ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် ပဲ့ကိုင်စက်ဝိုင်းရှေ့သို့ ပြန်လှည့်အသွားတွင် ဗိုင်းကန် သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရေစပ်တွင် ရိုဆီတာနှင့်တကွ လူသုံးယောက်တို့သည် ရောက်ရှိနေပြီး စက်လှေကို သေနတ်များ ဖြင့် လှမ်းပစ်နေကြလေသည်။

သို့သော် ကျည်ဆန်တွေ လာနေသည့်ကြားမှပင် ဒါစီပရက်စ်တန်သည် စက်လှေအင်ဂျင်ကို အင်အားအပြည့်ဖွင့်လျက် လျင်မြန်စွာ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

(၁၅)

ကျွန်း၏တောင်ဘက်အစွန်နားဆီသို့ ရောက်သောအခါ ကမ်းစပ်မှ လှမ်းပစ်ခတ်သည့်အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးသည် ကုန်းပတ်တစ်နေရာတွင် ဒါဗီပရက်စ်တန် ချထားသည့်အတိုင်း လဲလျက်ပင် ရှိနေသည်။

ပေါလ်က ပွေချီရန် ချဉ်းကပ်သွားသောအခါ သူမသည် သတိရလာဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ညည်းညူ လိုက်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်လာလေသည်။

ထိုအခါ ပေါလ်က သူမအား ညင်သာစွာပွေချီပြီး ကယ်ပင်အခန်းတွင်းရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် အသာချထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဂျေးကပ်မာလစ် လက်နက်များ ဝှက်ထားသောအံဖုံးကို ဖွင့်၍ လက်ပစ်ခဲများနှင့် မရှင်းပစ္စည်းတိုက်ခတ်နှစ်လက်ကို ထုတ်ယူပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် စက်လှေ၏အင်ဂျင်ကို အင်အားအပြည့်ဆုံး စက်ကုန်ဖွင့်လျက် မောင်းနေလေသည်။

ပေါလ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားမောင်းပေမယ့် အလကားပဲ၊ နောက်က လိုက်လာတဲ့သင်္ဘောက ဒီစက်လှေထက် လေးဆလောက် ပိုမြန်တယ်ဗျ၊ နောက်ထပ် ကျုပ်တို့ အချိန်ရရင် အလွန်ဆုံး ငါးမိနစ်ပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ရုံရှိတာပေါ့၊ ပထမဆုံး ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဟောဒါ တွေ အသုံးပြုနည်း သင်ပြထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

ဤသို့ပြောရင်း ပေါလ်သည် မရှင်းပစ္စည်းတိုက်ခတ် မောင်းပြန်သောနတ်အသုံးပြုနည်းကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ထို့ပြင် လက်ပစ်ခဲများ ပစ်ခတ်နည်းကိုပါ သင်ပြပေးလေသည်။

“ဒါတွေ ပစ်ခွဲတဲ့နေရာမှာ အထူးသတိထားဖို့ လိုတယ်ဗျ၊ စနက်တံကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးရင် အချိန် သုံးစက္ကန့်လောက်ပဲ ရမယ်၊ အဲဒါကိုသာ မမေ့ပါနဲ့၊ အိုလေ.. ခင်ဗျားက လက်ပစ်ခဲသုံးလုံး ယူထား၊ ကျုပ်က သုံးလုံးယူထားမယ်၊ လောလောဆယ် လက်ပစ်ခဲတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ရှုပ်အင်ဂျီအတွင်းဘက်မှာ ထည့်ထား လိုက်ပါ”

ဤသို့ပြောပြီး ပေါလ်သည် ပင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မိုးရွာနေသည့်ကြားမှ မီးခိုးလုံးကြီးများကို မြင်ရလေသည်။

“ဒီတိုင်းဆိုရင် ဟဲလ်ဟီတ်အိမ်ကြီးဟာ ဘာမှကျန်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ကိုင်း... ခင်ဗျား အင်ဂျင် စက်ကို ရပ်လိုက်စမ်းပါ”

ပေါလ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် စက်လှေ၏အင်ဂျင်စက်ကို ရပ်လိုက်လေသည်။

လာလိုယက်စက်လှေသည် မူလက စက်အရှိန်ဖြင့် ရေပြင်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်သွားလျက် ရှိရာ ပေါလ်က ဒါဗီပရက်စ်တန်အား စက်လှေကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ ကျူပင်များရှိရာသို့ ဦးတည်သွားခိုင်း လိုက်သည်။

“အိုကေ.. ဒီနေရာမှာပဲ နေကြမယ်၊ ကဲ ခင်ဗျားက ကောင်မလေးကို ဒီပေါ် သွားခေါ်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့မှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်”

နောက်မှလိုက်လာသော သင်္ဘောသည် လျင်မြန်စွာ မီလာလေရာ သင်္ဘောဦးတွင် စက်သေနတ် တစ်လက်ဆင်လျက် ရပ်နေသူ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးတစ်ဦးသည် ကျူပင်များကြား၌ လာလိုယက် စက်လှေကို လှမ်းမြင်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒါဗီပရက်စ်တန်သည် ခါးလယ်ခန့်ရှိသည့်ရေထဲ ဆင်းနေပြီး အိန္ဒိယအမျိုးသမီးကို တအားချုပ်ထားကာ လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလေသည်။

ပေါလ်ကမူ ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် ရောက်နေပြီး လက်ပစ်ခဲကျက်ကို လက်တွင် ကိုင်ထားကာ နောက်နှစ်လုံးကိုတော့ သူ၏ ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်ပေါ်ချထားလေသည်။

မကြာမီ သင်္ဘောဦးပိုင်း ပဲ့ကိုင်မောင်းသည့်နေရာအနီး၌ ရိုဆိုတာကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ သူတို့သင်္ဘောက ကမ်းနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်သာ ကွာဝေးလေရာ ပေါလ်သည် လက်ပစ်ခဲကျက်ကို တအား လွှဲ၍ ပစ်လိုက်သည်။

လက်ပစ်ခဲသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ကျပြီးကာမှ ပြန်မြောက်တက်လာကာ ရေထဲသို့ ပြန်လိမ့်ကျပြီး ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲလေသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် လှိုင်းတိုင်းကြီးများ ဖြစ်ပေါ်ထကြွလာကာ သင်္ဘောသည် လှေသွားပြီး ဦးပိုင်းမှ လူတစ်ယောက် ရေထဲသို့ ကျသွားသည်ကို ပေါလ်က လှမ်းမြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ဒါဗီပရက်စ်တန်က သူ၏ လက်ပစ်ခဲကျက်ကို ပစ်ခွဲလိုက်သည်။ သို့သော် သင်္ဘောပေါ်မရောက်ပဲ ရေထဲ ကျရင်း ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်ထပ်လက်ပစ်ခဲကျက်ကို ပစ်ဖောက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မိန်းကလေးနားဒီမိက အတင်းဝင်တွန်း လိုက်သဖြင့် လက်ပစ်ခဲသည် ဆယ့်ငါးပေခန့်သာရောက်လျက် ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

ဒါဗီသည် ရေထဲ ငုတ်နေလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းပြန်ဖော်ပြီး မိန်းကလေးအား အတင်းဝင်ဆွဲမည်ပြုစဉ် စက်သေနတ်ကျည်ဆန် ကျရောက်လာလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးနှစ်ဦးက ပစ်ခတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရိုဆိုတာသည် သင်္ဘောကို ပြန်ကွေ့မောင်းရန် ညွှန်ပြုလျက် ရှိနေလေသည်။

ပေါလ်သည် ဒုတိယမြောက်လက်ပစ်ခဲကျက်ကို လှမ်းပစ်လိုက်ရာ သည်တစ်ခါတော့ သင်္ဘော၏ ပဲ့ပိုင်းတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလျက် သင်္ဘော၏ပန်ကာကြီးများ ထိခိုက်ပျက်စီးသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောကို တည့်မတ်စွာ ထိန်းမောင်း၍ မရတော့ချေ။

ဤတွင် ပေါလ်က သူ၏ တတိယမြောက်လက်ပစ်ခဲကျက်ကို ပစ်ဖောက်လိုက်ပြန်သည်။ သင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်အလယ်တည့်တည့်တွင် ကျရောက်ပြီး ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲလေရာ ယင်းအရှိန်ကြောင့် ရိုဆိုတာသည် ရေထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

သင်္ဘော၏ ဦးပိုင်းတွင်ကား အယ်လ်ဘေးနီးယားလူမျိုးနှစ်ဦးသည် ဒါဗီပရက်စ်တန်ရှိရာဘက်သို့ စက်သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်နေကြဆဲ ရှိနေသည်။ ပေါလ်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်စလုံးကို ကောင်းစွာမြင်ရသည့် နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီးမှ မရှင်းပစ္စုပ္ပန်တိုင်မီပင် ပစ်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး ကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သင်္ဘောပေါ်မှ ပေါက်ကွဲသံကြားရပြီး မီးတောက်မီးလှုံများ တောက်လာလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သင်္ဘောကြီးသည် နှစ်မြုပ်စပြုနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် အသံများအားလုံး ငြိမ်သွားကာ တိတ်ဆိတ်နေလေတော့သည်။

အိန္ဒိယသူနာဦးမိသည် ဆူညံစွာဟစ်အော်ပြီး ဒါဗီပရက်စ်တန်၏လက်မှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် ပေါလ်သည် ရေထဲမှ ဖြတ်ပြီး သူတို့ရှိရာဘက်သို့ ကူးသွားလေသည်။

ပေါလ်သည် သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက် မိန်းကလေး၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အတင်းဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူမကလည်း ဟစ်အော်ရုန်းကန်လျက်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်လာပြန်သည်။

ရေထဲမှ ရိုဆိုတာသည် သွားကနဲပေါ်လာသည်။ သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲလျက် ရှိသော်လည်း တစ်ပြိုင်သောကုန်ကြွေကို ဆောင်လျက်ရှိသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

ဤတွင် နာဒီမိသည် ရိုဆိုတာ၏ နာမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ရင်း ပြေးထွက်ရန် ကြိုးစားလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရိုဆိုတာက သူ၏ မာဒေါနားရုပ်တုဓားမြှောင်ကို ဖွင့်ကာ ပေါလ်တို့ဘက်သို့ လှမ်းပေါက် လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ နာဒီမိက ရှေ့မှကာဆီးနေရာ ဓားသွားသည် သူမ၏ ရင်ဘတ်တည့်တည့်သို့ ထိုးစိုက်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်လျှင် ရိုဆိုတာသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဟစ်အော်ရင်း ပြေးတက်လာရန် ကြိုးစားလေသည်။

ဤတွင် ပေါလ်က သူ၏ မရှင်းပစ္စုပ္ပန်တိုင်မီပင် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ရိုဆိုတာသည် ရေထဲသို့ ပြန်ကျနှစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ပေါလ်သည် နာဒီမိအား အသာဖမ်းပွေ့၍ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနှုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမသည် အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ဒါစီပရက်စ်တန်သည် အကြမ်းဖက်မှုကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးသူဖြစ်၍ စိတ်ထိခိုက်သွားဟန်ဖြင့် သူ၏ သေနတ်ကို ရေထဲသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် လာလိုယက်စက်လှေပေါ်သို့ ပြန်သွားကြလေသည်။

ပေါလ်သည် အမှတ်မထင်ပဲ ရိုဆီတာ၏ ဓားမြှောင်ကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားနေမိသေးရာ ဒါစီပရက်စ်တန်က

“ခင်ဗျားကော လူဘယ်နှစ်ယောက် သတ်ခဲ့ဖူးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ပေါလ်က သတိရဟန်ဖြင့် ဓားမြှောင်ကို ရေထဲသို့တအား လွှဲ၍ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ပြီးပါပြီ။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း